

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 106 / II Legislatura / Vuitè període

Dimecres, 14 d'octubre de 1987

**Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn**

Sessions Plenàries núms. 76, 77 i 78,

primera reunió

SUMARI

Sessió Plenària núm. 76

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i dos minuts.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Dictamen de la Comissió sobre la situació de compatibilitat o incompatibilitat dels nous diputats al Parlament de Catalunya (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Ple estableix la compatibilitat dels Diputats I. Srs. Albert Feu i Puig (P), Joan Patrici Boza i Chirino (CiU), Miquel Padilla i Díaz (PSUC), Màrius Díaz i Bielsa (PSUC), Ignasi Riera i Gassiot (PSUC) i Francesc Padullès i Esteban (PSUC) (p. 4847).

Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1988 (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Ple aprova el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1988 (p. 4847).

Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1987 (Punt tercer de l'ordre del dia.)

El Ple aprova la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1987 (p. 4847).

Designació d'un Diputat Interventor del Parlament de Catalunya (Punt quart de l'ordre del dia.)

El Ple designa Diputat Interventor per a la resta del període pressupostari l'I. Sr. Francesc Padullès (PSUC), en substitució de l'H. Sr. Gutiérrez i Díaz (PSUC) (p. 4847).

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze del matí i dos minuts.

Sessió Plenària núm. 77

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i vuit minuts.

Proposta de Resolució per la qual s'acorda d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 16/1987, del 30 de juliol, d'Ordenació dels Transports Terrestres, i contra la Llei Orgànica 5/1987, del 30 de juliol, de Delegació de Facultats de l'Estat a les Comunitats Autònomes en relació amb els Transports per Carretera i Cable (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Martí (CiU) (p. 4857).*

Posició dels grups : *I. Sr. Torres (ER) (p. 4859), I. Sr. Díaz (PSUC) (p. 4859), I. Sr. Veray (P) (p. 4860), I. Sr. García i Sáez (S) (p. 4860) i I. Sr. Martí (CiU) (p. 4861).*

Votació : *aprovada per 106 diputats a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 4862).*

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del matí i nou minuts.

Sessió Plenària núm. 78

La sessió s'obre a les dotze del migdia i vuit minuts.

Modificació de l'ordre del dia

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia una modificació de l'ordre del dia pel que fa als punts quart i cinquè, la qual és aprovada per assentiment (p. 4863).

Dictamen de la Comissió de Reglament sobre la Proposta de Reforma del Reglament del Parlament de Catalunya i les esmenes i els vots particulars reservats (Punt primer de l'ordre del dia.)

Article 3 (Reglament)

Vot particular de l'I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb el vot particular núm. 2 (p. 4863).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4864).

Article 4 (Reforma)

Vot particular de l'I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (núm. 2, de supressió i d'addició)

Debatut abans (vot particular núm. 1).

Votació vots particulars núms. 1 i 2 : rebutjats per 5 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció (p. 4864).

Text del Dictamen

Votació article 4 : aprovat per 89 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 4864).

Article 13 (Reglament)

Vot particular de l'I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 3, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Ribó (PSUC), juntament amb els vots particulars núms. 5 i 6 (p. 4864).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4865).

Esmena del G. p. Popular (núm. 4, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb l'esmena núm. 7 (p. 4866).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4867).

Addició nou apartat

Vot particular de l'I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 5, d'addició)

Debatut abans (vot particular núm. 3).

Article 40 (Reglament)

Vot particular I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 6, de modificació i de supressió)

Debatut abans (vot particular núm. 3).

Esmena del G. p. Popular (núm. 7, d'addició)

Debatuda abans (vot particular núm. 4).

Votació vots particulars núms. 3, 5 i 6 : rebutjats per 38 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 4867).

Votació esmena núm. 4 (primer paràgraf) : rebutjat per 38 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 4867).

Votació esmena núm. 4 (segon paràgraf) : rebutjat per 32 vots a favor, 61 en contra i 6 abstencions (p. 4867).

Votació esmena núm. 7 (primer paràgraf) : rebutjat per 38 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 4868).

Votació esmena núm. 7 (segon paràgraf) : rebutjat per 32 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions (p. 4868).

Article 48 bis (Reforma)**Text del Dictamen**

Votació : aprovat per unanimitat (p. 4868).

Article 58 (Reglament)

Vot particular del G. Socialista (núm. 8, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Molas (S), juntament amb el vot particular núm. 18 (p. 4868).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4871).

Vot particular I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 9, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Ribó (PSUC), juntament amb els vots particulars núms. 10, 12 i 15 (p. 4873).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4873).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Ribó (PSUC) i l'I. Sr. Vice-president Segon (p. 4875).

Votació vot particular núm. 8 : rebutjat per 30 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 4875).

Votació vot particular núm. 9 : rebutjat per 34 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions (p. 4876).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat* (p. 4876).

Article 66 (Reglament)

Vot particular I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 10, de supressió)

Debatut abans (vot particular núm. 9).

Vot particular G. Socialista (núm. 11, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Molas (S), juntament amb els vots particulars núms. 13 i 14 (p. 4876).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4877).

Vot particular I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 12, de modificació)

Debatut abans (vot particular núm. 9).

Vots particulars G. Socialista (núms. 13, de modificació, i 14, de supressió)

Debatuts abans (vot particular núm. 11).

Vot particular G. p. del PSUC (núm. 15, de supressió)

Debatut abans (vot particular núm. 9).

Votació vot particular núm. 10 : rebutjat per 37 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4878).

Votació vot particular núm. 12 : rebutjat per 42 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 4878).

Votació vot particular núm. 15 : rebutjat per 32 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 4878).

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia el decaïment del vot particular núm. 14 (p. 4878).

Votació dels vots particulars núms. 11 i 13 : rebutjats per 42 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 4878).

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia el decaïment del vot particular núm. 15 (p. 4878).

Text del Dictamen

Votació article 66 (apartat 5) : *aprovat per 66 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció* (p. 4878).

Article 83 (Reglament)

Vot particular I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 16, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 4878).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4879).

L'I. Sr. Molas (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 4879).

Votació vot particular núm. 16 : rebutjat per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 4879).

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i cinc minuts i es reprèn a les cinc de la tarda i un minut.

Capítol II, epígraf I, (Reglament)

Vot particular G. Socialista (núm. 17, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Molas (S), juntament amb els vots particulars núms. 19, 20, 21 i 22 (p. 4880).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4881).

Article 95 (Reglament)

Vot particular G. Socialista (núm. 18, de supressió)

Debatut abans (vot particular núm. 8).

Article 96 (Reglament)

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de modificació)

Debatuda abans (vot particular núm. 17).

Text del Dictamen

Votació article 93 (apartat 1) : *aprovat per unanimitat* (p. 4882).

Votació vots particulars núms. 17, 18 i esmena núm. 19 : rebutjats per 37 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 4882).

títol de l'epígraf III

Article 97 bis

epígraf IV

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per unanimitat* (p. 4882).

Article 98 (Reglament)

Vot particular G. Socialista (núm. 20, de supressió)

Debatut abans i decaigut (vot particular núm. 17).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions* (p. 4882).

Article 100 (Reglament)

Vot particular G. Socialista (núm. 21, de supressió)

Debatut abans i decaigut (vot particular núm. 17).

Article 101 (Reglament)

Vot particular G. Socialista (núm. 22, de supressió)

Debatut abans i decaigut (vot particular núm. 17).

Text del Dictamen

Votació article 105 (apartat 5) : aprovat per unanimitat (p. 4882).

Article 110 (Reforma)**apartat 3**

Vot particular I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (núm. 23, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4882).

Vot particular G. Socialista (núm. 24, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Molas (S) (p. 4882).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 25, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4883).

Torn en contra conjunt : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4884).

El M. H. Sr. Barrera (ER) intervé per al·lusions (p. 4884).

Votació vots particulars núms. 23, 24 i 25 : rebutjats per 37 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 4884).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 58 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció (p. 4884).

Article 111 (Reforma)

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 26, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Escudé (CiU), juntament amb l'esmena núm. 29. Alhora fa avinent la retirada de les esmenes núms. 27 i 30 (p. 4885).

Esmena I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (núm. 27, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 26).

Vot particular M. H. Sr. Barrera (ER) (núm. 28, de supressió)

Torn a favor : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 4886).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4888).

El M. H. Sr. Barrera intervé per fer uns aclariments (p. 4889).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 29, de d'addició i de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

Esmena de l'I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (núm. 30, d'addició i de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 26).

Votació esmenes núms. 26 i 29 : aprovades per 65 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció (p. 4889).

Votació vot particular núm. 28 : rebutjat per 27 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions (p. 4889).

Text del Dictamen

Votació article 111 (apartats 1, 2 i 3) : aprovats per 65 vots a favor, 5 en contra i 23 abstencions (p. 4889).

Votació article 111 (apartat 4) : aprovat per 65 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció (p. 4889).

Votació articles 117, 118 i 118 bis, 118 ter, 119 i 120 : aprovats per unanimitat (p. 4889).

Article 121 (Reforma)**Addició nou apartat**

Vot particular G. Socialista (núm. 31, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Molas (S) (p. 4889).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU). Tot seguit proposa de presentar una esmena transaccional (p. 4890).

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i tres minuts i es reprèn a dos quarts de set i deu minuts.

L'I. Sr. Secretari Segon llegeix el text de l'esmena transaccional presentada (p. 4891).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Vives (PSUC) (p. 4891), l'I. Sr. Vice-president Primer (p. 4891) i l'I. Sr. Secretari Segon (p. 4891).

Votació esmena transaccional al vot particular núm. 31 : aprovada per unanimitat (p. 4891).

Text del Dictamen

Votació articles 121, 121 bis i 122 (apartats 5 i 6) : aprovats per unanimitat (p. 4891).

Article 123 (Reforma)

Vot particular I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 32, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Ribó (PSUC), juntament amb els vots particulars núms. 34 al 70. Alhora, retira els vots particulars núms. 46 i 56 (p. 4891).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4893).

Vot particular G. Socialista (núm. 33, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Molas (S)*, juntament amb els vots particulars núms. 47, 49, 52, 58, 66 i 69 (p. 4896).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 4898).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 34, d'addició)

Debatuda abans (vot particular núm. 32).

Vots particulars I. Sr. Ribó (PSUC) (núms. 35, d'addició i de supressió; 36, d'addició; 37, d'addició; 38, d'addició; 39, d'addició; 40, de modificació; 41, de modificació; 42, de modificació, i 43, de supressió)

Debatuts abans (vot particular núm. 32).

Vot particular M. H. Sr. Barrera (ER) (núm. 44, d'addició)

Torn a favor : *M. H. Sr. Barrera (ER)* (p. 4900).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 4900).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 45, d'addició)

Debatuda abans (vot particular núm. 32).

Vot particular I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 46, de supressió)

Retirat abans (vot particular núm. 32).

Votació vots particulars núms. 32, 35, 36, 37, 38 i 39 : *rebutjats per 36 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 4901).

Votació esmena núm. 33 : *rebutjada per 37 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 4901).

Votació esmena núm. 34 : *rebutjada per 37 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 4902).

Votació esmenes núms. 40, 41, 42 i 43 : *rebutjades per 37 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 4902).

Votació esmenes núms. 44 i 45 : *rebutjades per 31 vots a favor, 54 en contra i 6 abstencions* (p. 4902).

Text del Dictamen

Votació article 123 : *aprobat per 54 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions* (p. 4902).

Article 124 (Reglament)

Vot particular G. Socialista (núm. 47, de modificació)

Debatut abans i decaigut (esmena núm. 33).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 48, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (vot particular núm. 32).

Vot particular G. Socialista (núm. 49, d'addició)

Debatut abans (esmena núm. 33).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 50, d'addició)

Debatuda abans (vot particular núm. 32).

Votació vots particulars núms. 49 i 50 : *rebutjats per 36 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 4902).

Text del Dictamen

Votació article 125 (apartat 2) : *aprobat per unanimitat* (p. 4902).

Article 126 (Reforma)

Vot particular I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (núm. 51, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 4902).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 4902).

Votació : *rebutjada per 33 vots a favor, 54 en contra i 3 abstencions* (p. 4903).

Text del Dictamen

Votació (llevat apartat 2) : *aprobat per unanimitat* (p. 4903).

Votació (apartat 2) : *aprobat per 87 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions* (p. 4903).

Article 127 (Reglament)

Vot particular G. Socialista (núm. 52, d'addició)

Debatut abans (esmena núm. 33).

Vots particulars I. Sr. Ribó (PSUC) (núms. 53, 54 i 55, de supressió)

Debatuts abans (vot particular núm. 32).

Votació esmenes núms. 53, 54 i 55 : *rebutjades per 30 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions* (p. 4903).

Text del Dictamen

Votació article 127 (apartat 2) : *aprobat per 56 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions* (p. 4903).

Article 128 (Reforma)

Vot particular I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 56, de modificació)

Debatut abans (vot particular núm. 32).

Vot particular I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (núm. 57, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 4903).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 4903).

Vot particular G. Socialista (núm. 58, d'addició)

Debatut abans (esmena núm. 33).

Vots particulars I. Sr. Ribó (PSUC) (núms. 59, 60 i 61, de modificació)

Debatuts abans (esmena núm. 32).

Vot particular I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (núm. 62, de modificació)

L'I. Sr. Pujol i Folcrà (P) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de l'esmena núm. 65 (p. 4904).

Vot particular G. Socialista (núm. 63, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Molas (S) (p. 4904).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4905).

Vot particular I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 64, de supressió i de modificació)

Debatut abans (vot particular núm. 32).

Vot particular I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (núm. 65, de modificació)

Retirat abans (vot particular núm. 62).

Vot particular G. Socialista (núm. 66, de modificació)

Debatut abans (esmena núm. 33).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 67, de modificació)

Debatuda abans (vot particular núm. 32).

Vot particular I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 68, de supressió)

Debatut abans (vot particular núm. 32).

Vot particular G. Socialista (núm. 69, d'addició)

Debatut abans (esmena núm. 33).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 70, d'addició)

Debatuda abans (vot particular núm. 32).

Addició nou article

Vot particular I. Sr. Ribó (PSUC) (núm. 71, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 4905). ~

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4906).

Votació vot particular núm. 57 : rebutjat per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 4907).

Votació vot particular núm. 58 : rebutjat per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 4907).

Votació vot particular núm. 59 : rebutjat per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 4907).

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia el decaïment dels vots particulars núms. 60 i 61 (p. 4907).

Votació esmena núm. 63 : rebutjada per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 4907).

L'I. Sr. Vives (PSUC) intervé per retirar les esmenes núms. 64, 67, 68 i 70 (p. 4907).

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia el decaïment dels vots particulars núms. 66 i 69 (p. 4907).

Votació esmena núm. 71 : rebutjada per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 4907).

Text del Dictamen

Votació article 128 : aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 4907).

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 76

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Sanitat i Seguretat Social i de Política Territorial i Obres Públiques.

Ordre del dia

1. *Debat i votació dels dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o incompatibilitat dels nous Diputats al Parlament de Catalunya.*

2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1988.*

3. *Aprovació de la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1987.*

4. *Designació d'un diputat interventor del Parlament de Catalunya.*

**Dictamen de la Comissió de l'Estatut
dels Diputats sobre la situació de compatibilitat
o incompatibilitat dels nous
diputats al Parlament**

El Ple del Parlament, després d'estudiar els dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels nous diputats al Parlament de Catalunya, adopta la Resolució següent :

«D'acord amb la legislació vigent i les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestades pels I. Srs. Diputats d'acord amb l'article 4.2 del Reglament del Parlament, el Ple del Parlament, en compliment del que disposa l'article 7 del Reglament, estableix la situació de compatibilitat dels Diputats I. Srs. Albert Feu i Puig, Joan Patrici Boza i Chirino, Miquel Padilla i Díaz, Màrius Díaz i Bielsa, Ignasi Riera i Gassiot i Francesc Padullés i Esteban.»

**Dictamen de la Comissió de Govern Interior
sobre el Projecte de Pressupost del Parlament
de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1988**

El Ple del Parlament, després de debatre el Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1988, d'acord amb l'article 46.2.2.º del Reglament, per assentiment ha pres els acords següents :

«1. D'acord amb l'article 46.2.2.º, s'aprova el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya (servei 01 de la secció 01) per al 1988 per un total de 1.504.144.885 pessetes, amb el detall que figura en el document annex número 1.

»2. S'aprova el Projecte de Pressupost del Síndic de Greuges per al 1988 (servei 02 de la secció 01) per un total de 105.845.836 pessetes, amb el detall que figura en el document annex número 2.

»3. S'acorda d'incorporar al text articulat de la Llei de Pressupost de la Generalitat, de les seves entitats autònomes i de les entitats gestores de la Seguretat Social per al 1988 les Disposicions Addicionals següents :

»Primera : La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d'incorporar els romanents de crèdit de la secció 01 del Pressupost del 1987 als mateixos capítols pressupostaris del Pressupost del 1988.

»Segona : Les dotacions pressupostàries de la secció 01 s'han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament, a mesura que aquest ho demanarà.

»Tercera : La Comissió de Govern Interior pot acordar transferències de crèdit entre conceptes de la secció 01 sense limitacions, la qual cosa ha de fer avinent al Departament d'Economia i Finances.»

Vegeu annex núm. 1.

**Liquidació del Pressupost del Parlament
corresponent al primer període de sessions del 1987**

El Ple del Parlament, després d'estudiar la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1987 que ha presentat la Comissió de Govern Interior, pren l'acord següent :

«D'acord amb l'article 46.2.3.º del Reglament el Ple del Parlament aprova la liquidació del Pressupost del Parlament de Catalunya corresponent al primer període de sessions del 1987 amb el detall que figura en l'annex.»

Vegeu annex núm. 2.

**Designació d'un diputat interventor
del Parlament de Catalunya**

El Ple del Parlament pren l'acord següent :

«El Ple del Parlament, a proposta de la Comissió de Govern Interior i d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, designa Diputat Interventor, per a la resta del període pressupostari, l'I. Sr. Francesc Padullés, del Grup parlamentari del PSUC, en substitució de l'H. Sr. Antoni Gutiérrez i Díaz.»

(La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze del matí i dos minuts.)

ANNEX 1

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA-Detall-P.1.

Any: 1988

Departament o Secció

Direcció General, Servei o Organisme

Número orgànic

PARLAMENT DE CATALUNYA

Parlament de Catalunya

01.01

APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional			
CAPÍTOL I - Remuneracions del personal				
		Article 10 - Alts càrrecs		372.400.000
100		Retribucions bàsiques i altres remuneracions		
	100.01.	Assignacions Diputats	372.400.000	
		Article 12 - Funcionaris		236.455.646
120		Retribucions personals i del lloc de treball		
	120.01.	Retribucions bàsiques	229.955.646	
	120.01.	Retribucions complementàries	6.500.000	
		Article 13 - Personal laboral		4.000.000
131		Personal laboral temporal		
	131.01.	Rètribucions bàsiques	4.000.000	
		Article 14 - Personal contractat en règim administratiu, eventual i d'altres		12.976.551
140		Personal contractat		
	140.01.	Retribucions bàsiques	1.000.000	
142		Personal eventual		
	142.01.	Càrrecs de confiança	10.976.551	
143		Altres personal		
	143.01.	Retribucions bàsiques	1.000.000	
		Article 15 - Incentius al rendiment i activitats extraordinàries		2.000
150		Incentius al rendiment		
	150.01.	Productivitat	1.000	
151		Activitats extraordinàries		
	151.01.	Gratificacions per serveis extraordinaris	1.000	
		Article 16 - Assegurances i prestacions socials		123.600.000
160		Quotes Socials		
	160.01.	Quotes Seguretat Social del Personal	49.000.000	
	160.03.	Muface	1.300.000	
	160.04.	Munpal	7.500.000	
	160.05.	Altres despeses de previsió	2.000.000	
	160.06.	Quotes Seguretat Social dels Diputats	63.000.000	
	160.07.	Classes passives Diputats	800.000	
TOTAL CAPÍTOL I				749.434.197

APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional			
CAPÍTOL II - DESPESES DE BÉNS CORRENTS I DE SERVEIS				
Article 20 - Lloguers				4.500.000
200	200.01.	Lloguers fotocopiadores	3.500.000	
	200.02.	Lloguer d'altres béns mobles	1.000.000	
Article 21 - Conservació i reparació				19.500.000
210	210.01.	Reparacions i conservació de l'edifici	6.500.000	
	210.02.	Conservació i manteniment sistema informàtic	5.000.000	
	210.03.	Conservació aire condicionat	2.500.000	
	210.04.	Conservació parc mòbil	1.500.000	
	210.05.	Conservació sistema alimentació elèctrica ininterrompuda	1.000.000	
	210.06.	Reparació i conservació centraleta electrònica	500.000	
	210.07.	Conservació altra maquinària i equip	2.500.000	
Article 22 - Material, subministraments i altres				144.800.000
220	220.01.	Material ordinari d'oficina	8.000.000	
	220.02.	Mobiliari i equip d'oficina	600.000	
221	221.01.	Subministrament d'aigua, llum, gas	16.500.000	
	221.02.	Carburants	2.600.000	
	221.03.	Vestuari	1.800.000	
	221.04.	Material informàtic	2.000.000	
	221.05.	Altres subministraments	3.000.000	
222	222.01.	Comunicacions	8.500.000	
223	223.01.	Transports	400.000	
224	224.01.	Assegurances	300.000	
226	226.01.	Protocol	8.500.000	
227	227.01.	Neteja	29.000.000	
228	228.01.	Estudis i treballs	300.000	
229	229.01.	Biblioteca. Subscripcions i encuadernacions	3.500.000	
	229.02.	Publicacions obligatòries (BOPC i DS)	21.000.000	
	229.03.	Publicacions voluntàries	10.000.000	
	229.04.	Serveis agències de notícies	1.700.000	
	229.05.	Formació personal	1.300.000	
	229.06.	Servei Bar-Restaurant	4.000.000	
	229.07.	Prestació servei informàtic	7.000.000	
	229.08.	Altres prestacions i serveis	14.000.000	
	229.09.	Conveni Hospital Clínic	800.000	
Article 23 - Indemnitzacions			224.160.688	
230	230.01.	Dietes, locomoció i trasllats	6.000.000	
	230.02.	Conveni RENFE	400.000	
231	231.01.	Indemnitzacions	300.000	
	231.02.	Indemnització Diputats per l'exercici de la seva funció	217.460.688	
Article 24 - Dotacions per a nous serveis				250.000
240	240.01.	Serveis de nova creació	250.000	
TOTAL CAPÍTOL II				393.210.688

APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional			
CAPÍTOL IV - Transferències corrents				
Article 48 - A famílies i institucions sense finalitat de lucre				313.000.000
481.01.		Assignació als Grups parlamentaris per despeses de secretaria	313.000.000	
TOTAL CAPÍTOL IV				313.000.000
CAPÍTOL VI - Inversions reals				
Article 61 - Inversions en edificis i altres construccions				17.000.000
611	611.01.	Obres de condicionament de l'edifici	17.000.000	
Article 62 - Inversions en maquinària, instal·lacions i utillatge				7.500.000
621	621.01.	Programa microfilmació arxius	1.000.000	
622	622.01.	Programa d'audiovisuals	500.000	
623	623.01.	Adquisició vehicles	3.000.000	
624	624.04.	Altra maquinària	3.000.000	
Article 64 - Inversions en mobiliari i estris				15.000.000
641	641.01.	Adquisició de mobiliari	15.000.000	
Article 65 - Inversions en equip de procés de dades				3.000.000
651	651.01.	Ampliació sistema informàtic	3.000.000	
Article 67 - Inversions en altre immobilitzat material				6.000.000
671	671.01.	Adquisició de llibres	6.000.000	
TOTAL CAPÍTOL VI				48.500.000
CAPÍTOL I			749.434.197	
CAPÍTOL II			393.210.688	
CAPÍTOL IV			313.000.000	
CAPÍTOL VI			48.500.000	
			1.504.144.885	

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA-Detall-P.1.

Any: 1988

Departament o Secció

PARLAMENT DE CATALUNYA

Direcció General, Servei o Organisme

Síndic de Greuges

Número orgànic

01.02

APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional			
CAPÍTOL I - Remuneracions de personal				
Article 10 - Alts càrrecs				20.869.669
100	100.11.	Retribucions bàsiques	14.754.871	
	100.12.	Retribucions complementàries	6.114.798	
Article 13 - Personal laboral				2.000
131	131.11.	Retribucions bàsiques	1.000	
	131.12.	Retribucions complementàries	1.000	
Article 14 - Personal contractat en règim de dret administratiu, eventual i altres				42.521.770
142	Personal eventual			
	142.11.	Retribucions bàsiques	41.490.770	
	142.12.	Retribucions complementàries	1.030.000	
143	Altres personal			
	143.11.	Altres personal	1.000	
Article 15 - Incentius al rendiment i activitats extraordinàries				2.000
150	Incentiu al rendiment			
	150.11.	Productivitat	1.000	
151	Activitats extraordinàries			
	151.11.	Gratificacions per serveis extraordinaris	1.000	
Article 16 - Quotes socials				14.054.397
160	Quotes socials			
	160.11.	Quotes a la Seguretat Social	11.150.000	
	160.12.	MUNPAL	2.903.397	
161	Altres indemnitzacions			
	161.12.	Altres indemnitzacions	1.000	
TOTAL CAPÍTOL I				77.449.836

CAPÍTOL II - Compra de béns corrents i de serveis

Article 20 - Lloguers				3.380.000
200	200.11.	Lloguer de béns mobles	30.000	
201	201.11.	Lloguer de béns immobles	3.350.000	
Article 21 - Conservació i reparació				2.500.000
210	210.11.	Despeses de manteniment de l'immobilitzat materia	2.500.000	

APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional			
		Article 22 - Material, subministraments i altres		9.975.000
220	220.11.	Material d'oficina	900.000	
221	221.11.	Subministrament de béns i de serveis	1.600.000	
222	222.11.	Comunicacions	1.600.000	
223	223.11.	Transports	1.000.000	
224	224.11.	Primes d'assegurances	250.000	
226	226.11.	Atencions protocolàries i representatives	500.000	
227	227.11.	Neteja	1.500.000	
228	228.11.	Estudis i treballs tècnics	925.000	
229	229.11.	Despeses diverses	1.700.000	
		Article 23 - Indemnització per raó del servei		601.000
230	230.11.	Dietes, locomoció i trasllats	600.000	
231	231.11.	Altres indemnitzacions	1.000	
		Article 24 - Dotacions per a nous serveis		40.000
240	240.11.	Serveis de nova creació	40.000	
		TOTAL CAPÍTOL II		16.496.000
		CAPÍTOL VI - Inversions reals		
61		Article 61 - Inversions en edificis i altres construccions	1.500.000	1.500.000
62		Article 62 - Inversions en maquinària, instal·lacions i utillatge	2.000.000	2.000.000
64		Article 64 - Inversions en mobiliari i estris	8.000.000	8.000.000
65		Article 65 - Inversions en equips per a procés de dades	400.000	400.000
		TOTAL CAPÍTOL VI		11.900.000
		CAPÍTOL I	77.449.836	
		CAPÍTOL II	16.496.000	
		CAPÍTOL VI	11.900.000	
		TOTAL PRESSUPOST	105.845.836	

ANNEX 2

01.01. Parlament de Catalunya

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DE DESPESES DEL PARLAMENT
EL 30 DE JUNY DE 1987

Concepte	Títol	Pressupost	Contret	Pagat	Pendent de pagament	Disponible	%
10001.000	Assignacions Diputats	362.795.427	181.731.894	181.231.894	500.000	181.063.533	49,90
12001.000	Retribucions bàsiques funcionaris	208.475.397	99.065.594	97.938.594	1.127.000	109.409.803	52,48
12002.000	Retribucions complementàr. funcion.	18.125.570	13.272.467	13.272.467		4.853.103	26,77
13101.000	Retribucions bàsiques personal labor.	6.004.471	1.547.504	1.483.913	63.591	4.456.967	74,22
14001.000	Retribucions bàsiques personal cont.	500.000				500.000	100,00
14201.000	Retribucions bàsiques personal event.	10.626.614	4.361.451	4.361.451		6.265.163	58,95
14301.000	Retribucions bàsiques altre personal	500.000				500.000	100,00
15001.000	Productivitat	1.000				1.000	100,000
15101.000	Gratificacions per serveis extraordi.	1.000				1.000	100,00
16001.000	Quotes Seguretat Social personal	48.778.253	20.413.874	20.413.874		28.364.379	58,14
16003.000	Quotes MUFACE	1.337.294	322.136	273.836	48.300	1.015.158	75,91
16004.000	Quotes MUNPAL	6.000.000	5.107.089	5.107.089		892.911	14,88
16005.000	Altres despeses de previsió	1.559.843	694.348	668.447	25.901	865.495	55,48
16006.000	Quotes Seguretat Social Diputats	60.000.000	29.791.440	29.791.440		30.208.560	50,34
16007.000	Classes passives Diputats	2.623.650	183.718	183.718		2.439.932	92,99
1	Remuneracions de personal	727.328.519	356.491.515	354.726.723	1.764.792	370.837.004	50,98
20001.000	Lloguer de fotocopiadores	3.000.000	1.256.165	1.220.625	35.540	1.743.835	58,12
20002.000	Lloguer d'altres béns mobles	750.000	695.901	695.901		54.099	7,21
21001.000	Reparacions i conservació de l'edifici	5.000.000	4.397.859	1.039.571	3.358.288	602.141	12,04
21002.000	Conservac. i manteniment sistema infor.	4.500.000	166.096	166.096		4.333.904	96,30
21003.000	Conservac. aire condicionat	2.000.000	1.905.217	1.405.217	500.000	94.783	4,73
21004.000	Conservac. parc mòbil	1.500.000	783.957	361.222	422.735	716.043	47,73
21005.000	Conservac. equip alimentació elèct.	1.000.000	561.000	561.000		439.000	43,90
21006.000	Reparació i conservació centraleta e	470.000	455.500	455.500		14.500	3,08
21007.000	Conservació altre maquinària i equip	2.000.000	885.684	599.776	285.908	1.114.316	55,71
22001.000	Material ordinari d'oficina	6.000.000	4.347.953	3.714.840	633.113	1.652.047	27,53
22002.000	Mobiliari i equip d'oficina	500.000	254.206	254.206		245.794	49,15
22101.000	Subministrament d'aigua, llum i gas	15.000.000	6.965.618	6.965.618		8.034.382	53,56
22102.000	Carburants	2.600.000	665.468	566.603	98.865	1.934.532	74,40
22103.000	Vestuari	1.700.000	1.183.139	88.254	1.094.885	516.861	30,40
22104.000	Material informàtic	1.000.000	740.113	601.595	138.518	259.887	25,98
22105.000	Altres subministraments	2.000.000	570.291	499.980	70.311	1.429.709	71,48
22201.000	Comunicacions	8.500.000	3.842.802	3.740.308	102.494	4.657.198	54,75
22301.000	Transports	400.000	240.997	202.267	38.730	159.003	39,75
22401.000	Assegurances	300.000	171.485	171.485		128.515	42,83
22601.000	Protocol	8.500.000	4.520.795	4.447.905	72.890	3.979.205	46,81
22701.000	Neteja	27.150.000	27.142.135	14.161.070	12.981.065	7.865	0,02
22801.000	Estudis i treballs	300.000	867	867		299.133	99,71
22901.000	Biblioteca. Subscripcions i enquadern.	3.000.000	1.166.681	1.053.311	113.370	1.833.319	6,11

Concepte	Títol	Pressupost	Contret	Pagat	Pendent de pagament	Disponible	%
22902.000	Publicacions obligatòries	22.000.000	13.880.828	9.207.320	4.673.508	8.119.172	36,90
22903.000	Publicacions voluntàries	12.513.762	9.016.895	8.964.658	52.237	3.496.867	27,94
22904.000	Servei Agències de Notícies	1.525.000	1.523.388	238.996	1.284.392	1.612	0,10
22905.000	Formació personal	1.300.000	344.040	344.040		955.960	73,53
22906.000	Servei Bar-restaurant	3.750.000	3.750.000	1.875.000	1.875.000		
22907.000	Prestació servei informàtic	12.000.000	5.738.880	1.323.000	4.415.880	6.261.120	52,17
22908.000	Altres prestacions i serveis	15.000.000	11.516.999	11.509.137	7.862	3.483.001	23,22
22909.000	Conveni Hospital Clínic	750.000	719.260	171.252	548.008	30.740	4,09
23001.000	Dietes, locomoció i trasllats	5.075.000	1.673.452	1.590.035	83.417	3.401.548	67,02
23002.000	Conveni amb RENFE	400.000	296.093	194.205	101.888	103.907	25,97
23101.000	Indemnitzacions	300.000	131.040	131.040		168.960	56,32
23102.000	Indemnització als Diputats	183.220.740	95.916.965	95.741.965	175.000	87.303.775	47,64
24001.000	Serveis de nova creació	150.000				150.000	100,00
2	Compra de béns corrents i de serveis	355.154.502	207.427.769	174.263.865	33.163.904	147.726.733	41,59
48101.000	Assignacions grups parlamentaris	302.772.034	150.020.665	150.020.665		152.751.369	50,45
4	Transferències corrents	302.772.034	150.020.665	150.020.665		152.751.369	50,45
61101.000	Obres de condicionament de l'edifici	67.930.444	59.865.166	13.516.340	46.348.826	8.065.278	11,87
62101.000	Microfilmació d'arxius	500.000	94.274	94.274		405.726	81,14
62201.000	Àudio-visuals d'arxius	1.000				1.000	100,000
62301.000	Adquisició de vehicles	300.000				300.000	100,00
62302.000	Sistema de seguretat	58.094				58.094	100,00
62404.000	Altra maquinària	4.500.000	179.312	179.312		4.320.688	96,01
64101.000	Adquisició de mobiliari	7.500.000	1.533.679	1.409.372	124.307	5.966.321	79,55
65101.000	Ampliació sistema informàtic	3.000.000				3.000.000	100,00
65102.000	Equip de fotocomposició	3.000.000				3.000.000	100,00
67101.000	Adquisició de llibres	4.000.000	3.889.912	3.564.996	324.916	110.088	2,75
6	Inversions reals	90.789.538	65.562.343	18.764.294	46.798.049	25.227.195	27,76
	TOTAL	1.476.044.593	779.502.292	697.775.547	81.726.745	696.542.301	47,18

01.02. Síndic de Greuges

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DE DESPESES DEL SÍNDIC DE GREUGES
EL 30 DE JUNY DE 1987

Concepte	Títol	Pressupost	Contret	Pagat	Pendent de pagament	Disponible	%
10011.000	Retrib. bàsiques alts càrrecs	14.187.446	7.093.688	7.093.688		7.093.758	50,00
10012.000	Retrib. complementàries alts càrrecs	4.898.892	2.449.422	2.449.422		2.449.470	50,00
13111.000	Retrib. bàsiques personal laboral	2.025.000				2.025.000	100,00
13112.000	Retrib. complementàries personal laboral	10.000				10.000	100,00
14211.000	Retrib. bàsiques personal event.	33.650.494	16.767.575	16.767.575		16.882.919	50,17
14212.000	Altres remuneracions personal event.	1.340.000	508.824	508.824		831.176	62,02
14311.000	Retrib. bàsiques altre personal	10.000				10.000	100,00
15011.000	Productivitat	2.500				2.500	100,00
15111.000	Gratificacions per serveis extraordinaris	3.803.227	2.954.974	2.954.974		848.253	22,30
16011.000	Quotes de Seguretat Social	15.080.057	5.004.993	5.004.993		10.075.064	66,81
16012.000	Quotes de MUNPAL	1.494.129	907.630	907.630		586.499	39,25
16111.000	Prestacions socials	1.000				1.000	100,00
1	Remuneracions de personal	76.502.745	35.687.106	35.687.106		40.815.639	53,35
20011.000	Lloguers de béns mobles	30.000				30.000	100,00
20111.000	Lloguers de béns immobles	3.910.188	1.778.245	1.778.245		2.131.943	54,52
21011.000	Despeses manteniment de l'immobilitz.	500.000	254.280	37.632	216.648	245.720	49,14
22011.000	Material d'oficina	1.800.000	690.830	618.500	72.330	1.109.170	61,62
22111.000	Subministraments de béns i serveis	1.675.000	688.670	688.670		986.330	58,88
22211.000	Comunicacions	1.600.000	363.639	363.639		1.236.361	77,27
22311.000	Transports	50.000				50.000	100,00
22312.000	Transports, despeses trasllat nova seu	1.000				1.000	100,00
22411.000	Primes d'assegurances	150.000	42.195	42.195		107.805	71,87
22611.000	Atencions protocolàries i repres.	800.000	201.885	201.885		598.115	74,76
22711.000	Neteja	950.000	474.996	474.996		475.004	50,00
22811.000	Estudis i treballs tècnics	1.200.000	989.200	720.400	268.800	210.800	17,56
22911.000	Despeses diverses	3.850.000	1.605.282	1.599.346	5.936	2.244.718	58,30
23011.000	Dietes, locomoció i trasllats	950.000	177.280	177.280		772.720	81,33
23111.000	Altres indemnitzacions	10.000				10.000	100,00
2	Compra de béns corrents i de serveis	17.476.188	7.266.502	6.702.788	563.714	10.209.686	58,42
61011.000	Inversions en edificis i construccions	1.000.000				1.000.000	100,00
61112.000	Edificis i constr. trasllat nova seu	1.000				1.000	100,00
62011.000	Inversions maquinària, inst. i utill	700.000	114.576	114.576		585.424	83,63
62112.000	Maquinària i inst. trasllat nova seu	2.500.000				2.500.000	100,00
64011.000	Inversió en mobiliari i estris	900.000	267.643	267.643		632.357	70,26
64112.000	Mobiliari i estris trasllat nova seu	1.000				1.000	100,00
65011.000	Inversions en equip de procés de dades	4.300.000				4.300.000	100,00
6	Inversions reals	9.402.000	382.219	382.219		9.019.781	95,93
	TOTAL	103.380.933	43.335.827	42.772.113	563.714	60.045.106	58,08

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT D'ANYS ANTERIORS
EL 30 DE JUNY DE 1987

Exercici	Pressupost	Contret	Pagat	Pendent de pagament
1984	24.693.145	24.693.145	15.002.630	9.690.515
1985	52.091.350	52.091.350	—	52.091.350
1986	41.666.365	41.666.365	40.856.737	809.628

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL SÍNDIC DE GREUGES D'ANYS ANTERIORS
EL 30 DE JUNY DE 1987

Exercici	Pressupost	Contret	Pagat	Pendent de pagament
1985	12.000.000	12.000.000	9.530.500	2.469.500
1986	2.161.001	2.161.001	2.087.001	74.000

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 77

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Sanitat i Seguretat Social i de Política Territorial i Obres Públiques.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 16/1987, del 30 de juliol, d'Ordenació dels Transports Terrestres, i contra la Llei Orgànica 5/1987, del 30 de juliol, de Delegació de Facultats de l'Estat a les Comunitats Autònomes en relació amb els Transports per Carretera i Cable.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència, abans d'entrar pròpiament en l'ordre del dia, es complau a fer avinent que s'incorpora a aquesta sessió el nou Diputat senyor Josep Maria Azorín i Ortiz, del Grup Popular, que substitueix l'Honorable senyor Folchi, que va presentar la dimissió. Per tant, aquesta salutació és feta, ni cal dir-ho, molt cordialment, i esperem que el nou Diputat ens reportarà grans avantatges amb la seva col·laboració. Sigui benvingut.

Hem de comunicar també als il·lustres membres de la Cambra que els il·lustres senyors Víctor Manuel Colomé i Farré i Ferran Ariño i Barberà han estat elegits secretaris de les Comissions de l'Estatut dels Diputats i de Política Cultural, respectivament.

Tot seguit, hem de fer avinent que, d'acord amb els preceptes legals i reglamentaris, aquesta sessió ha estat convocada per debatre i votar la Proposta de Resolució presentada per més d'una cinquena part dels diputats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 6, 14, 26, 36.5, 42.2, 47.1, 52.1.c), 59.d), 71.2, 83, 95.2, 149.8 i 155.2 de la Llei 16/1987, del 30 de juliol, d'Ordenació dels Transports Terrestres, i els articles 2, 3.13 i 13 de la Llei Orgànica 5/1987, del 30 de juliol, de Delegació de Facultats de l'Estat a les Comunitats Autònomes en relació amb els Transports per Carretera i Cable. Per al debat se seguirà el que determina la norma suplementària de l'article 134 del Reglament del Parlament, sobre el procediment per a interposar recurs d'inconstitucionalitat.

Per iniciar tot aquest procés, aquesta Presidència té el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Joan Martí, representant de més d'una cinquena part dels diputats propo-sants, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per presentar la seva proposta. Senyor Diputat, té quinze minuts per presentar la seva proposta.

El Sr. MARTÍ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, amb el major respecte per la sobirania d'aquesta Cambra, una cinquena part dels diputats d'aquesta presenten una proposta de resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 6, 14, 26, 36.5, 42.7, 47.1, 52.1.c), 59.d), 71.2, 83, 95.2, 149.8 i 155.2 de la Llei 16/1987, del 30 de juliol, d'Ordenació dels Transports Terrestres, i també contra els articles 2, 3.13 i 13 de

la Llei Orgànica 5/1987, també del 30 de juliol, de Delegació de Facultats de l'Estat a les Comunitats Autònomes en relació amb el Transport per Carretera i Cable.

Senyores i senyors diputats, la situació constitucional avui vigent al nostre Estat, que ens ha donat pas des d'un Estat unitari a un altre d'una concepció radicalment oposada, en el qual les potestats públiques estan repartides entre diferents administracions —l'Administració central, l'Administració autonòmica—, fa que avui sigui imprescindible analitzar els nous esquemes en què han de descansar les relacions entre els distints centres de poder, i màxim en un sector com el del transport, en el qual la interpenetració i connexió de les infraestructures i serveis fan a cops difícil no caure en la temptació de superar els mandats constitucionals per, més o menys veladament, tractar de tornar el poder a les instàncies centrals.

La distribució de competències en matèria de transports està feta a la Constitució Espanyola del 1978 i, en el marc d'ella, al nostre Estatut d'Autonomia, prenent com a base el criteri de la territorialitat. És a dir, els transports terrestres que transcorrin íntegrament per territori català es reconeixen com de competència exclusiva de la Generalitat, i tots aquells que excedeixin aquest territori com de competència de l'Estat, d'acord amb els articles 148.1.5, 149.1.20 i 21, per part de la Constitució, i l'article 9.15 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

A més, i per donar suport a la intervenció autonòmica vers aquells transports per carretera, junt al panorama competencial descrit, cal afegir també aquelles altres competències que van ser transferides en l'etapa pre-autonòmica pel Reial Decret 2115/1978, del 26 de juliol, i que, en tot cas, i amb allò a què vam poder accedir a les previsions estatutàries posteriors, s'han consolidat a favor de la Generalitat, en mèrits del que estableix la Disposició Transitòria Sisena, punt sis, del mateix Estatut d'Autonomia.

Crec que no cal recordar, senyores diputades, senyors diputats, que tenir competència exclusiva vol dir tenir plenitud de potestat legislativa, reglamentària i executiva, inclosa la inspecció sobre aquelles matèries en què recauen, i així, a més, ho remarca el nostre propi Estatut en el seu article 25, punt segon.

La constatació que l'article 149.1 de la Constitució Espanyola, en establir les competències exclusives de l'Estat vers la legislació bàsica, bases de règim jurídic, bases i coordinació, coordinació general, no fa cap menció expressa a la de transports, i que, encara més, hi ha una sentència del Tribunal Constitucional —76/1983—, que en el fonament 3, lletra d), diu que el constituent «ja ha tingut present el principi d'unitat i els interessos generals de la nació en fixar les competències estatals i les autonòmiques», motiu pel qual demanar més unitat en el sistema de transports de la que es dedueix de la Llei fonamental equival a posar en entredit la mateixa Constitució.

Per tant, la contemplació dels principis de la Constitució i la interpretació que d'ells s'ha fet fins ara per la jurisprudència constitucional, permeten de mantenir que al nostre país ja s'han arbitrat els mecanismes apropiats per vertebrar en allò que sigui necessari un sistema comú de transports, sense eclipsar en cap moment les competències de ningú, de cap estatut.

Senyores i senyors diputats, dintre d'aquest marc competencial és on volem situar la interposició del recurs d'inconstitucionalitat vers les dues Lleis esmentades. La Llei 16, del 1987,

del 30 de juliol, d'Ordenació de Transports Terrestres, té un objecte pràcticament omnicomprensiu; així ho diu el dictamen del Consell Consultiu. Regula tant els transports per carretera com per ferrocarril, tant el de viatgers com el de mercaderies, el de transport pròpiament dit i també les seves activitats auxiliars. Fins i tot, encara que d'una manera no tan acabada, el que es realitza per cable o per troleibús. Aquest plantejament queda perfectament de manifest en l'article primer de la Llei esmentada, i que pràcticament és el que acabem de dir. La seva lectura permet comprovar que estem davant d'una llei general de transports terrestres, sense que el legislador estatal hagi limitat expressament el seu abast, a partir dels termes concrets que es desprenen de les regles de distribució de les competències entre l'Estat i les comunitats autònomes contingudes en la Constitució i els estatuts d'autonomia.

Però, encara més : en el seu article segon, hi ha un garbuix de funcions, de competències de l'Administració central i les autonòmiques, sense diferenciar quines són unes i quines són les altres. Per exemple —i ho llegeixo textualment—, «la present Llei», diu en l'article segon, «seran d'aplicació directa en relació amb els transports i activitats auxiliars o complementàries d'aquests, la competència dels quals correspongui a l'Administració de l'Estat». Fins aquí, bé. «Així mateix, s'aplicarà a aquells transports i activitats la competència dels quals correspongui a les comunitats autònomes i a l'Administració local amb caràcter supletori o directe i, en cada cas, resulti procedent de conformitat amb l'ordenament constitucional, estatutari i legal.»

Però, en el segon paràgraf, que és on delimita de veritat quin és el dret supletori i quin no l'és, diu : «Les disposicions contingudes en el capítol VII del Títol III i en els Capítols II i V del Títol IV es consideraran d'aplicació supletòria respecte de les que, conforme als seus estatuts, puguin dictar les comunitats autònomes». Què vol dir? Voldria dir, una interpretació potser molt laxa, i potser no compartida per tothom, però sí pel diputat que els parla, a través del dictamen, a través de la Comissió, a través del debat en Ple, en el Senat, que solament aquestes són disposicions de dret supletori, i que totes les altres són d'aplicació directa, i això, a més a més, ho ve a complicar el fet que no es digui clarament quines són les competències, i això no és un joc d'atzar; senzillament, el legislador, el que va fer la Llei, en un article publicat a la revista del Ministeri de Transport, en el seu número 18, deia, concretament —el senyor Adolfo Barrio Mozo—, deia : «Todo ello ha implicado, obviamente, la renúncia, por parte del proyecto, por llamativo que pueda parecer, a efectuar determinaciones detalladas de las zonas de competencia de las diversas administraciones públicas. Las normas de la Ley se aplicarán en función de la distribución de competencias establecida en la Constitución y en los estatutos de autonomía, y a tenor del criterio interpretativo que, en los puntos conflictivos, siente el Tribunal Constitucional». És a dir, el mateix legislador, quan està legislant sobre un tema, sobre una llei sectorial basada en un principi clar de territorialitat que estableix la mateixa Constitució, resulta que ens remet, per a totes aquelles diferències que puguin sorgir de la mateixa interpretació del text legal, al Tribunal Constitucional, com si aquest fos una tercera Cambra.

Amb la mateixa data de 30 de juliol, i habilitat aquest mes per a aquestes dues lleis, tant al Congrés com al Senat, per al

debat d'aquestes lleis, s'aprova la Llei Orgànica 5/1987, de delegació de facultats de l'Estat a les comunitats autònomes, en relació amb els transports per carretera i per cable. Aquesta és la Llei que realment ens obre la porta per presentar el recurs d'inconstitucionalitat, perquè és la que complementa la Llei 16/1987, que delega, a través de llei orgànica, l'Administració central a les administracions autonòmiques, tot allò i únicament allò que no tingui per competència exclusiva l'administració autonòmica. Això és el que es desprèn de la interpretació de la Constitució i dels estatuts.

Doncs, bé, en aquesta Llei 5/1987, en la qual només s'haurien de delegar funcions que es consideren estatals, es deleguen a l'autorització de serveis parcials de línies regulars de viatgers compresos íntegrament en l'àmbit del territori d'una comunitat autònoma —d'una comunitat autònoma, article segon—; es deleguen, també, aquelles autoritzacions de serveis regulars de viatgers d'ús especial a la comunitat autònoma on es troben els centres d'activitats que les motiven : competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya, article 9.15, també reflectit en la Llei Orgànica de Delegació, en l'article 3.3, també recorregut, o pretès que es recorri.

A l'article 13 es preveu la delegació de competències amb vista a l'adquisició acreditativa i control de la capacitació professional per a l'activitat de transport; això, competència exclusiva de la Generalitat.

Senyores i senyors diputats, jo no entraré en l'anàlisi —que tots vostès ja coneixen— del Dictamen 138 del Consell Consultiu, referent al recurs d'inconstitucionalitat que ara es pretén interposar a través d'aquesta Cambra. Serem rigorosos i acceptarem aquest Dictamen, perquè, malgrat tot el que hem explicat, i que entenem personalment que el recurs d'inconstitucionalitat hauria de tenir un abast molt més gran, fins i tot, del que el mateix Dictamen fa, volem ser curosos, volem respectar aquest Dictamen i interposar als articles que els he explicat i els he esmentat i he enumerat abans, per tal d'aconseguir el màxim consens possible i, si era possible, que sigui votat aquest recurs d'inconstitucionalitat per tots els membres d'aquesta Cambra. Crec que, en aquest moment, la responsabilitat de les senyores diputades i dels senyors diputats sobrepasa la de la cinquena part dels qui hem presentat aquesta Proposta de Resolució per presentar el recurs d'inconstitucionalitat, ja que tots plegats representem la sobirania de Catalunya, del nostre poble, i com a tal sobirania, crec que la màxima obligació de tots els senyors i les senyores diputats està a defensar el sostre més alt possible del nostre autogovern a través de la defensa del nostre Estatut; no buscant interpretacions laxes, sinó senzillament que s'apliqui el nostre Estatut tal com va ser referendat per tot el poble de Catalunya.

És per això, senyores i senyors diputats, que demano el seu vot favorable per a la interposició del present recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara, aquesta Presidència està a disposició dels grups parlamentaris, per l'ordre de menor a major, per manifestar la seva posició en relació amb aquest tema. Pel Grup parlamentari Mixt, vol fer ús de la paraula? *(Pausa.)* No. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya? *(Pausa.)* L'Illustre Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana votarà a favor de la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra alguns dels articles de la Llei 16/1987, i la Llei Orgànica 5/1987, totes dues del 30 de juliol.

Si, com és de suposar, aquest Parlament aprova i dona un seguiment favorable a aquest tràmit, ja seran cent quaranta-tres els litigis Estat-Generalitat amuntegats damunt la taula del Tribunal Constitucional.

És possible que no es tracti d'una normativa transcendental, d'una normativa que hagi de tenir una influència molt marcada en el desenvolupament del nostre règim autonòmic. Podem pretendre, per exemple, que les inadequacions constatades pel Consell Consultiu en el cas present no tenen la mateixa envergadura que les que foren assenyalades i denunciades al seu dia en lleis tan importants com la Llei Orgànica del Poder Judicial o la Llei de Bases de Règim Local, o la Llei Antiterrorista, per exemple, però també és cert que no podem deixar passar cap ocasió per denunciar i posar de manifest els incompliments per part de l'Estat d'aquell hipotètic pacte del 1979, del qual nosaltres continuem ignorant les clàusules.

El que passa, avui, és que l'Estat, una vegada més, ha fet una interpretació *sui generis* del que és una competència exclusiva; ja ho ha recordat l'Il·lustre Diputat senyor Martí, però hi volem insistir. Ens trobem en presència d'un text, que és l'article 9.15 de l'Estatut, que diu que és competència exclusiva de la Generalitat els ferrocarrils i transports terrestres, marítims i fluvials i per cable, sens perjudici del que disposen els números 20 i 21 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució. Molt bé. I què diu, aquest punt de la Constitució? Doncs diu, senzillament, que l'Estat té competència exclusiva sobre els ferrocarrils i transports terrestres que circulin dins el territori de més —de més— d'una comunitat autònoma. És a dir, que la sola limitació que es posa a la competència exclusiva de la Generalitat és una limitació de territorialitat. Ja ho ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Martí, però estic obligat a repetir-ho.

Ha de quedar molt clar, doncs, que dins els límits de Catalunya la Generalitat té competència exclusiva en aquesta matèria. Això és incontrovertible. Molt bé. I, malgrat això, les lleis que avui ens proposem denunciar al Tribunal Constitucional ignoren aquesta exclusivitat, envaint el nostre àmbit competencial d'una manera claríssima; naturalment, no cansarem ara l'atenció de la Cambra exposant i repetint els arguments que ha exposat l'Il·lustre Diputat de Convergència i Unió, que són detalls tècnics dels quals podem prendre coneixement consultant i examinant amb l'atenció que es mereix el Dictamen del Consell Consultiu. Però, en canvi, sí que voldríem destacar algun punt de la normativa estatal que denunciem, que ens demostra que continua essent cert allò que hem dit i repetit tantes vegades : que la LOAPA intenta guanyar batalles després de la seva mort. Fixin-se, si no, a títol d'exemple, l'article 155.2 de la Llei 16/1987 preveu que la decisió del Govern central, d'incloure en la xarxa nacional integrada les línies noves compreses íntegrament en el territori d'una comunitat autònoma, està subordinada a un acord amb la comunitat autònoma. Perfecte. Fins aquí, no hi ha res a dir. Però afegeix de seguida : «salvo que la incorporación se justifique en intereses superiores constitucionalmente garantizados.» A partir del moment que l'Estat pot determinar unilateralment que es

tracta «de intereses superiores», sense que es precisi quins són els títols competencials concrets o els preceptes constitucionals que els justifiquin, ens trobem en presència de tantes possibles arbitrarietats com es vulgui, i passant per la mateixa bretxa que pretenia obrir el Títol Primer de la LOAPA.

I això és encara més greu, perquè en les vulneracions contingudes en aquestes lleis no es té en compte alguna sentència del Tribunal Constitucional i, en particular, la que porta el número 179, que precisa molt clarament, precisa molt clarament que : «quan es respecta el criteri de territorialitat l'Estat no pot dictar normes directament aplicables als corresponents territoris, dins els quals només podrien tenir eventualment» —eventualment— «naturalesa supletòria», de dret supletori. Això està molt clar; no ho diem nosaltres, ho diu el Tribunal Constitucional, i aquestes lleis això ho ignoren completament.

És, doncs, per les raons de tècnica jurídica exposades en el Dictamen del Consell Consultiu, però també, i sobretot, per subratllar una actitud de rebuig de tota agressió als nostres àmbits competencials que el nostre Grup votarà a favor de la Proposta presentada per Convergència, i amb aquestes paraules podríem donar per acabada la nostra intervenció, si no fos que hem de referir-nos —perquè hi ha una evident connexió— al recurs d'inconstitucionalitat que ha presentat el Govern central en data 16 de setembre d'enguany contra alguns aspectes de la Llei del Parlament de Catalunya sobre la Regulació dels Transports per Carretera, aprovada el 13 de maig en aquesta Cambra.

Ens hem llegit el *Diari de Sessions* del Parlament corresponent al 13 de maig i hem comprovat que entre les nombroses crítiques que es van fer a aquell projecte —algunes d'elles força encertades— no n'hem vist cap que posés en dubte la constitucionalitat dels seus preceptes, i segurament, entre altres raons, perquè el Consell Consultiu ja havia dictaminat prèviament sobre l'adequació d'aquells preceptes a la Constitució.

Així, doncs, senyores i senyors diputats, ens trobem ara que la Llei del Parlament de Catalunya està paralitzada, totalment o parcialment, en virtut de l'article 161 de la Constitució, i que, en canvi, les lleis vulneradores de la nostra autonomia continuaran impertorbables el seu camí pertorbador fins que d'aquí a un parell d'anys —si tot va bé— el Tribunal Constitucional es pronunciarà sobre el recurs que nosaltres presentarem avui. Realment, cal tenir molta fe per continuar creient que algun dia es podrà fer una bona lectura de l'ordenament constitucional vigent.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Màrius Díaz, el qual té la paraula.

El Sr. DÍAZ : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari del PSUC ha estudiat el Dictamen presentat per Convergència i Unió i hem estudiat també la Llei 16/1987, del 30 de juliol, d'Ordenació dels Transports Terrestres, i la Llei 5/1987, del 30 de juliol, de Delegació de Facultats.

Hem vist que determinats articles de l'esmentada Llei donarien carta blanca a l'Estat en matèria de transport. El Dictamen del Consell Consultiu ens sembla exhaustiu i complet, per la qual cosa no demanarem cap inclusió. No obstant això, ja en el

seu moment vàrem dir —quan es debatia la Llei de Transports de la Generalitat— que ens semblava una carrera per veure qui arribava primer a fer l'esmentada Llei de transports.

Ens sembla que no és la manera de treballar; ens sembla que ha estat una mica precipitada i així ens trobem amb dues demandes d'inconstitucionalitat sobre un mateix tema, una per part de l'Estat i una altra per part de la Generalitat, que estem debatent ara. No obstant això, el Grup del PSUC donarà suport a la petició que demana la inconstitucionalitat de l'esmentada Llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Moltes gràcies, senyor President. Il·lustres diputades, il·lustres senyors diputats, per posicionar-me sobre la Proposta de Resolució presentada per la inconstitucionalitat d'alguns articles de la Llei del Transport i de la Llei de Delegació a les Comunitats Autònomes.

Permetin-me, de totes maneres, de fer un xic d'història que no crec que sigui coneguda per aquest Parlament. El mes d'abril aquest diputat que els parla va assistir a una reunió celebrada fora de Barcelona, fora de Catalunya —no a Madrid—, en la qual diputats d'altres comunitats autònomes, diputats al Congrés i també algun senador del grup que jo aquí represento vàrem enraonar sobre el que aleshores encara s'havia d'aprovar, Llei de Transports de Viatgers per Carretera al Parlament de Catalunya; d'una Llei que s'estava discutint si es presentava o no es presentava al Parlament de Galícia, i també de la Llei que en aquells moments estava a punt de presentar-se al Congrés dels Diputats. Jo, si algun de vostès se'n recorda, quan vaig sortir, per la Llei de Transports de Viatgers, vaig parlar d'un famós *mamotreto* que jo tenia, que era aquesta famosa llei, que ja havia sofert algun canvi. Precisament allà, molts, entre ells jo i altres diputats de comunitats autònomes, vàrem parlar que hi havia alguns articles a la llei que en aquells moments es volia presentar, o s'havia ja presentat al Congrés dels Diputats, que podien anar contra normes estatutàries d'algunes comunitats autònomes; vàrem fer veure als diputats del nostre Grup, tant al Congrés com al Senat, que miressin de defensar o d'aconseguir treure en Comissió, o de la manera que fos, perquè hi havia alguns articles que ens semblava que no anaven només contra l'autonomia de Catalunya, sinó també contra l'autonomia d'algunes altres comunitats autònomes que tenien traspassades les facultats del transport per carretera.

Dit això, com vostès comprendran, el Grup d'Aliança Popular, el Grup Popular al Parlament de Catalunya donarà suport que es presenti la inconstitucionalitat d'aquestes lleis.

Hem llegit amb molta cura, ho he llegit amb molta cura, el Dictamen fet pel Consell Consultiu. Jo crec que aquesta vegada no ha estat el brillant que ha estat altres vegades, potser ha esmentat que ja sabia que a la llei nostra —també al Tribunal— el Govern central, el Govern de Madrid havia presentat la inconstitucionalitat i que, per tant, era una contraposició d'opinions entre els uns i els altres.

Hem de pensar que quan es va aprovar aquí la Llei de Transports per Viatgers ja havia sortit del Consell Consultiu la seva constitucionalitat i que, per tant, si nosaltres anem a demanar-los la seva defensa no hem de tornar enrere, ja que ja la tenim.

Dit tot això, senyors diputats, senyores diputades, el Grup d'Aliança Popular donarà suport a la presentació del recurs d'inconstitucionalitat sobre les dues esmentades lleis, en els articles que es demanen.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup Socialista de la Cambra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Lluís García.

El Sr. GARCÍA i SÁEZ : Senyor President, senyores i senyors diputats, efectivament, estem davant la sol·licitud d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra dues lleis de l'Estat presentat per Convergència i Unió, la Llei 16/1987, del 30 de juliol, d'Ordenació dels Transports Terrestres, i la Llei Orgànica 5/1987, del 30 de juliol, de Delegació de Facultats de l'Estat a les Comunitats Autònomes pel que fa als Transports per Carretera i per Cable.

Nosaltres hem estudiat molt acuradament el Dictamen del Consell Consultiu, Dictamen del Consell Consultiu que necessàriament s'ha de contemplar tenint en compte el que ha estat el seu Dictamen respecte a la Llei de Transports de Viatgers per Carretera mitjançant Vehicles de Motor, que va aprovar aquest Parlament —vull recordar-ho, com ho ha fet abans que jo el Diputat del PSUC— el mes de maig, precisament el dia 26 de maig publicada al *Diari Oficial de la Generalitat*.

I vull començar pel que, al meu entendre, és un element de debat polític que hi ha sobre la taula, com és el cas que, per part del Govern de la Generalitat, el Conseller que està present i titular del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, al llarg de la discussió d'aquesta Llei de Transports de Viatgers per Carretera mitjançant Vehicles de Motor, hem estat en un procés de negociació per trobar el màxim consens possible, per definir el que són, en aquest àmbit tan parcial, les nostres competències, d'acord amb l'Estatut d'Autonomia, i som conscients que existeix —existia i existeix— un problema polític, de debat polític important, entre dues concepcions del que han de ser avui, en el segle XX, l'ordenació d'un sector tan complex des del punt de vista de la seva transcendència com és el sector del transport en general.

Ens hem posat d'acord en alguns punts importants de la Llei de Transports de Viatgers per Carretera mitjançant Vehicles de Motor; ens hem posat d'acord en alguns punts, hem discrepat en alguns punts importants d'aquesta Llei. Però el que és central, el que és fonamental, i en això coincidim el meu Grup parlamentari i en aquell moment els diputats que representa el Grup de Convergència i Unió i el Govern, coincidíem en la necessitat, en la facultat, en la competència de la Generalitat per regular aquesta matèria, perquè així ho diu l'Estatut d'Autonomia —com s'ha dit aquí— en el seu article 9.15, que reclama la competència, que estableix la competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya en matèria, entre altres, de transport.

Doncs bé, és cert que aquesta competència exclusiva parteix del principi de territorialitat. Hi estem plenament d'acord. El Tribunal Constitucional ha tingut temps de pronunciar-se, ha fet diverses sentències que eren recollides en el dictamen de com s'ha d'interpretar aquest principi de territorialitat, perquè podria arribar a l'absurd que una combinació de la competència exclusiva sota el principi de territorialitat, article 9.15, i la combinació —atenció, que és molt important— de l'article 11.9, que estableix competències a la Generalitat de Catalunya en

matèria d'execució del transport que tingui el seu origen i destinació —no parla de recorregut—, origen i destinació a l'interior de Catalunya, per aquest títol competencial, en aquesta combinació de competència exclusiva i competència d'execució podríem estar en una situació difícil, des del punt de vista jurídic i competencial, que és que la competència de l'Estat exclusiva pogués intervenir en el territori de Catalunya sobre tot aquell transport que transcorre pel territori de més d'una comunitat, amb la qual cosa, senyores i senyors diputats, perdriem una important competència, que és la competència de desenvolupament legislatiu, que no està compresa en la competència d'execució, en totes aquelles matèries de transport que transcorregués per més d'una comunitat.

Per tant, jo crec que el Tribunal Constitucional, i tenint en compte el que s'ha establert en el bloc de transferències prèvies a l'Estatut d'Autonomia i sancionat després en la seva vigència —que crec que són molt importants—, ha tingut l'encert —el Decret de transferències— d'anar precisant, precisament, que la competència d'execució va més enllà del que és estrictament el transport que té el seu origen i destinació a Catalunya, per tenir competències —delegades en aquest cas, pel decret de transferència, i no precisament per cap altre tipus de normes, perquè estan en vigor— de la Generalitat de Catalunya en matèria de transport que poden transcórrer pel territori de més d'una comunitat.

Això és el que ve a definir la Llei 5/1987. Jo crec que, efectivament, amb desencerts per part del legislador, perquè al nostre entendre aquestes competències ja són en poder de la Generalitat a partir del Decret de transferències. Que quedi clar, per tant, que nosaltres pensem que aquests articles, que brillantment el Consell Consultiu ha dictaminat com a articles que podien incórrer en inconstitucionalitat, nosaltres compartim el criteri i donarem suport a aquest bloc d'articles pel que fa referència als temes de competències delegades de l'Estat respecte a la Generalitat de Catalunya, sota el principi que ja són competències de la Generalitat per la via del Decret de transferències, i això que quedi clar.

Un altre element important d'aquesta Llei és el que fa referència, precisament, al debat, a la discussió sobre l'article 2 de la Llei que Regula l'Ordenació del Transport Terrestre, des del punt de vista de la competència d'aplicació directa i la competència d'aplicació supletòria.

Jo crec que aquest és el tema fonamental, el de distribució de competències. És evident que Catalunya té competència exclusiva en matèria de transport, en tot aquell transport que transcorre íntegrament pel territori de la Comunitat —jo crec que això no es pot discutir—, que segurament, tal com posa de manifest el Dictamen del Consell Consultiu, alguns dels elements d'aquesta Llei poden incórrer en inconstitucionalitat, i, per tant, nosaltres, com que pensem que és una matèria complexa, com que pensem que és una matèria en la qual el Consell Consultiu i el Tribunal Constitucional s'han pronunciat de manera diversa —pensem que el Consell Consultiu ha dictaminat tota una sèrie de doctrines—, seria molt bo, seria molt positiu que, una vegada més, el Tribunal Constitucional, dintre de les seves funcions, pogués examinar aquesta Llei de l'Estat i pogués fer pràcticament el que jo crec que seria una interpretació complexiva del que és la distribució de competències. Perquè crec que això és el fonamental, perquè en una matèria

com el transport, tal com diu el Títol, el Preàmbul de la nostra Llei de Transports de Viatgers per Carretera i el Preàmbul d'aquesta Llei d'Ordenació de Transports Terrestres, necessita un sistema flexible, un sistema còmode, el transport.

Al senyor Conseller de Política Territorial li costaria molt venir a aquest Parlament a fer una llei de transports de viatgers per a mercaderies, perquè és evident que tenim un gravíssim problema, i és que hi intervenen altres títols competencials, en matèria d'unitat de mercat, com d'altres, que farien molt difícil que contemplessin, en l'àmbit de tot l'Estat, disset ordenacions diferents en matèria de transports de mercaderies. Això seria tan complex, des del punt de vista del sistema, que trobaríem problemes per poder ordenar un sector tan flexible, tan variable, tan complex, com és el sistema de transport, en general i, específicament, el sistema de transports de mercaderies.

Jo crec que és necessària la Llei; una Llei, com aquesta, d'Ordenació de Transports Terrestres és una necessitat, des del punt de vista polític i jurídic; està sotmesa a una legislació pràcticament en vigor des del 1947, amb normes reglamentàries diverses i molt complexes, que feien molt enfarfegada la seva aplicabilitat. Jo crec que la Llei soluciona en gran part aquests problemes i, efectivament, esperem que el Tribunal Constitucional, amb el nostre suport per interposar aquest recurs, pugui dilucidar el que és un tema molt important per a la nostra autonomia com és l'àmbit competencial.

Amb aquestes paraules vull explicar a la Cambra que nosaltres donarem suport als articles concrets que el Consell Consultiu ha cregut que incorren en inconstitucionalitat.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Grup parlamentari de Convergència i Unió vol intervenir com a tal Grup, no com a proponent? Bé, el senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ : Gràcies, senyor President. Senyories, en primer lloc, manifestar la satisfacció del Grup de Convergència i Unió perquè la unanimitat dels grups d'aquesta Cambra donin suport al recurs d'inconstitucionalitat d'aquestes dues lleis elaborades pel Congrés i el Senat a Madrid.

I, al mateix temps també, dir que no estem satisfets d'haver de recórrer contra les lleis que es produeixen a l'Administració central perquè envaeixin competències estatutàries, sigui de la comunitat autònoma que sigui, com és en aquest cas.

El que sí que volem precisar, davant el que ha dit algun portaveu del Grup del PSUC, que potser ens vam precipitar en el moment de legislar sobre transports per carretera amb vehicles de motor, jo diria que nosaltres tenim competències exclusives sobre aquesta matèria; tots els grups estem d'acord que és així, i jo crec que aquesta llei era necessària en el seu moment, i potser ens vam retardar, fins i tot, a fer-la; era necessària. I era necessària, a més a més ens ho demostrat, perquè el *timing* seguit a nivell d'Estat ens ha portat a donar-nos la raó. En el moment que es fa el Projecte de Llei —avui ja Llei— d'Ordenació de Transports Terrestres a Madrid, no es té en compte la nostra Llei, la qual cosa ens serveix, la nostra llei, per dir-los : «Les nostres competències, les volem, les salvaguardem, presentem aquest recurs d'inconstitucionalitat».

Jo els diria, senyores i senyors diputats, que és un orgull per al Grup de Convergència i Unió haver seguit sempre la mateixa línia, quan es va debatre a Madrid, quan es va debatre, en

primer lloc, en aquesta Cambra, tot el que fa referència en matèria de transports d'ordenació terrestre. Vam presentar veto a la llei de Madrid, vam presentar 158 esmenes, som coherents, en aquest moment, en defensar també de donar suport a aquesta cinquena part de diputats que presenten una proposició d'inconstitucionalitat d'aquestes lleis esmentades.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, Il·lustre senyor Diputat, jo li pregaria que tingués present que aquest torn és un torn de posicionament, no de contradicció sobre el que les altres representacions han dit, eh?

El Sr. MARTÍ : Moltes gràcies, senyor President, intentaré posicionar-me només.

Doncs, dir, senzillament, que nosaltres entenem que l'article 9.15 de l'Estatut i l'article 11.9 de l'Estatut, senzillament es complementen, i agrair les declaracions que ens han fet sobre aquest concepte. Però jo voldria dir que es complementen senzillament perquè el mateix Tribunal Constitucional, en la seva sentència 37/1981, ha assenyalat que qualsevol «posible reparo basado en los actos de las comunidades autónomas que podrían quedar bloqueados por sus límites territoriales», allò, que hi haguessin disset compartiments, aquesta sentència diu que això equivaldria a concebre Espanya com a dividida en compartiments estancs i que, per això, la delimitació de l'eficàcia de les normes i actes de la «Comunidad Autónoma», en l'àmbit territorial d'aquesta, no pot significar mai —de la mateixa Comunitat Autònoma, no de l'Administració central—, no pot significar mai que els estigui vedat als seus òrgans adoptar, en ús de les seves competències pròpies, decisions que poden produir conseqüències de fet en altres llocs del territori. La nostra Llei, segur, i d'acord amb l'article 11.9, que produeix efectes al llarg del territori de l'Estat espanyol. Nosaltres

creiem que hem complert, per tant, amb la nostra obligació de defensar els màxims sostres de l'Estatut d'Autonomia i, per tant, nosaltres entenem que hem de donar suport també a aquesta presentació de recurs d'inconstitucionalitat contra aquestes dues lleis que envaeixen les competències estatutàries votades pel poble de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, anem ara a sotmetre a votació la interposició del recurs. Cal tenir en compte que, perquè sigui vàlida la decisió, ha de tenir majoria absoluta.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin a favor de la interposició del recurs, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'acord d'interposició ha estat acordat, ha estat pres per unanimitat.

(Remor de veus.)

Perdó, hem de fer un recompte. Els prego que ningú es mogui, per fer el recompte del nombre de diputats que han votat favorablement.

(Pausa.)

Bé, fet el recompte, el nombre de diputats que han votat favorablement és de 106. Per tant, la majoria absoluta ha estat assolida.

Bé, hem acabat amb això la tasca d'aquest Ple i, per tant, procedeix d'aixecar la sessió. Però pregaria als senyors diputats que no oblidin que a les dotze tenim la represa en un altre Ple.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de dotze del matí i nou minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 78

La sessió s'obre a les dotze del migdia i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-presidents Primer i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Reglament sobre la Proposta de Reforma del Reglament del Parlament de Catalunya i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple.*
2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per la qual es regula la Participació de les Comunitats Autònomes en la Gestió del Sector Públic Econòmic de l'Estat i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*
3. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Maltractaments Infligits als Menors.*
4. *Designació pel Parlament de tres membres del Consell Consultiu.*
5. *Designació de tres Síndics de la Sindicatura de Comptes.*
6. *Interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions dels delegats territorials del Govern de la Generalitat.*
7. *Interpellació al Consell Executiu sobre la responsabilitat que en matèria de protecció de béns pugui tenir la Generalitat en el territori de Catalunya.*
8. *Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei del Joc de Catalunya.*
9. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política de protecció i repoblació forestal.*
10. *Interpellació al Consell Executiu sobre les Agrupacions de Defensa Sanitària.*
11. *Interpellació al Consell Executiu sobre les campanyes de publicitat i propaganda patrocinades amb càrrec als pressupostos generals de la Generalitat.*
12. *Interpellació al Consell Executiu sobre la situació del sector lleter.*
13. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 4/1983, de Cooperatives de Catalunya.*
14. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Valoracions Abusives de Béns en la Recaptació dels Tributs Cedits a la Generalitat.*
15. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Mineria de Potassa.*
16. *Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre la Reserva de Places de les Residències del Temps Lliure per a les Centrals Sindicals Majoritàries.*
17. *Preguntes.*

(L'I. Sr. Vice-president Primer substitueix el M. H. Sr. President en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Comença la sessió.

Bé, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de preguntes que s'han presentat per respondre oralment al Ple i també el nom de les persones que l'han formulada, la qual estalviarà la lectura de la corresponent llista de preguntes.

Modificació de l'ordre del dia

Al mateix temps, aquesta Presidència fa avinent als il·lustres senyors diputats que una cinquena part de diputats d'aquesta Cambra demana que els punts quart i cinquè quedin posposats i se substanciïn després del punt 12. Aleshores, si no hi hagués inconvenient, i aquesta Cambra no indica el contrari, els punts quart i cinquè serien substanciats després del punt 12.

El primer punt de l'ordre del dia és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Reglament sobre la proposta de reforma del Reglament del Parlament de Catalunya i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

La Comissió de Reglament ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Aquesta Presidència vol conèixer si hi ha algun Diputat que ha estat encarregat de presentar el Dictamen. No essent així, i abans de procedir al debat corresponent a les esmenes, vol fer avinent que l'article 128 bis, apartat 3 del Reglament, quan va ser publicat en el número 220 hi havia un error de caràcter tècnic i on diu : «Moció de confiança», ha de dir : «Moció de censura», i que a l'article, per tant, 135 hi ha una omisió que és, alhora, tot el punt sisè que, en el seu moment, aquesta Presidència indicarà i que es refereix a les resolucions de la Comissió de la Sindicatura de Comptes que s'han de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* i també diu s'han de publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat*. Amb tot, aquesta Presidència, al seu moment, ja farà advertència als il·lustres senyors diputats.

Fets aquests advertiments comencem ja el debat de la proposta de reforma d'aquest Reglament.

El primer vot particular és el que presenta el Grup parlamentari Popular i que correspon a l'article tercer en el Reglament. Per defensar-lo té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Simó Pujol.

Proposta de Reforma del Reglament del Parlament de Catalunya

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Bé, senyores i senyors diputats, defensaré el vot particular número 1 corresponent a l'article tercer del Reglament i, al mateix temps, el vot particular número 2, que correspon a l'article 4 de la Proposta de Reforma. A la Proposta de Reforma que es presenta en aquesta Cambra amb aquest article 4 s'ha fet l'afegitó de fer la promesa o el jurament d'acatar la Constitució i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Nosaltres creiem que és una forma ambigua, en la qual no queda concretat com es fa la promesa, no ho diu. Creiem que mitjançant un escrit adreçat a l'Oficialia Major, però nosaltres preguntem si és davant l'Oficialia Major que s'ha de despatxar per la porta falsa un veritable acatament i submissió a la Constitució i a l'Estatut d'Autonomia.

Des del nostre punt de vista sembla com si no hi hagués vo-

luntat de fer-ho i s'ha buscat una fórmula que pot tenir diverses interpretacions. Una d'elles seria que sí que permet fer el jurament o promesa al Ple, atès que no diu que no es pugui fer; però, per un altre cantó —i a això ens referim al vot particular a l'article 3—, resulta que l'article 3 no ho contempla. Si un article en el qual es descriu tal com s'ha de fer una sessió constitutiva del Parlament, en el seu apartat primer, no posa que després d'acabades les votacions el President declararà constituït el Parlament, una vegada s'hagi promès o jurat acatament a la Constitució espanyola, vol dir que, com a mínim, d'una manera expressa no té per què fer-se.

Nosaltres com que creiem que s'hauria de fer de manera solemne, és per això que hem presentat aquests vots particulars.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Em sembla, senyores i senyors diputats, que és obvi, almenys per a nosaltres ho és, que els diputats i diputades del nostre Grup no tenen el més petit inconvenient, al contrari, com a demòcrates i defensors de l'estat de dret, de prestar promesa o jurament d'acatar la Constitució i l'Estatut. Per tant, el nostre torn en contra no és al fons del tema, sinó a la forma que s'ha presentat a través d'aquestes dues esmenes. Perquè, com bé ha dit el senyor Pujol, el text modificat de l'article 4 recull ja aquesta obligació de totes les senyores i senyors diputats, i que, per altra banda, no fem altra cosa que recollir el precepte bàsic, la Llei orgànica número 5 de l'any 85, que estableix que els diputats autònoms faran aquest jurament.

I, per tant, aquí podríem acabar. Ara, el que passa, ho hauran vist vostès, que el Grup Popular presenta dues esmenes de modificació de l'article 3 i de l'article 4. I diu l'article 4 : «Se suprimeix el jurament o la promesa» i s'incorpora al 3, perquè així entenem que forçosament s'ha de fer en el Ple.

Aleshores, nosaltres anunciem que votarem en contra —hi insisteixo— no pel fons del tema, sinó pel contingut de les esmenes, perquè a diferència del que ens ha explicat el senyor Pujol, el que diu l'article 3 no és el que ell aparentment vol entendre, perquè els que són els diputats electes no som tots nosaltres, sinó els membres de la Mesa, perquè si retrocedim un moment i per comptes de llegir, de començar la lectura a l'article 3, la comencem a l'apartat últim, apartat darrer de l'article 2, veurem que diu : «3. Tot seguit es procedirà a l'elecció de la Mesa del Parlament», i, aleshores, l'article 3 comença : «Acabades les votacions, els elegits ocuparan els llocs.» Per tant, és evident que els «elegits» a què fa referència l'article 3 no som nosaltres, la totalitat de nosaltres, sinó els membres de la Mesa. Vol dir que el que pretendria el senyor Pujol amb les seves esmenes no s'aconsegueix, al contrari, eliminaria d'una obligació legal —i que molt gustosament farem els nostres diputats i, m'imagino, tots els de la Cambra— de prestar promesa o jurament d'acatar la Constitució pel fet que només haurien de fer aquest jurament o aquesta promesa els membres electes de la Mesa. I, per tant, per aquests motius, senyores i senyors diputats, nosaltres votarem contra aquestes dues esmenes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per tant, posem a votació aquestes esmenes.

Diputats que estiguin a favor d'aquestes esmenes, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 5 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció.

Correspon ara votar el text que ens proposa la reforma de l'article 4 del Reglament.

Vots a favor d'aquest text, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text proposat de reforma de l'article 4 ha estat aprovat per 89 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Correspon, ara, la defensa de l'esmena número 3, el vot particular de l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó. Per defensar-lo, té la paraula l'Il·lustre Diputat.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, juntaré la número 3 amb la número 5 i la número 6, i aprofitaré això per fer una explicació inicial sobre el sentit d'aquestes esmenes, connectat amb el sentit global de la reforma del Reglament.

Nosaltres hem presentat esmenes que connecten amb la Proposició de Reforma del Reglament que va fer el Grup del PSUC el desembre del 86 per tal de dignificar aquesta Cambra —i els estalvio la lectura de l'article 30 del Reglament, de l'Estatut del Parlament de Catalunya per connectar-lo amb l'article corresponent de l'autonomia, on es defineix què és aquest Parlament.

Nosaltres presentem en aquest cas tres esmenes, que van en la línia de demanar una major celeritat i eficiència en la resposta a les informacions sol·licitades pels grups parlamentaris i pels diputats, perquè, en general, sobretot el tema que ens ocupa i, en concret, sobre aquestes tres esmenes, creiem que la reforma del Reglament no és solament qüestió de normativa, sinó que també és qüestió de voluntat política.

Hauria estat bo, segurament, fer un torn de totalitat per part de tots els grups parlamentaris sobre aquest tema que s'enceta avui —donin vostès una ullada a la sala i adonem-nos de l'interès i de l'apassionament que demostrarem sobre una qüestió com aquesta, que la tractem reglamentàriament—, demostrant que després de quasi vuit anys de funcionament del Parlament no hi ha voluntat política per fer, d'aquesta Cambra, el que diu l'Estatut, i encara que no ho digués, el que el poble de Catalunya esperaria de tots nosaltres.

Nosaltres pensem que les informacions que demanen els diputats al Govern han d'ésser respostes de manera puntual i amb celeritat.

El senyor Escudé, que de manera tan correcta —des del punt de vista absolutament de relacions personals— ha dut el treball en la ponència, és regidor de l'Ajuntament de Terrassa. El senyor Escudé a l'Ajuntament de Terrassa té molts més mecanismes per controlar la informació i l'activitat del govern d'aquella ciutat que qualsevol diputat té aquí respecte al Govern de Catalunya. I no és un honor o un privilegi que tingui el senyor Escudé; ho té qualsevol regidor dels ajuntaments de Catalunya. Amb altres paraules : per exemple, com diu el senyor Camps, el de Barcelona. És conegut el senyor Comas pel repàs que fa, factura per factura, de totes les despeses que fa l'Ajuntament de Barcelona. Senyor Camps, aquí hi ha diputats que per fer això han hagut d'anar al Tribunal Constitucional, i estem pendants de resolucions del Tribunal Constitucional per veure si tenim dret o no a analitzar aquests documents, senyor

Camps. O sigui, una primera desproporció : nosaltres, que som els representants del poble de Catalunya, etcètera, etcètera, tenim molt menys accés a la informació que no pas els regidors de la majoria dels ajuntaments.

Nosaltres, el que plantejem en aquestes esmenes i en esmenes subsegüents és que el Parlament, de debò, sigui una Cambra d'impuls i de control del Govern. No fariem aquestes esmenes ni faria falta la mateixa reforma del Reglament si per part del Govern hi hagués voluntat política d'agilitar i de donar-nos instruments per al nostre treball.

Fa una certa basarda veure setanta-dos diputats de la majoria —majoria absoluta— impàvids, tranquils, «aquí no passa res», sobre el sentit i la transcendència de l'activitat d'aquest Parlament. Sorprèn que setanta-dos diputades i diputats, que poden fer tot allò que vulguin, políticament parlant, donada la majoria en aquesta Cambra, trobin normal —com suposo que se'ns argumentarà i després es votarà— que el Govern no té per què apressar-se en la resposta a les demandes d'informació, pot donar —com dona— qualsevol motiu per no respondre, o, fins i tot, que s'amagui darrere les vacances parlamentàries per gaudir també d'unes vacances ben merescudes —en els seus termes estrictes, no quant als períodes de sessions; en parlarem després— per no complir amb els mandats dels diputats. I dic això, setanta-dos, perquè tenen majoria absoluta i perquè fa vora quatre anys que en gaudeixen i perquè fins avui són també corresponsables que aquest Govern no vulgui donar un tomb a aquesta Cambra, fent-la servir per a l'ús que mana l'Estatut o que demanaria el poble de Catalunya.

Veurem, al llarg d'un conjunt d'esmenes que anirem agrupant, com aquestes tres, proves evidents del que estem dient. Una de molt clara, pel que fa a la informació, la trobaran vostès en les respostes que acostumem a rebre per part del Consell Executiu. No és només un problema de diputats individuals; les mateixes comissions —que són òrgans de la Cambra, en les quals hi som tots, amb representació proporcional a la que hi ha en aquest hemicle— es troben amb el mateix obstacle o dificultat. Es pot argumentar com es vulgui sobre el tema normatiu, i suposo —i ben fet que farà i amb bons arguments de què disposarà el senyor Escudé des d'aquesta perspectiva— que es va a rebatre la normativa; no es podrà rebatre un fet evident : continuem dormisquejant en aquesta Cambra sobre aspectes fonamentals que afecten la societat de Catalunya i que no resoldrem amb aquests mecanismes, però és que en no voler avançar amb aquests o amb altres mecanismes que analitzarem avui, demostren que es vol que aquesta Cambra continuï en el seu lloc, en el parc de la Ciutadella.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. El senyor Escudé té la paraula per fer un torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, pujo a la tribuna un xic preocupat perquè, és clar, realment no sé si haig de contestar les tres esmenes que ha defensat formalment el senyor Ribó, si haig de fer una rèplica a aquesta espècie d'esmena a la totalitat vergonyant, o bé si haig de donar explicacions de la meva actuació com a regidor de la ciutat de Terrassa.

Bé, quant a l'esmena a la totalitat, doncs, potser direm alguna cosa perquè, és clar, en definitiva, el senyor Ribó ha es-

pigolat alguna de la cinquantena d'esmenes que el seu Grup molt legítimament ha presentat, i jo crec que, com que no les ha donat per defensades, tindrem ocasió d'anar-les discutint una per una, des d'aquesta que diu de les vacances ben guanyades fins a tots els altres temes. Per tant, entraré poc en el tema d'aquest debat de totalitat, que, diguem que legalment —o reglamentàriament— no ho és. El que sí que voldria dir és que aquesta acusació de manca de voluntat política, jo crec que no se'ns pot adreçar. No se'ns pot adreçar ni al Govern al qual nosaltres donem suport ni al nostre Grup, ni tan sols als diputats del nostre Grup i d'altres grups que vam compondre, juntament amb el senyor Ribó, la ponència conjunta. Perquè jo m'he pres la molèstia de veure què és el que hem fet, i hem fet molt. Hem modificat divuit articles i n'hem creat vint-i-dos de nous i hem fet una disposició final nova, i n'hem suprimit tres de transitòries i una de final. I, tot això, aquests quaranta-cinc casos, trenta-quatre els hem fet per unanimitat, i només en onze hi ha hagut discrepàncies. Evidentment, és lògic imaginar i realment deu ser així, que la major part d'aquests onze punts de discrepància són aquells que els grups esmenants, o que han fet el seu vot particular, consideren més importants —a vegades diria que no; però bé, en definitiva... Però jo crec que, estadísticament, realment i políticament ha existit aquesta voluntat.

Quant, molt de passada, al tema municipal, perquè ens permetrà entrar en el tema, bé, l'Ajuntament de Terrassa, a mi, com a tots els altres regidors dels grups de l'oposició, ens aplica la Llei, i és una llei que el senyor Ribó sap que vam fer fa molt pocs mesos en aquest Parlament : la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya. I allí hi ha un article, que el cito de memòria, perquè no l'he repassat —no comptava que em sortissin amb els meus crims a nivell municipal—, crec que és el 149 de la Llei, i allà explica la manera que s'ha de donar informació i que és exactament igual que el sistema que ara aquí el senyor Ribó troba esgarriós i que és molt millor el de l'Ajuntament de Terrassa. Consisteix que ho hem de demanar per escrit, i el senyor Alcalde té un mes per contestar; exactament igual. Hi ha quatre dies per dir, en cas de petició d'antecedents, però en cas de pregunta són trenta dies, o, millor dit, és un mes; exactament igual que aquí, en el Parlament. I això se'ns aplica i s'aplica, suposo —pel que he sentit a dir a algun diputat amic meu—, passa exactament a Sabadell —que és un altre color polític, perquè Terrassa, doncs, és socialista—, i passa, m'imagino jo, a tots els ajuntaments.

I quant a la qualitat de les respostes, bé, hi ha respostes que em dona l'Ajuntament o el senyor Alcalde, o els senyors regidors a través del senyor Alcalde, que són molt correctes, molt àmplies, molt exhaustives, però n'hi ha d'altres que tiren boira baixa, i res més.

Per tant, jo crec que si alguna comparança hem de fer entre les respostes de l'Ajuntament de Terrassa i del Consell Executiu de la Generalitat, almenys per a mi, la meua curta experiència —fa pocs mesos que sóc regidor—, però molt, molt, molt a favor del Consell Executiu.

Bé, quant a problemes reals. Aquesta és una de les nostres motivacions podríem dir filosòfiques, participar o propiciar aquesta reforma del Reglament : intentar resoldre problemes reals, i així, problemes reals que s'han plantejat : el tema de l'Informe de la Sindicatura, que es considerava que quaranta-

vuit hores era molt curt, l'hem allargat a deu dies; el tema que els debats no quedava clar, segons deien, i hi va haver un cert problema de si podia començar un debat un conseller o no; això es resol en aquest sentit; el tema que va crear una sèrie de problemes a nivell de Comissió sobre la legislació delegada, de si el tema quedava estroncat a Comissió o podia anar com un dictamen al Ple, això queda resolt, i precisament a satisfacció dels grups parlamentaris que estaven en desacord amb el criteri majoritari, un criteri que nosaltres, per raons lògiques i amb una excepció que es fa, doncs, recollim i hem acceptat. I així podríem anar desgranant tots els punts, perquè, és clar, el senyor Ribó —i és la tècnica parlamentària— ens parla d'aquells punts en què estem en discrepància, però no ens parla en absolut d'aquells punts —que són molts més i a vegades molt més importants— en què hem estat tots d'acord, o almenys, el seu Grup i el meu Grup d'acord.

Per tant, en definitiva, de voluntat política, tota, i solució de problemes reals i no disquisicions teòriques, perquè això tindrem ocasió de discutir-ho —m'imagino— en les esmenes concretes, doncs, que hi ha criteris de legislació comparada en un sentit o en un altre..., em sembla que és legítim i correcte que els grups discrepem sobre quina és la fórmula millor.

Dit això, doncs, i, com deia, lligant-ho amb el tema d'informació municipal, veiem exactament què pretenen aquestes tres esmenes que ha defensat formalment el senyor Ribó : l'esmena número 3, l'esmena número 5 i l'esmena número 7.

Fan dues modificacions. La primera modificació és la reducció de trenta dies a quinze, i això potser és més aviat allò de què ens ha parlat, però, en canvi, del que no ens parla tant —o almenys jo no he detectat que en parlés massa— és de la segona variació que es pretén fer en aquest article 13, que és suprimir la referència que, si s'escau, el Consell Executiu —o l'autoritat de Catalunya— ha de manifestar les raons que ho impedeixen. I, aleshores, diu : «No, no; no hi pot haver cap raó que ho impedeixi.» El que s'ha de dir és que el President del Parlament, motivadament, podrà donar una pròrroga de set dies. I, aleshores, en l'esmena número 5 afegeix un nou apartat, que, recollint aquesta possibilitat, explica com això es farà.

Jo, per sintetitzar la posició del nostre Grup, i perquè vegin vostès el que a mi em sembla la coherència i la lògica de la nostra oposició a aquests canvis, perquè realment quinze dies o trenta dies pot ser una cosa d'ordre menor, però per a nosaltres és molt més important allò altre; perquè em sembla que aquí el senyor Ribó, amb tots els respectes, barreja dues impossibilitats, dos tipus d'impossibilitat : la impossibilitat per raó de temps i la impossibilitat per raó de matèria. I aquí sembla que només hi pugui haver impossibilitat per raó de temps, perquè el que pretén l'esmena és dir : «si amb quinze dies no n'hi ha prou, que demanin una pròrroga de set dies i, si un cas, el Parlament ja l'hi concedirà.» Però és que, de vegades, evidentment, les dificultats del Consell Executiu, o de l'autoritat corresponent o el funcionari corresponent, per respondre és perquè el temps de trenta dies pot ser curt, perquè s'ha de fer una investigació, una consulta més aprofundida. Però és que hi pot haver perfectament —i això és el que recull l'article 13, i per això no obliga a contestar, sinó a explicar les raons que l'impossibiliten, perquè les raons de la impossibilitat poden ser de fons, perquè aquí no s'explica pas quins són els temes que es

poden preguntar i els que no es poden preguntar. L'article 13 permet obtenir informació i documentació innominada, i podria ser perfectament que un senyor o una senyora diputada preguntés una cosa que el Consell Executiu, que la Generalitat en pes o l'autoritat concreta no conegués, no per raons d'ignorància, sinó perquè és matèria seva o que no té cap relació ni tan sols amb el món polític. I, aquí, a tall d'exemple, podríem fer una consulta, una petició d'informació que digués : «expliqui'ns els tractats de comerç existents a les illes Fidji». No ho diu, que no es pugui fer aquesta pregunta; és una petició d'informació. És clar, aquí hi ha una impossibilitat que el Consell Executiu o l'autoritat corresponent comprovi.

Per tant, en definitiva, hem de deixar oberta la possibilitat que la resposta no arribi per dos motius : o per falta de temps —i llavors és el que intenta salvar el senyor Ribó, amb aquesta reducció acompanyada d'una pròrroga, que, en tot cas, sempre queda per sota dels trenta dies, es redueix a tres setmanes, i, en canvi, no preveu el cas de la impossibilitat de contestar per no ser matèria pròpia del coneixement o que sigui impossible de tractar. Ara, no sé, tampoc... Podríem dir, doncs, no ho sé, un senyor diputat que digués : «demano al Conseller de Governació que em doni una relació de tots els funcionaris que es diguin Josep, o de totes les funcionàries que tinguin els ulls blaus», i és una cosa que es podria demanar, però, realment, òbviament, això, en termes normals, és d'impossible contestació, si no és que es canviava un programa d'ordinador o tota una pila de coses.

Per aquests motius, doncs, per deixar salvaguardada, oberta la possibilitat que una pregunta no es contesti per impossibilitat material, no de temps, nosaltres ens oposarem a això, i per acabar, en aquella línia que deia abans, que nosaltres intentem —i crec que ho hem aconseguit entre tots, no nosaltres, sinó entre tots— solucionar problemes, jo li recordaria al senyor Ribó, si no em falla la memòria, que en relació amb aquest tema només hi va haver una dificultat —una sola vegada—, amb un diputat del Grup Socialista que va demanar a una determinada autoritat informació i aquella autoritat, per desco-
neixement, va contestar dient que no tenia per què contestar-li. I la Mesa, el senyor President —em sembla que era al senyor Santi Riera— li va contestar que sí, que tenia raó, i que tenia dret a contestar, i jo m'imagino —no ho recordo— que es va contestar.

Per tant, no hi ha cap problema que s'hagi plantejat en relació amb aquesta qüestió i, per tant, doncs, una vegada més manifestem el nostre desig, doncs, de votar en contra, per mantenir aquell text que, no imposat per nosaltres, sinó consensuat per tots l'any 80, com ha recordat el senyor Ribó, vam elaborar, doncs, aquest Reglament, que en aquells moments va ser pràcticament a la sencera, a l'entera satisfacció de tots nosaltres.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara la defensa de l'esmena número 4, del Grup parlamentari Popular. Per fer-ho té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, la nostra esmena potser aclareix una mica la confusió del senyor Escudé referent al perquè es poden acceptar raons d'alguna autoritat de l'Administració que no siguin

realment les de força major, com ell deia. Nosaltres, per evitar això, i també perquè quedi ja complementada la impossibilitat per qüestions de temps, nosaltres demanem una modificació en el sentit que, quan l'Administració contesta el que li ha demanat un diputat, en la seva manifestació al President del Parlament pot haver-hi dues formes d'acceptar-ho : una, si queda en una forma d'impediment, la qual cosa, llavors, demanariem que, per aquestes raons, tingués el diputat la facultat de demanar la reconsideració de la Mesa o, en tot cas, la resolució de forma motivada. I, en el cas que les acceptarà, nosaltres demanem que es concedeixi un termini màxim de set dies més perquè es pugui, així, donar temps al que potser per qüestió de temps no podria ser donat.

Jo lligaria aquesta esmena número 4, i defensaria, també amb aquesta mateixa argumentació l'esmena número 7, que va en el mateix sentit, només que aquí es refereix, quant a aquestes preguntes o aquesta petició de documentació, es fa mitjançant la comissió. En aquest cas, nosaltres demanàvem que, si la mesa acceptés les raons per les quals les autoritats no poden lliurar la informació o la documentació sol·licitada, el President ho comunicui a la mesa de la comissió, que podrà no estar-hi d'acord i requerir el seu compliment en un termini màxim de set dies més. Això en el cas, davant l'acceptació de les raons que es donin. I, si, per un altre cantó, la possibilitat també que es concedeixi un termini de set dies més perquè quedés solucionat si aquesta impossibilitat venia donada per qüestió de temps. I, per un altre cantó, si no s'exigís, exigir el seu compliment el dia següent. Per consegüent, tant per a l'esmena número 4 com per a l'esmena número 7 demanem a la Cambra la votació d'aquestes dues esmenes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, m'imagino que m'he expressat malament o molt ràpidament perquè en el curs del debat del senyor Ribó aquest tema ha sortit gairebé de manera tangencial, però, doncs, ho tornaré a explicar, perquè realment, senyor Pujol, ho lamento, però continua exactament igual. Almenys als meus ulls, les propostes que fan vostès, amb matisos, però essencialment és la mateixa proposta que feia el Grup comunista, tant pel que fa a l'article 13 com a l'article aquell, també el Grup comunista hi té una altra esmena, la de les peticions d'informació a través de comissions, o perquè el tema és el mateix.

Aquí, hi insisteixo, senyores i senyors diputats, hi ha una incomprensió d'aquesta distinció entre impossibilitats de temps i impossibilitats de matèria, perquè, és clar, el senyor Pujol diu : «No, això queda resolt». Perdoni'm, senyor Pujol, jo crec que no, perquè la seva esmena diu : comunicarà, manifestarà «les raons que impedeixen de fer-ho, i la Mesa les acceptarà, concedirà un termini màxim de set dies més, o no les acceptarà, exigint el seu compliment al següent dia». Per tant, torna a ser exactament la mateixa qüestió, perquè tot el que ve després és que el diputat al qual la Mesa li diu que sí o que no pot demanar una reconsideració de la Mesa, però, en definitiva, el tema fonamental és el mateix : es parteix, diguem-ne, d'una consideració unidimensional : la dimensió del temps, no la dimensió de la matèria, i, per tant, si la Mesa pot acceptar una prorrroga o l'exigència l'endemà mateix —cosa que el Grup comunis-

ta no s'atreveix a demanar tant—, doncs, estem exactament en els mateixos termes i pels mateixos arguments que he dit abans, nosaltres també ens oposarem a aquesta esmena número 5 i, per fer bona mesura, ja que ha estat defensada, al seu moment, quan es voti —perquè, com deia, hi ha una altra esmena del Grup comunista—, també ens oposarem a l'altra esmena d'Aliança Popular, del Grup Popular.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Votarem ara les esmenes 3 i 5, que són els vots particulars del PSUC i també la del 7, tenint en compte que correspon a l'article 40, en primer lloc. Per tant, farem la votació d'aquestes tres esmenes, corresponents dues d'elles a l'article 13 i una d'elles a l'article 40.

(*L'l. Sr. Escudé s'aixeca per parlar.*)

El Sr. ESCUDÉ : Sí, senyor President, per part del nostre Grup no hi ha inconvenient, però és que a l'article 40 hi ha l'esmena número 6, que encara no ha estat substanciada per part del Grup comunista; potser valdria la pena esperar...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No, perdoni, ha estat defensada i agrupada... Quan estava dient això proposava la votació de la 3, 5 i 6. Per tant, aquestes tres esmenes se sotmeten a votació.

Vots a favor d'aquestes...

(*Pausa.*) La 3, 5 i 6, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, en la persona del senyor Ribó.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 38 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la votació de les esmenes quarta i setena, del Grup Popular, també la quarta a l'article 13 i la setena a l'article 40.

(*L'l. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIVES : Senyor President, per demanar votació separada d'aquestes dues esmenes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : De les dues esmenes? Separadament? D'acord.

Primer votarem l'esmena número 5, corresponent a l'article 13.

Perdó, els paràgrafs? De l'esmena número 4, el segon paràgraf?

El Sr. VIVES : Senyor President, fins allà on diu : «el seu compliment al següent dia.», i a continuació tota la resta de l'esmena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : I es pot votar juntament amb l'altra esmena? (*Pausa.*) També per separat. D'acord.

Per tant, primer el primer paràgraf de l'esmena número 4 del Grup Popular.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer paràgraf ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Segon paràgraf, vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon paràgraf ha estat rebutjat per 32 vots a favor,

61 en contra i 6 abstencions.

Correspon ara la votació del primer paràgraf de l'esmena número 7, del Grup Popular.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt o primer paràgraf de l'esmena número 7 ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

El segon paràgraf.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon paràgraf ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions.

Correspon ara la votació del text de reforma proposat, corresponent a l'article 48 bis, que no té cap esmena i, per tant, aquesta Presidència sotmet a votació.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text proposat de reforma de l'article 48 bis ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

L'esmena número 8 és un vot particular del Grup parlamentari Socialista, corresponent a l'article 58 del Reglament. Per defensar-lo, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Isidre Molas.

El Sr. MOLAS : Senyor President, a efectes de temps, voldria donar també per defensats alguns dels vots particulars posteriors, si és que era necessari.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Seria, més que res, per al coneixement del senyor President, per anar ordenant el debat. Si vostè sap quines són, li agrairé.

El Sr. MOLAS : La 18, per exemple.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : La 18? Perfecte.

El Sr. MOLAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, en aquests darrers temps el Parlament ha viscut situacions particulars —potser és l'adjectiu més ponderat que es pugui fer d'aquestes situacions—, ha viscut l'existència d'interpel·lacions presentades que no poden substanciar-se fins més de mig any després de presentar-se. Ha viscut, també, una manca d'agilitat, tant en el procediment —sobretot—, però també en el temps, de tractament de preguntes. Ha viscut la figura original, jo crec, de l'existència de contestadors automàtics a preguntes o intervencions formulades des d'aquesta tribuna i dirigides al Govern. Ha viscut una absència sistemàtica —excepte una vegada l'any, i no per Pasqua— del President de la Generalitat, que, de vegades, fins i tot es comunica per carta a través d'una persona interposada, cosa que sempre és d'agrair, almenys per carta. Ha viscut una negativa sistemàtica, reglamentàriament per via correcta, però una negativa sistemàtica a admetre que el Ple tracti temes d'iniciativa de l'oposició, sigui proposicions de llei, sigui debats generals sobre aspectes de la política del Govern.

Dic que és particular perquè això no sol passar en un Parlament la primera de les funcions del qual consisteix a mantenir i crear un diàleg entre el Govern i l'oposició a iniciativa del Govern i de l'oposició.

El Grup Socialista per dues vegades ha portat aquest tema a

consideració dels diputats i dels grups, ha fet propostes al voltant de l'agilitat dels treballs parlamentaris i del recobriment d'allò que és essencial en el Parlament de Catalunya, que és el seu caràcter de centre de la vida i del debat polític del país, i aquestes iniciatives al llarg de dos anys finalment van tenir una recepció sobre la via de la creació d'una ponència per anar a la reforma del Reglament tractant tota aquesta temàtica.

El cert és que els temes en el Parlament han arribat tard normalment, que el debat és un debat que queda més fixat com a posicionaments de grups que no com a debat amb intervencions reiterades i continuades i el tema és que s'ha plantejat i existeix un estil de treball parlamentari, que jo particularment considero funest per al país, i que crec, a més a més, que no és desitjat per ningú en aquesta Cambra, perquè crec que tots els membres d'aquesta Cambra tenen suficient sentit institucional com per fer i voler que aquesta Cambra tingui el lloc de centre del debat polític del país. Però s'ha anat creant, de mica en mica, amb pràctiques, amb usos, i vostès ja saben que el règim parlamentari és bàsicament unes normes, uns principis i unes regles, però és també unes pràctiques, i unes pràctiques que genera o canvia una voluntat política per crear, per conformar un cert equilibri d'una manera determinada entre les institucions.

I existeix un element clau en qualsevol règim parlamentari, que és l'actuació de la majoria parlamentària governamental, la mateixa majoria, dirigida normalment des del Govern que és elegit, és designat, perdó, com a executor d'una política elegida pel poble com a majoria. Es tracta, per tant, d'una política, d'una voluntat, que sigui assegurar l'existència i el manteniment d'aquest Govern i, al mateix temps, acceptar com a principi bàsic del règim l'impuls i el control que sobre el Govern exerceix l'oposició, simplement perquè l'oposició no és només un grup parlamentari, sinó que és, en germen, una alternativa de govern i, per tant, en qualsevol moment el país pot necessitar que existeixi una nova majoria —necessitar i desitjar.

Per tant, en tots els règims parlamentaris —en tots, no hi ha excepció—, un dels elements bàsics és el diàleg entre la majoria dirigida pel Govern i l'oposició, diàleg en el qual s'expressen posicions diferents, però s'arriben a punts de coincidència; posicions diferents que s'expressen políticament i punts de coincidència que també s'articulen políticament en el que és la convivència política.

Això pot fer-se al Parlament, pot fer-se fora del Parlament, però una de les característiques del règim parlamentari és que el Parlament és la institució central per recollir aquest tipus d'actuació. Doncs bé, la consideració que vostès saben, que tots coneixen, de la qual n'hem parlat molt en els passadissos, i tothom hi està d'acord, és a dir, ningú nega, quan es parla privatament sobre aquest tema és que la pràctica que segueix aquest Parlament impedeix les realitzacions de les funcions que ha de realitzar el Parlament en un règim democràtic parlamentari. Això ho saben tots; no fa falta, doncs, per tant, que insisteixi en el tema; tothom expressa la necessitat de procedir a fer alguna cosa, i per procedir a aquesta cosa pot fer-se a partir d'una reforma del Reglament i també a partir d'un canvi d'actitud, de plantejament sobre les relacions polítiques i del diàleg polític entre les forces i els grups parlamentaris dins del Parlament. Dues coses, doncs, que no van separades : la reforma del Reglament és convenient, però el que és més important és

el canvi d'actitud política. Si no existeix un canvi d'actitud política per definir què ha de fer el Parlament, quina és la funció de la majoria, quina és la funció de l'oposició, i el diàleg parameable perquè el país vagi millor, el Parlament queda canviat respecte a la funció que existeix en tots els règims parlamentaris.

Naturalment, això pot fer-se sense necessitat, moltes vegades, en molts casos, de modificar el Reglament; nosaltres vam..., durant aquests dos anys que hem anat dient i expressant aquests problemes i proposant solucions, ho hem anat dient : «No fa falta reformar el Reglament per a la majoria de les coses.» Si hi ha reforma del Reglament, bé; l'important és el canvi d'actitud i sobretot la redefinició de les funcions que realitza el Parlament en el conjunt del sistema institucional.

L'única actitud que hi havia respecte al tema era el trencament de l'acord d'equilibri del funcionament del Parlament expressat per una votació majoritària del Grup que dona suport al Govern fent aprovar una reforma del Reglament contra l'opinió de tots els altres grups de la Cambra; és l'únic precedent que teníem en aquest aspecte. Era una oportunitat —ja que anàvem a reformar el Reglament— d'enfocar tots els temes a fons, sense canvis innecessaris, però la meua impressió és que tampoc ha existit ara la voluntat per fer-ho via reglamentària de manera suficient i sobretot de manera efectiva. Ho dic amb una certa tristesa, perquè no expresso en aquest moment de sentiment una posició de partit; no crec que això d'aquí hagi d'afavorir a un o a altre partit, sinó que el beneficiari, en tot cas, és la vida política catalana i el lloc de les institucions en aquesta vida política.

La nostra proposta de reforma, encara que serà defensada punt per punt els aspectes que en la immensa majoria no han estat acceptats per la majoria, era una proposta que tenia una coherència interna de modificar poc el Reglament, d'intentar trobar el consentiment general sobre aquests punts de modificació i, sobretot, d'intentar encarar alguns dels problemes que en el funcionament diari, normal, del Parlament té.

La nostra proposta era global, encara que alguns dels elements puguin ser més importants que uns altres. Era una proposta que havia de tenir en compte que el Parlament havia de ser el lloc d'expressió i diàleg, de parlar i d'escoltar, entre el Govern i l'oposició, a iniciativa de l'un o a iniciativa de l'altra, i que aquell que no tenia la iniciativa no podia sostreure's a l'obligació del debat, i que els temes calents estiguessin al Parlament quan calgués, no després. Era reforçar, tenia com a objectiu reforçar l'acord existent al voltant del Reglament que presideix la nostra vida parlamentària i refusar el trencament d'aquest acord que es va produir fa uns anys com a conseqüència d'una decisió majoritària, que va vèncer, però que no va convèncer.

El nostre objectiu era aconseguir un Parlament que permetés parlar i escoltar, que permetés parlar i escoltar, no superposar monòlegs i, per tant, que tingués unes tècniques més flexibles del debat, que poden ser en tot o en part, però que en tot cas haurien de ser més àmplies que les actuals, i un Parlament que fos un lloc on fos possible la contradicció i l'acord al voltant d'una major nitidesa, és a dir, separació del treball polític, de separació del treball i el debat polític del treball més tècnic de millora de les lleis, a través d'un nou procediment legislatiu, en el qual les esmenes a la totalitat fossin debatudes abans d'entrar al que són les esmenes a l'articulat, que vol dir les

aportacions per millorar les lleis en concret; en el qual els debats generals es realitzessin, si l'oposició ho demanava a partir d'una determinada expressivitat de representació de l'oposició, no que poguessin ser tancades per la majoria —un major debat polític, per tant—; un major control de l'activitat del Govern i del President a través de preguntes més àgils en la seva formulació i tramitació, a través d'interpellacions d'urgència i de preguntes i interpellacions dirigides al President, com a mínim per fomentar la presència del President a l'hemicicle, i permetre escoltar-lo i escoltar les seves raons, i no haver de recórrer a la premsa periòdica o a la televisió per sentir el President parlar de política i dels grans temes polítics del país. I, finalment, reforçar l'impuls polític del Parlament a través del debat de les proposicions no de llei en el Ple en determinades condicions i a través de la capacitat del Parlament per elaborar propostes generals a partir de les comissions d'estudi, i, finalment, un darrer aspecte que és reforçar el caràcter més públic de les sessions, especialment de les sessions de les comissions, que és el tema de l'esmena que defensaré breument després.

La consideració del nostre Grup és que no existia el propòsit ni la voluntat d'encarar la reforma del Reglament com a tal reforma del Reglament, i la nostra pregunta és on queda la promesa del President de la Generalitat que el Grup parlamentari que ell encapçala donaria suport i impulsaria una reforma del Reglament que fes possible l'agilitat i el major debat polític en el Parlament, de tal manera que fos el centre de la vida política.

No diré que no hi hagi coses en els textos que anirem a votar, però jo em pregunto : ¿el que hi ha en aquest moment feia necessària la reforma del Reglament o eren elements que podien introduir-se, i així hi havia un cert consens —ja fa temps— que podien fer-se a través de normes supletòries o d'interpretacions de la Mesa i, sobretot, de voluntat política expressada a través de Junta de Portaveus? Era necessària la reforma del Reglament? El Reglament és la punta d'allò que ara en diuen *iceberg* —que quan jo era petit en deien *iceberg*—; n'és la punta.

Després hi ha tota una altra cosa oculta, que és el tema de les pràctiques i les decisions polítiques; aquesta altra part és la part important, és la part que ens dirà si la reforma del Reglament té un sentit o en té un altre. Jo, pel nivell a què ha arribat la proposta acceptada pel Grup de la majoria respecte a la reforma del Reglament, tinc els meus dubtes que les pràctiques vagin a ser canviades, i si no es canvien les pràctiques les reformes que s'introdueixen, petites, migrades, puntuals en el Reglament, no tenen cap sentit polític de fons. És la meua opinió.

La reforma del Reglament és la garantia que unes determinades pràctiques es portaran a terme. No em serveix de res parlar de números d'esmenes incorporades i número d'articles incorporats, perquè aquesta reforma del Reglament té, bàsicament..., és la translació, pentinada, de les normes interpretatives i supletòries de la Mesa en el conjunt del Reglament —és bàsicament això—, en el qual hem introduït un dels temes —que ja estàvem d'acord que introduiríem, i dèiem, ràpidament— : les interpellacions d'urgència. Fa un any i mig, i ara arriben, i suposo que s'aplicaran a partir d'ara. I l'altra cosa important és l'acceptació de les comissions d'estudi.

Tres coses de canvi important en el Reglament o de canvi

que podien introduir-se per vies diferents —les normes ja existien— : les interpe·lacions d'urgència per interpretació reglamentària i acord de la Junta de Portaveus podien introduir-hi; les comissions d'estudis per acord de la Junta de Portaveus i norma supletòria de la Mesa podien introduir-hi. Els grans temes que necessitaven reforma del Reglament segueixen sense ser reformats.

Jo no entenc, de veritat, aquesta actitud restrictiva, no entenc aquesta actitud tancada; no entenc per què es fa el gran plantejament de la reforma del Reglament quan després els grans temes que exigien, si exigien reforma del Reglament, encara que fos puntual, queden per estudi —potser per a d'aquí a un temps—, o bé s'introdueixen tan fragmentadament —com després intentaré explicar— que no responen al sentit original, encara que sí que puguin respondre al sentit del grup de la majoria.

Jo no crec que sigui una operació de cirurgia estètica; ja que diuen que s'ha de reformar, fem una reforma. Però hi hauria qui ho podria pensar. En tot cas és una reforma que —permetin-me que ho digui— de vol gallinaci. No resol els temes que té plantejats aquest Parlament, perquè hi ha un element bàsic per poder-los resoldre, i és que qui tingui majoria en aquest Parlament tingui la voluntat política d'encarar aquests temes i tenir l'actitud per resoldre'ls. I no necessitarà modificar en el vuitanta per cent dels casos; necessitarà tenir clar per què vol que serveixi el Parlament; necessitarà tenir clar quin és l'estil i la via de diàleg entre la majoria i l'oposició.

Quan no s'accepta de reposar l'equilibri trencat, ni tampoc abordar la reforma del Reglament en aquells punts essencials que ho necessiten, jo crec que es podria estalviar la reforma i, amb els acords de canvi que existien, anar a una via menys costosa, menys espectacular que una via excessivament grossa, com la que s'ha adoptat, perquè el resultat no ho justifica.

Senyor President, una lleugera referència; una lleugera referència però entrant en el fons sobre l'esmena en concret; l'esmena en concret —com han vist— quedava situada en un ventall de propostes socialistes, que estava situada, en el lloc, a la darrera de totes, i que no és la més central, però que és un dels elements importants, jo crec, d'un esforç per redonar una dimensió política més intensa de debat en el Parlament. Apunta a la publicitat de les sessions del Ple i de les comissions : les del Ple ja existeix, les de les comissions, no. L'esmena diu simplement : «Les sessions del Ple i de les comissions són públiques». Criteri d'aquesta esmena? S'ha demostrat que no era rendible no tenir les portes obertes de les comissions, i que si es volen tenir tancades les portes de les comissions, hi ha la via de les sessions secretes. La transparència de les comissions no canviarà si no és per millorar el funcionament de les comissions. Ho saben, ho saben.

A veure! Les comissions tracten de dos temes, en dos nivells; les comissions poden tractar, com a instància final, d'un determinat tema, i no hi ha cap raó, quan tracten com a instància final d'un determinat tema, que les sessions de les comissions no tinguin el mateix grau de publicitat que el Ple, eh? Una cosa molt simple : així ens estalviariem, per exemple, el problema de quan ve un membre d'un cos col·legiat a informar a una sessió del Parlament, que hi hagi qui digui que els altres membres del cos col·legiat no poden entrar a la sessió, perquè com que no són els que estan delegats pel cos col·legiat per

parlar, i no són diputats ni són periodistes, no poden entrar. Ens estalviariem, per exemple, aquest conflicte, que s'ha plantejat —no estic parlant d'hipòtesis, estic parlant en concret.

Si treballa en fase instructòria, no té sentit formular una fase instructòria reservada, tancada, de negociació i sense forma de debat, com és la ponència en la qual s'arriba a expressar raonaments certs —creguts com a certs i, a vegades, convincents, s'ha de dir, que fan canviar la posició dels altres grups—, en una fase de la comissió en la qual tothom sap —és la seva experiència— que els discursos són curts, no es donen els arguments fonamentals, perquè les decisions ja són preses en fase de ponència, i allà l'únic que es fa és publicitar, a vegades un canvi d'actitud, però normalment allò que ja és previst anteriorment, amb la qual cosa ningú no raona; no es raona ni fora de la forma, ni es raona pel debat, perquè allà no es convenç ningú, simplement els arguments, uns i altres, els guarden per al Ple; i estic parlant, diríem, del que passa; poden dir : «És que això no hauria de passar, jo estic disposat...» i jo també; però això passa; passa que les comissions són ensopides, les reunions són ensopides; i passa que qui ha de votar hi és més, i qui ja sap que perd hi és menys. Jo dic el que passa. Jo dic que aquest és un problema que no és un problema de comportament individual, és un problema del Parlament, i com a problema del Parlament, cal trobar una sortida que faci que el paper de les comissions sigui un paper amb personalitat pròpia. Vostès em poden dir —i tindran tota la raó— : «en molts països del món les comissions són secretes», ja ho sé, i a molts països del món no hi ha ponències. Per tant, el treball de ponència es fa en comissió, plantejament més flexible en la discussió, més obert, més transaccional i, per tant, hi ha una instància, que és, diguem, de discussió, diguem, *décontractée*, i una instància més formalitzada, que és el Ple, on arriben les diferències.

Al moment en què introduïm les ponències com a llocs on es debat en forma *décontractée* els textos; que, a més a més, no tenen encotillament de cap tipus des del punt de vista del procediment de debat, ni des del punt de vista de les reunions, ni des del punt de vista del dia i l'hora, gairebé, les comissions queden tocades en el sentit que tenen als països on existeixen ponències; per tant, se'ls ha de donar una paper, i quin paper pot ser? Doncs, com a mínim, el paper de ser primera instància, primera lectura del Ple. Perquè sigui primera lectura del Ple és necessari crear les condicions, no només dir-ho, no només dir «escolti, expliqui'ns-ho», o «escolti, per què no vénen més» «escolti, faci...», no, crear les condicions; perquè aquesta és la manera de resoldre el problema; l'altre és per fer als parlaments, discutir-los una mica i entretenir el personal. Però si volem resoldre el tema, tractem el tema. I aquest tema és un tema que potser és poc espectacular, potser no és un gran tema, dels que surten cada dia, però és un tema real que tenim en el nostre funcionament que jo crec que hi hauríem de trobar solució; nosaltres en proposem una : que siguin públiques tant les sessions de les comissions com les sessions del Ple, per forçar una cosa, simplement, perquè les intervencions a les comissions tinguin el mateix caràcter, per al diputat que parla i per als qui escolten —i per als qui escolten, que, a vegades, s'hi és però no s'escolta—, doncs, que tinguin el mateix caràcter que té el Ple, el mateix rigor, si és bo, d'expressió oral i d'atenció.

És una proposta discutible, escolti, poden trobar-ne moltes d'altres, no estem tancats a cap proposta, no ho estàvem. El que passa és que enfront d'això, l'argumentació, l'argumentació de «ja va bé tal com va» em sembla que no és bona, que no és bona. Jo no dic que la solució que nosaltres proposem sigui la millor, l'únic que dic és que no entrar en el tema no és bo; no és bo no entrar en el tema dient «això no funciona per allò, per allò altre, per «fulano» o per «sutano», no és aquesta la via. La ponència va ser un lloc per parlar-ne. Jo haig de dir que, des del punt de vista humà, la ponència va ser, per a mi, d'un gran afecte quant al tracte i quant al raonament, i quant a l'expressió sempre de raonaments, que no es va defugir mai, diríem, el raonament dels que no estaven d'acord els uns amb els altres; però, en canvi, jo crec que l'actitud és l'important, i l'actitud, si existeix, trobarà solució; si l'actitud no existeix, davant aquests temes, no hi trobarem solució.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Abans del torn en contra, aquesta Presidència voldria observar als il·lustres senyors diputats que hauran observat que ha fet ús de l'atribució que el Reglament li dona en la interpretació de l'article 166.4 en l'ordenació del debat, amb el benentès que en aquestes esmenes, tant en la defensada pel senyor Ribó com ara pel senyor Molas, doncs, han estat més en la línia d'una defensa de totalitat que de l'esmena concreta. Jo crec que tractant-se de la naturalesa del tema que aquí es discuteix, era bo fer-ho així, i, per tant, ho faig observar perquè els senyors diputats no s'hagin estranyat que aquesta Presidència no hagi fet cap observació. Penso que ha estat bo per al debat i, per tant, en aquesta línia, i ara sí, entrant, penso jo, en les esmenes que corresponen, continuarem el debat.

Moltes gràcies. El Diputat senyor Escudé té la paraula per fer el corresponent torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, hauran observat de les paraules del senyor President el caràcter un xic especial d'aquestes intervencions que hi ha hagut. De fet, el senyor Ribó —que em sembla que no és descobrir res parlar dels seus dots intel·lectuals i els seus dots dialèctics— ha fet un invent més dels molts invents a què ja ens té acostumats al llarg d'aquestes dues etapes legislatives al nostre Parlament : ha inventat l'esmena a la totalitat «intersticial», perquè a través d'algunes esmenes va fent sortir el que vol. El senyor Molas, doncs, també és un deixeble molt avantatjat i, doncs, també ha utilitzat aquesta mecànica.

Jo, el que haig de dir és que oposar-me, de forma important, a les coses que ha dit el senyor Molas, em serà bastant més difícil del que m'ha estat oposar-me a les coses que ha dit el senyor Ribó, perquè moltes de les coses que ha dit el senyor Ribó, doncs, que eren d'un contingut molt concret i directe, i relacionat amb esmenes concretes, doncs era més fàcil per a mi, doncs, poder donar unes argumentacions alternatives. En canvi, del senyor Molas em sembla que no és cap vergonya confessar que amb moltes de les coses que ell ha dit hi estic d'acord, perquè el senyor Molas, com a bon constitucionalista i estudiós de la política, ens ha fet una dissertació —que, insisteixo, hi estic totalment d'acord— sobre la funció de la majoria i de l'oposició, del diàleg necessari. Bé, i precisament per això, nosaltres sempre hem participat en tots els treballs que tinguin

aquesta finalitat.

No em puc estar, per això, de dir que quan es parla que s'ha d'enraonar i escoltar, em sorprèn una mica que, aleshores, com a aplicació d'aquest principi, que comparteixo amb el senyor Molas, aleshores el seu Grup —suposo que no ell, el seu Grup— ha presentat un vot particular que pretén que no es pugui escoltar la posició del Grup —normalment el nostre— quan una esmena ha estat defensada i, a continuació, gratuïtament, retirada —a part, això em sembla que és poc coherent, però bé, és un tema molt marginal. I insisteixo que, en gran part, hi estic d'acord. Alguna de les, diguem-ne, corrupteles que ell ha denunciat jo crec que són reals, altres, no. En definitiva insistiré una vegada més, que això jo crec que no és molt freqüent —no és per posar-nos medalles, però no és molt freqüent—, que un Grup de majoria absoluta, com és el nostre, hagi respectat tant..., no diré el 100%, perquè el senyor Molas ens ha recordat algun cas en què això no ha estat així, però, en definitiva, és un cas, el tema pressupostari, i és un cas que, per a nosaltres, realment era marginal, i un altre tema que no ha explicat ben bé però em semblava que anava per aquí, quan parlava del trencament de l'estabilitat, el tema de la modificació de l'Estatut interior, jo em sembla que els fets —i no massa llunyans geogràficament— ens donen raó a la nostra precaució, diguem-ne, constitucional.

Per això —hi insisteixo—, nosaltres, pràcticament sempre, d'una manera aclaparadora, hem respectat aquest consens quan ara, realment, per la força mecànica dels números podríem no fer-ho. I no ho hem fet senzillament perquè en la immensa majoria de coses que consensuadament es van establir l'any 80, creiem que continuen essent vàlides. Ja he explicat abans, amb la intervenció del senyor Ribó, que hi ha tota una pila de temes que no surten aquí però amb els quals hem arribat a un acord, i que són la majoria dels temes. El senyor Molas s'ha referit, molt de passada, a un tema que per a nosaltres és important, i que consti que, diguem-ne, la paternitat, en aquest cas, no seguint la tècnica parlamentària habitual, no ens l'atribuirem nosaltres, sinó que és tota d'ell : el tema de les comissions d'estudi; és un tema que, com més voltes hi donem, creiem que pot ser més útil per ennoblir, per potenciar aquest Parlament.

Aleshores, el senyor Molas ha parlat dels temes o del funcionament de la ponència i d'una promesa del President de la Generalitat. Nosaltres vam entrar en aquest procediment, en aquest procés de reforma del Reglament precisament en funció d'aquest acord, d'aquesta promesa —perquè tant era promesa com acord de tots els grups parlamentaris— de procedir a una reforma del Reglament. I fins i tot nosaltres, ho recordaran, vam ser molt curiosos de mantenir els terminis, perquè hi havia un termini del 30 de juny, que en aquell moment encara no era prou clar, però aleshores immediatament ho va ser, que anava a succeir a casa nostra un procés electoral municipal, i que això ho va entorpir, i malgrat això, doncs, el nostre Grup va ser un dels més interessats i es va complir que el 30 de juny s'acabessin els treballs de la ponència conjunta.

I, quant a aquests treballs de reforma del Reglament —no crec que calgui recordar-ho al senyor Molas, però sí a les senyores i als senyors diputats que evidentment no van ser presents als treballs de la ponència—, el nostre Grup —precisament per boca del Diputat que els parla— proposava fer una reforma a

fons i permanent del Reglament, per anar mirant, amb calma, anar revisant, anar modificant aquelles coses amb l'experiència —hi insisteixo— de problemes reals; alguns dels problemes que ha dit el senyor Molas són reals, d'altres, almenys per a nosaltres, no ho són. I en això, precisament va ser el senyor Molas que, potser d'una manera més realista, va dir «amb el temps que tenim, i tenint present que aquesta legislatura està en la recta final, potser tractem uns temes importants», va proposar uns blocs, i nosaltres hi vam entrar, vam negociar aquests blocs, i en molts temes; perquè un tema que allò sí que era el motiu inicial, el tema de les interpellacions d'urgència, aquest és un tema que se li va donar en el seu moment una importància i una transcendència gran. Es va arribar a un acord seguint fonamentalment les pretensions justes i legítimes —i prova d'això és que nosaltres ho hem acceptat sense cap discussió— dels grups d'oposició, i ara sembla que això no té importància, que l'important és un tema molt marginal, que bé aniran sortint al llarg de les esmenes puntuals, perquè el senyor Molas ja ens ha anunciat que no renunciava, evidentment, a les esmenes concretes i que només en defensava algunes.

El tema de les preguntes al President, el tema de les proposicions al Ple, el tema de la possibilitat de provocar grups determinats o un nombre determinat de diputats inferior sempre a la majoria, doncs, uns plens extraordinaris, tot això ja ho veurem més endavant i en algun d'aquests casos li consta al senyor Molas que hi ha possibilitat —jo crec ben real— d'acostament, almenys en un d'ells. Per tant, no veiem ni prepotència, ni trencament d'estabilitats, ni ignorar aquesta necessària activitat de diàleg d'aquesta funció fonamental de la dialèctica majoria-oposició.

Agilitar els debats? Evidentment. Jo abans, al senyor Ribó, li parlava d'alguns casos, en podria afegir algun més. El tema de la fixació de l'hora i data de les preguntes —és un tema que se li dóna molta importància—, això s'ha recollit. El tema de la possibilitat de transaccions en les mocions subsegüents a interpellacions, que saben vostès que és una cosa que ens semblava a tots natural, però que el Reglament ens encotillava —i per a això sí que cal canviar el Reglament, no, com deia el senyor Molas, només modificar per via de Mesa acords supletoris. Per exemple, recordo —un cas totalment diferent— el tema que ja he citat abans parlant amb el senyor Ribó, el tema del control de la Comissió delegada. Sap el senyor Molas que això era fruit, precisament, d'una interpretació que va fer la Mesa i que, aleshores, davant dels arguments que se'ns van donar en Ponència, el nostre Grup —majoritari i pretesament prepotent, cosa que nego, evidentment— vam reconèixer aquesta major justícia de la petició i així, això, per via de Reglament, s'ha rectificat amb una excepció que diu, com saben els senyors diputats, que només en aquell cas que la llei de delegació digui una altra cosa, llavors se seguirà d'una altra manera. El tema de la Sindicatura de Comptes, que potser conec una mica més que la majoria dels diputats, però totes les senyores i senyors diputats que són membres de la Comissió de la Sindicatura de Comptes saben la mecànica carrossa, en el sentit de carròs, no en el sentit modernista de la paraula «carrossa» —m'excusaran, potser és que a la meua edat ja no sintonitzo amb el llenguatge d'avui—, però el tractament carròs que feia una norma supletòria de la Mesa, precisament, que l'hem recollida però l'hem

modificada i l'hem millorada molt, que era, com saben vostès, que es presentaven les propostes de resolució i immediatament es procedia al debat i votació. Això ens ha semblat a tots que era un procediment irracional i l'experiència ens ha demostrat que no era viable. I per això hem introduït la possibilitat, com en un debat de Ple, d'un segon període de reflexió, de presentació de transaccions, etcètera.

Vol dir que, en definitiva, almenys ens poden respectar aquest nostre punt de vista : el nostre punt de vista és que no sols s'ha complert totalment les promeses del President i els pactes dels Grups parlamentaris, sinó que en aquesta dinàmica —i que és bo que entenen la gent..., parlant la gent s'entenen— hem anat més enllà de, fins i tot, allà on nosaltres ens semblava d'inici que era el sostre del nostre marge de negociació, i encara espero que avui hi hagi alguna possibilitat.

Bé, finalment, també de forma gairebé marginal, de la mateixa manera que ha fet el senyor Molas, entraré en les esmenes concretes. Jo suposo que el senyor Molas ha tingut un petit lapsus, que no és propi d'ell, que és que ha dit —si no ho he entès malament— que defensaria l'esmena 8 i la 18. És clar, la 18 no fa referència a aquest tema, seria una altra esmena que hi ha... Però bé, en definitiva, el tema de la publicitat de les comissions —i aquest és un tema en què potser després m'estendré una mica més, perquè hi ha una esmena, ara ho recordo, del senyor..., del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que, bàsicament, amb unes paraules lleugerament diferents, però la mateixa pretensió; ja en parlarem amb més magnitud. Bé, m'ha semblat entendre, de les paraules finals del senyor Molas, que aquí hi ha un dubte, o que el senyor Molas o el seu Grup presenten un dubte sobre la conveniència de simultanejar ponència i comissió. Bé, aquest és un tema que podríem discutir —hi insisteixo : després m'hi estendré una mica en parlar amb el senyor Ribó—, però sí que el que m'ha sobtat una mica és el fet que, de forma doble, en dos moments, el senyor Molas ha justificat, en part —ja reconec que és parcialment—, parcialment, la necessitat que les comissions siguin públiques en el fet que els diputats que no tenen esperances raonables de guanyar les seves propostes tenen menys interès a assistir-hi. És clar, aquest mateix argument es podria fer servir en el Ple, i, realment, hi ha moments que podríem compartir..., però, és clar, aleshores no em demani que sigui una responsabilitat meua.

Per tant, i per acabar, sap el senyor Molas i saben tots vostès, almenys els que s'hagin llegit amb certa atenció les esmenes i sobretot el text bàsic, que, aquest tema de les comissions públiques, hi entrem. I entrem en un tema molt concret, el tema del pressupost, perquè, és clar, després pretendrem —esperem que amb la conformitat i repetint el consens que al seu moment en ponència hi va haver—, doncs, pretendrem —hi insisteixo— modificar la tramitació dels Pressupostos Generals de la Generalitat. I aleshores allà es preveu, i recollint una esmena molt concreta i molt detallista —crec recordar— del Grup d'Esquerra Republicana, es fa aquest caràcter públic de la Comissió aquesta. És un primer cas. Nosaltres —hi insisteixo—, la nostra filosofia és d'anar a resoldre problemes, però també actuar amb una cautela, amb una prudència. Fem un experiment amb el Pressupost i, realment, si dóna bons resultats, com creiem, no hi haurà inconvenients —m'imagino— més endavant d'estendre-ho a altres activitats.

Per tots aquests motius, almenys ara per ara, senyores i senyors diputats, senyor President, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció d'aquesta esmena número 8 del Grup Socialista a la Cambra.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara la defensa de l'esmena número 9, que també és un vot particular que presenta l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó, pel Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar aquest vot particular té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, ajuntaré el vot número 10, el 12 i el 15 de la numeració del darrer Butlletí, que és idèntic al 14 que havia hagut de defensar el senyor Molas abans.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Correspondria a l'article 66? Al punt cinquè de l'article 66. Moltes gràcies.

El Sr. RIBÓ : El primer es refereix a la publicitat, tema que estem discutint en aquests moments. La nostra proposta és bastant més modesta que la del Grup Socialista. Nosaltres només pretenem que en les Comissions, quan els afers no hagin d'anar al Ple, hi pugui assistir el públic, i jo tenia la temptació de llegir-li, senyor Escudé, tots els arguments del dret comparat sobre la publicitat, no pas per manca de cortesia, sinó per absoluta raó fàctica. Ja sé que a vostès el dret comparat no els fa cap mena de nosa, però tampoc d'influència per variar les posicions. Textos com el d'un Carl Schmitt, que diu que la representació pot tenir lloc solament a l'esfera de la publicitat i que un parlament té caràcter representatiu solament en la mesura que hom cregui que la seva activitat és pública —i, ho torno a dir, el tema de fons no és al Reglament, és que aquest Parlament és al Parc de la Ciutadella i tancat al Parc de la Ciutadella, i no es projecta avui a la societat de Catalunya— o uns altres pensadors molts llunyants de Carl Schmitt, com pot ser Habermas : «L'exercici del domini polític ve, efectivament, sotmès a l'obligació democràtica de la publicitat.» Són pures galindaines que ens poden il·lustrar intel·lectualment el debat. El que deia el President —i després en parlarem— de la Generalitat : «les habilitats a la tribuna»; però, és clar, no van a fer forat a la cuirassa reglamentària del Grup de Convergència i Unió.

Ho provaré amb un altre tema una mica més important encara que l'anterior, des del punt de vista conceptual del Parlament, que és el dels debats, les esmenes següents. Des de l'any 80 —sí, senyor Escudé—, des de l'any 80 en aquest Parlament no hi ha debat. Fixi's, des de l'any 80, i té raó, eh? S'ha practicat així. O, millor dit, hi ha debat una vegada l'any quan, segons les previsions del Reglament, en el debat de política general es pot sortir a replicar. Fora d'aquell debat, cap altra vegada es poden fer rèpliques. Fixin-s'hi bé, senyores diputades, senyors diputats, encara que aquest argument ja s'ha expressat altres vegades. En aquesta tribuna puja un diputat, una diputada i diu : «nosaltres som partidaris d'A», i surt el seu contradictor i diu : «ah!, doncs nosaltres, de B». I s'ha acabat, baixem la porta del negoci, com es va dir a la Comissió, eh?, tanquem la barraca. Ja s'ha acabat! Això no és parlamentar. Vaja, agafin el diccionari que vulguin, assisteixin al parlament que vulguin, comparin amb qualsevol institució, no només parlamentària, sinó pública o privada on hi hagi debat i preguntin-se vostès mateixos si debatre vol dir : «jo dic A»,

«ah!, doncs jo dic B», i s'ha acabat, no hi ha rèplica. Es pot argumentar, per part nostra, com vam fer a la Comissió, que, al damunt, no solament no hi ha rèplica, sinó que quan tu dius «A», surt el diputat de la majoria —fins i tot amb acudits com el que va tenir un diputat de l'anterior majoria, de dir : «agraeixo als tècnics de la Conselleria que m'han preparat els papers per poder fer aquesta resposta»—, surt un diputat de la majoria i ens llegeix els papers que li han preparat a la Conselleria per fer la resposta, sense saber ni tenir cap cura ni escoltar què s'havia dit a l'argumentació, perquè no hi ha debat, i perquè sap perfectament el senyor diputat de la majoria —aquests setanta-dos senyors diputats de la majoria que estan tan còmodament asseguts en aquest hemicicle—, sap, perfectament que no hi ha cap possibilitat que surti una altra vegada el diputat que argumenta i el pugui contradir. Però, independentment de les habilitats a la tribuna, parlamentar vol dir intercanviar punts de vista, opinions i discutir sobre els afers. Aquí, fora del debat de política general, no es fan debats, des de l'any 80 —sí, senyor Escudé. I suposo que amb el seu argument, que ja «si es fa des de l'any 80!, endavant, no cal fer-los ara; si el Parlament no funciona des de l'any 80, per què els senyors de la minoria el volen fer funcionar ara? Què s'han pensat? Des de l'any 80 que ja anem així!» Em sembla un argument perfecte; no, i a més de molt pes, de tant pes com vora vuit anys.

I el tercer punt que volem defensar és el d'una esmena simbòlica, senyor Escudé. Nosaltres no tenim cap afany d'evitar, perquè ens contradiríem amb el que estem argumentant ara, que surti un diputat del grup que sigui a respondre l'argument de torn a favor, malgrat que es retiri la posició; però ens sembla ja una presa de pèl excessiva, perquè tota aquesta operació de reforma del Reglament —perdoni que li ho digui, amargament— és una presa de pèl, però aquesta ja és excessiva o puntualment excessiva, que no admeten la rèplica, això sí, Convergència i Unió ha de tenir dret a poder exposar els seus arguments, que és el punt que vam posar en l'apartat número 5. Per tant, prengui's senyor Escudé —i, si vol, ja la hi retiro ara mateix, però vostè repliqui'm—, prengui's la tercera esmena no com una contradicció amb els arguments, sinó com una protesta simbòlica, ingènua, modesta, perquè ja la presa de pèl està anant massa lluny.

Però, seriosament, a mi em fa tristor pensar que vostè —i li torno les floretes—, amb tota la seva capacitat intel·lectual, amb la quantitat de bibliografia que arriba a manejar, amb la seva preparació, que es vegi obligat a sortir a aquesta tribuna a argumentar-me ara que no és bo que debatem. Som en un Parlament, senyor Escudé.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. El senyor Escudé té la paraula per fer el corresponent torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Ribó. I tan bo que és, que hi hagi debat! I aquí des de l'any 80 hi ha hagut debat; potser no el debat amb la reiteració que vostè voldria, però, debat, n'hi ha hagut sempre, o, millor dit, hi ha hagut una única vegada en què no hi ha hagut debat, el debat que vam intentar fa poc sobre la incidència de l'entrada d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, que, lamentant-ho molt, em vaig quedar sol inten-

tant debatre amb el que aleshores era l'Honorable Conseller d'Economia i Finances. (*Remor de veus.*) Però bé.

El senyor Ribó ha agrupat esmenes corresponents a tres temes : el tema de la publicitat de les comissions, al tema de les rèpliques i dúplices i llavors diu, de forma modesta i humil, el tema de... No, no, retirar no.

Bé, anem per parts, doncs, i comencem pel tema de les comissions públiques. Jo li agraeixo al senyor Ribó aquesta agrupació perquè també a mi em sembla que hi ha una íntima relació entre la publicitat i el debat, i, per tant, hi ha una relació real i autèntica entre les dues motivacions. Perquè, en definitiva, i amb això rellico una mica amb el que deia al final de la intervenció anterior meva amb el senyor Molas, la qüestió d'esbrinar quina és la tasca de la Ponència, de la Comissió i el Ple és una cosa que encara hi ha molta gent que es planteja.

Jo suposo que vostès s'hi han trobat moltes vegades, senyores i senyors Diputats —jo també m'hi he trobat més d'una vegada—, que, doncs, en un col·legi o en una associació de veïns o en una entitat demanen una explicació de com funciona el Parlament, perquè, dissortadament, sabem que el nostre gruix, a la nostra societat, el coneixement dels funcionaments democràtics encara és tendre, i, aleshores, una pregunta inevitable —almenys a mi, no sé si vostès s'hi han trobat—, és dir : «Bé, i per què tracteu tres vegades els temes? Per què una llei —o un text— s'examina en ponència, després en Comissió i després al Ple?» Jo, almenys, l'explicació que dono —perquè a mi em sembla cosa lògica, cosa evident, encara que m'ha semblant entendre que al senyor Molas no li'n semblava i al senyor Ribó, des del moment que fa aquesta proposta, sembla que tampoc— és que, per a nosaltres, hi ha tres fases ben diferenciades : hi ha una ordenació dels temes, hi ha una negociació dels temes i, finalment, hi ha una presentació dels temes a l'opinió pública.

Davant dels parers discrepants —inicialment discrepants— dels grups en relació amb un text —sigui un projecte, una proposta, una proposició de llei, el que sigui, el text legislatiu o no legislatiu de què es tracti—, primer la ponència té aquesta missió gairebé mecànica d'ordenar, de desbrossar el terreny, d'explorar possibilitats. Després, ve el que per a nosaltres és fonamental, que és la Comissió, i allà en la Comissió és on es fan les negociacions i on es veuen les possibilitats d'acostament, aquells punts en què hi ha coincidències, que hi ha possibilitat de transacció, i, per això, el Reglament nostre facilita molt les transaccions en Comissió, i, en canvi, les dificulta en el Ple. I precisament en Comissió és allà on es veuen més aquelles matèries en què hi ha un consens; és per trobar punts d'acord. I això, com explicava abans en una intervenció anterior, doncs, ha fet que en la immensa majoria dels temes —que aquí no surten— hi hagi hagut un consens perfectament general entre els grups o entre els ponents que vam participar en els treballs d'aquesta ponència de reforma del Reglament.

I em sembla realista —no sé si a vostès els sembla; a mi em sembla que sí— que la negociació vol sempre una certa dosi de discreció, una certa dosi de tracte informal, personal, i, aleshores, malgrat totes les virtuts que té la presència dels mitjans informatius —de ressò públic del tema—, evidentment dificulta molt aquesta qüestió. No repetiré els arguments que vaig donar en Comissió, perquè el senyor Ribó va quedar molt escandalitzat que fes una comparació amb el «llum i taquígrafs»

després de la Primera Guerra Mundial i el Tractat de Versalles —ara ja no ho diré—, però que sí que em sembla que és obvi això : que les possibilitats d'acostament, sempre amb certa penombra, i per això tots els parlaments tenen unes sales, uns passadissos de passos perduts, és allà on es pot, d'home a home, de persona a persona, o de dona a dona (*remor de veus*), es poden veure les possibilitats d'acostament..., o d'home a dona si és que els ponents són de sexe diferent, perdonin les senyores diputats. (*Rialles.*)

Per tant, doncs, aquí la nostra oposició al caràcter públic de les comissions, almenys mentre es mantingui —que ningú ho ha proposat formalment a través d'esmenes o vots particulars— la desaparició de la ponència..., perdó..., sí, de les ponències, i la refosa només en dues passes parlamentàries dels textos legislatius.

Bé, aleshores, entrarem en aquest tema següent, al qual el senyor Ribó hi ha tingut sempre molta afició, perquè en aquesta proposició que va fer el seu Grup, de reforma del Reglament ja fa molts mesos —era un tema important aquest de l'article 66, la reforma de l'article 66—; jo he repassat el debat que vam tenir fa dos anys aquí, en relació amb el tema de la reforma del Pressupost, pel que feia al que aleshores era l'article 111, i el senyor Ribó va aprofitar ja també per parlar-nos d'aquest tema, de la necessària rèplica dúplica. Aquest és un tema opinable; ara, des del meu punt de vista, tenint present allò que he dit abans —que en el Ple bàsicament el que es pretén és presentar al poble, a l'opinió pública les grans alternatives de manera nítida—, ens sembla que possibilitar presentacions, contestacions, rèpliques i dúplices amb totes les possibilitats d'utilització de tàctiques dialèctiques, de guardar arguments o exposar-los de manera molt rudimentària per després, a la rèplica, tornar a insistir-hi, ens sembla que no és bo, que entorboleix el debat.

Però, per altra banda, hi ha una qüestió, que és que..., diu el senyor Ribó : «És que el grup de la majoria surt i ens contesta B per A». És clar, és molt jo crec que subjectiu pressuposar que és el que és la resposta o no, perquè tots vostès, senyores i senyors diputats, hauran estat testimonis d'excepció moltes vegades que alguns de nosaltres fan una interpel·lació o una pregunta al Consell Executiu i després de prolixes a vegades explicacions del senyor Conseller estenen-se en tot el que s'ha dit i més, i donant informació, acaben dient : «No m'ha contestat res, senyor Conseller.» Perquè, realment, per a molta gent —potser és legítim— contestar vol dir contestar allò que vull que em contesti, que em digui allò que m'agrada sentir, i, és clar, no és aquest el tema. D'altra banda, les estratègies diferents són vàlides, i és que tanta relació pot tenir el tema A com el B, i aquí hi ha un cas que, per no estendre'm, em sembla que només esmentant-lo és ben evident : el tema dels pressupostos. Hi ha un diputat que diu : «Jo vull modificar això, perquè fa falta aquí.» I un altre diputat contesta : «No podem accedir en això, perquè fa falta en un altre lloc i no podem treure-ho de un altre lloc.» Això és evident.

També, finalment, en aquestes argumentacions no podia faltar una cosa que té molt en el cor el senyor Ribó, que és el rebuig, l'hostilitat contra els discursos llegits. Jo participo d'aquesta opinió fins a cert punt, perquè jo no l'he utilitzat mai, i no l'he utilitzat per mandra, eh? M'és més fàcil parlar i a vegades sortir del tema fins i tot, i alguna vegada he estat cridat a

l'ordre per part de la Presidència —espero que avui no em passi—, i alguna vegada fins i tot després m'he sentit una mica avergonyit en repassar —que a vegades també som una mica narcisistes— i repassar el *Diari de Sessions*, i quan veig alguna cosa que he dit amb unes construccions sintàctiques molt difícils i això, m'hauria agradat més llegir. Vostè recordarà, senyor Ribó, que quan l'any 80 es va elaborar, amb consens general, i no m'estaré de dir-ho, aquest Reglament, es va discutir molt aquest tema, salvant l'expressió de «viva veu».

Què volia dir? Si volia dir que s'havia de parlar físicament o que s'havia de no llegir. Hi va haver parers per a tots els punts de vista i al final no es va fer. Ara, que quedi clar que si el que es pretenia és que en aquesta Cambra els senyors i les senyores diputats més o menys improvisin o s'expliquin, doncs, per a això hi ha un altre mecanisme. Miri, en el Senat —allò que parlava vostè de si manego documents— tenen un article —l'article 84—, que diu: «Los discursos se pronunciarán sin interrupción. Se dirigirán únicamente a la Cámara y no podrán, en ningún caso, ser leídos, aunque será admisible la utilización de notas auxiliares.» I aquest és el tema. Si haguessin presentat aquest tema, l'hauríem pogut debatre; però, evidentment, això no ha estat així, i, fins i tot —si se'm permet un petit sarcasme—, normalment aquest atac que fa el senyor Ribó, diu: «És que els diputats de Convergència i Unió, alguns o molts llegeixen.» La setmana passada hi va haver un debat de política general, el debat principal, i hi va haver un senyor Portaveu que va llegir, i no era del nostre Grup, i val a dir que va fer el discurs molt bé perquè va poder reflexionar..., a vegades el temps, la disponibilitat de donar la paraula exacta pot simplificar molt el tema.

I per acabar aquesta qüestió, senyor Ribó, i dintre el sarcasme, que suposo que deu ser lícit, si vostè hagués arribat una mica més d'hora, a l'inici del debat, del punt, millor dit, de la sessió del Ple anterior, hauria vist que l'únic que ha llegit era precisament el representant del seu Grup parlamentari.

Bé, i, finalment, per no deixar res en el tinter, quant a l'esmena 10, a nosaltres —això ja ho vam fer observar en Comissió— ens sembla que no és congruent, perquè l'esmena número 10 vol suprimir una expressió que comença en l'article 66, ja m'imagino que és a efectes de donar millor redactat, però diu: «Si aquest Reglament no disposa altrament, s'entendrà que hi ha un torn a favor i un torn en contra.» I, per tant, vostè suprimeix això; tècnicament, si més no, suprimeix la possibilitat que el Reglament disposi una altra cosa, i hi ha una pila d'operacions parlamentàries en què hi ha altres situacions; el tema de les esmenes a la totalitat amb el posicionament; el tema dels debats; el tema de les proposicions no de llei, de les mocions, que no sols hi ha un torn a favor i un torn en contra, sinó que hi ha molta més cosa, i per tant, nosaltres no el seguiríem en això.

I, finalment —i ara sí que de veritat finalment—, queda aquesta esmena simbòlica, que és l'esmena número 15... És clar, això a nosaltres ens sembla, anant a aquella línia que dèiem de modificar problemes... A nosaltres ens sembla un problema, realment, que un senyor diputat o una senyora diputada, que en Comissió expressa els seus arguments i que el nostre Grup li respon —que normalment el torn en contra el fa el nostre Grup; no és necessari, però normalment el nostre Grup el fa—, almenys a nosaltres ens ha semblat que ha estat

ben rebatuda l'argumentació del diputat o diputada esmenant, que es mantingui l'esmena, que aleshores se surti en el Ple, es faci la defensa amb aquelles argumentacions que han estat —almenys al nostre judici— totalment anorreades i destruïdes, i que en el moment que el nostre Portaveu surti a explicar l'alternativa que no s'ha explicat mai en el Ple, aleshores, que digui: «No, no; la retiro». Jo comprendria molt bé que es retirés —i avui hi ha un cas d'aquest—, abans de debatre's es retirassin unes esmenes presentades, perquè s'ha reflexionat i es deixa córrer; per tant, em sembla que no és una realitat del convenciment presentar una esmena, defensar-la a vegades d'una manera abraonada i d'una manera enfervoritzada, i immediatament, sense escoltar ningú més, retirar l'esmena.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup s'oposarà a aquest conjunt d'esmenes, a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el Diputat senyor Ribó, la número 9, la 10, la 12 i la 15.

Moltes gràcies.

(*Ll. Sr. Ribó s'aixeca per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, una qüestió d'ordre.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Diputat, en relació amb...?

El Sr. RIBÓ: Amb l'article 66.3 del Reglament, que diu: «En cada debat, tothom qui serà contradit...»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sí, aquesta Presidència el coneix.

El Sr. RIBÓ: Demanaria un torn de paraula per aquest article.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Per fer-lo vostè o l'Illustre Diputat senyor Màrius Díaz, que jo entenc que ell en tot cas sí que tindria dret, per constatar si procedeix o no en relació amb la lectura o no, perquè altra cosa no ha observat aquesta Presidència.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, si li vol concedir al senyor Màrius Díaz i després a mi mateix, estarem encantats de la vida.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Digui, digui...

El Sr. RIBÓ: ...però jo li ho estic demanant en virtut de l'aplicació literal de l'article 66.3: «En cada debat, tothom qui serà contradit per un o més oradors tindrà dret a replicar.» Per fer debat, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Pregaria també que llegís la norma interpretativa, que veurà que diu que «en tot cas, s'aplicarà d'una manera molt restringida i quan la contradicció es refereixi a la veritat.» Digui, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: No, només és per fer constància una vegada més que no hi ha debat possible en aquest Parlament, perquè ara jo no puc replicar els arguments del senyor Escudé.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Evidentment no estava en la línia de la contradicció, com preveu el Reglament; com hauran observat els il·lustres senyors diputats. (*Remor de veus.*)

Bé, correspon ara la votació d'aquestes esmenes que han estat defensades. La primera d'elles és l'esmena número 8, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la votació de l'esmena número 9, el vot particular del senyor Rafael Ribó.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions.

Correspon votar ara el text de reforma proposat per a l'article 66, que no té cap esmena... Perdonin, volia dir el 62... Sí, sí, exactament; l'article 62, que n'ha estat proposada la reforma.

Vots a favor d'aquest text, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, el text del Dictamen de l'article 62 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Correspon ara l'esmena número 11, que és un vot particular del Grup parlamentari Socialista, corresponent a l'article —ara sí— 66.

El Sr. MOLAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, defensaré les esmenes, els vots particulars 11, 13 i 14.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. MOLAS : Amb brevetat —relativa— i sense entrar en el debat anterior, encara que, lògicament, com que és el mateix, en algunes coses hi hauré d'entrar, però tampoc no directament. Potser abans de començar, dir-li una cosa : hi ha una possibilitat de fer debat en aquest Parlament; n'hi ha una —jo la podia haver utilitzat ara, i haver renunciat en aquest moment a fer el debat— : és presentar tres esmenes, de les quals les dues darreres siguin necessàries, per assegurar-te que intervens després de l'altre, immediatament. Per tant, existeix una possibilitat, que consisteix a burlar l'esperit del Reglament per fer el debat polític; per fer el debat contradictori, diríem. Parla un, contesta un altre, aleshores un es prepara una altra esmena, no les defensa juntes, sinó separades, i torna a intervenir.

És lògic que el Parlament tingui aquest sistema, existent, possible, a més a més indefugible, que no es pot eliminar, i que obligui el diputat a utilitzar-lo de manera no sempre correcta per fer el debat? No hi ha cap Parlament, saben?, que no permeti debat. «Permetre debat» no vull dir intervenció, no vull dir parlar un i contestar un altre, sinó, a continuació, que existeixi un temps, una possibilitat, una limitació, si volen —amb limitació, si ho volen—, però unes intervencions, simplement perquè, en les dues primeres intervencions, un s'escolta. Jo suposo això; jo, almenys, quan em toca intervenir en un tema, m'escolto sempre el qui parla; quan no hi intervenc, també, però quan intervenc, segur. Entre moltes raons, perquè qualsevol persona que parli des de la tribuna diu coses, normalment, una part, són sensates, i, per tant, convé, diríem, escoltar-lo, i una altra part un no hi està d'acord, siguin sensates o no, des de la pròpia opinió, però convé, aleshores, també fixar què és allò que un pot acceptar de l'altre, per negatiu moltes vegades, en obscur, i dir allò que un no hi està d'acord, i formular el raonament, diguem-ne, oposat.

És cert que, això d'aquí, hi ha dues vies per fer-ho. El Parlament de Catalunya, diguem-ne, va adoptar un criteri d'interpretació que a mi em sembla correcte, vist històricament, que

és interpretar la contradicció com una contradicció que nega la veracitat. A mi em sembla, des del punt de vista històric, bo, però em sembla que el Parlament s'ha de plantejar que existeixi, en algun lloc, debat. Hauríem pogut utilitzar, amb una interpretació diferent al terme «contradicció» per legitimar des del Reglament el debat que ha d'existir, però suposat que es va agafar en el sentit estricte el que era contradicció —i no hi tinc res a dir—, aleshores, en algun lloc s'ha de posar i no forçar que un hagi de presentar dues esmenes, una de veritat i una de *full* per poder fer el debat.

A mi em sembla que fomentar que, per resoldre una necessitat, un hagi d'acudir a un subterfugi de la norma, vol dir que la norma no està ben feta. Per això nosaltres creiem que s'hauria d'introduir en el Reglament que es podrà intervenir, després d'un torn a favor i un en contra, que hi pot haver un torn de rèplica i dúplica, com és lògic en l'equilibri. Perquè en el Parlament s'ha de parlar, i s'ha de parlar del que calgui, amb limitació i control respecte al temps i aprofitament també del temps, però la rèplica, la possibilitat de la rèplica i la contrarèplica, crec que és consubstancial amb el debat, entre moltes raons perquè incita a escoltar, i evita la superposició de monòlegs.

Ha dit abans, el senyor Ribó, abans alludia a les persones que venien amb un text escrit. Amb un text escrit, jo no dic que sigui bo ni dolent; jo tampoc, normalment, no escrit i potser per les mateixes raons que el senyor Escudé, però el que sí que dic és que un pot venir de casa amb els deures fets, i els pot escriure més o els pot escriure menys; hi ha qui no hi ve, però el que no em sembla lògic és que una altra persona li faci els deures. I, aleshores, en la rèplica i la dúplica és on el que parla, segur que ha de saber del tema, perquè justament és el moment en què se surt del que estava previst inicialment com a argumentació que un portava per dir.

Amb això guanyaríem en agilitat? Sí, possiblement. Guanyaríem en vigor? També, possiblement. Que seria més difícil intervenir, d'entrada, en els plens? Possiblement, però jo crec que aleshores compliríem més la funció que tenen els diferents òrgans parlamentaris, en la qual aquesta contradicció és present. Per quina via reglamentària? No ho discuteixo, eh? Ho repeteixo, no discuteixo la interpretació que existeix històricament sobre la contradicció, amb independència del que jo, diguem-ne, hagués pensat al seu moment, quan va sortir.

Crec que al seu moment va ser una interpretació, vista amb anys, no dolenta, bona, però crec també que hi hauria d'haver l'oportunitat, recollida reglamentàriament, d'establir torns de rèplica i dúplica, simplement perquè, diguem-ne, no es tracta només de venir a escoltar el primer parlament que un es porta fet des de casa, sinó també d'intentar veure com es pot argumentar i com s'argumenta respecte a l'argument que ha donat l'altre. Per exemple, vostè abans ha tret un tema, diguem-ne, que ja no es podria debatre en aquests moments. Diu : «la negociació es fa en Comissió». Home!, em sembla bé que vostè ho digui; el que no sé és si qualsevol estudi empíric que es faci sobre el treball d'aquesta Cambra conclourà que la negociació de les lleis es fa en comissió. Jo estic segur que no. La immensa majoria dels casos potser es fa en aquests passadissos on hi ha els contactes que vostè ha anunciat, o bé es fa fora del Parlament, o bé es fa en ponència, que seria el lloc on està previst, fonamentalment, que funcioni. Ara, del que estic segur és que aquestes negociacions, de vegades, s'expressen formalment

en comissió, però no es fan allà, simplement perquè les comissions, de vegades, duren mitja hora, o duren una hora, i es va per feina, perquè la gent té una altra cosa per fer o va de pressa. I, per tant, ja és resolt, i allà no es negocia res. O potser és que la negociació de la qual vostè parla és la negociació que s'està produint, diríem, en l'iter legislatiu, en aquesta Cambra? Però jo crec que això no és la negociació, eh? Almenys no és la més important, però, d'això, ja no podríem parlar-ne, perquè ja no hi hauria la possibilitat de tornar a intervenir.

Jo, diguem-me, emparant-me en un exemple —amb el qual no penso entrar en contradicció, ara, amb el que ha dit vostè—, posant un exemple, li mostro un contrasentit de per què, de com, sense rèplica ni dúplica, un debat pot quedar amputat a la meitat, i quedar les coses en el pap, i quedar-se les coses en el pap, en el debat parlamentari, és el pitjor que pot passar. Un pot dir-les i pot perdre, o pot guanyar, però el que no pot fer és quedar-se-les al pap.

Per això, jo crec que és consubstancial amb el debat que existeixin torns a favor i en contra, amb rèplica i dúplica, que vagin més enllà del paper escrit i dels deures preparats —i espero sempre que estiguin ben preparats a casa—, i que facin del debat polític un debat ple.

La via de fer-ho? Podria ser canviar la norma interpretativa sobre la contradicció... Podria ser una via; quan dic contradicció és qualsevol contradicció, no la de fet i no restrictivament. Es va fer al seu moment, per unes raons pràctiques. Les respecto i crec que, diríem, aleshores, el tema del debat hauria d'anar explicitat en l'article corresponent de les primeres dues intervencions al voltant de la discussió d'un tema.

Respecte a l'últim punt, tenim un vot particular de supressió a l'afegit de l'esmena de Convergència per fer més equilibrat el diàleg entre la majoria i l'oposició, que consisteix a dir-li: «Miri, això que vostès podien enraonar i ara nosaltres no, això no ho poden utilitzar». Jo no hi tindria res en contra, si vostès tinguessin en compte que això és un debat, que en el Parlament hi ha debat. M'entén? En el seu conjunt, en el que jo intento explicar què és, per a mi, un debat.

Ara, en tot cas, jo li diria que em sembla que la redacció, tècnicament, no és bona, perquè, des del moment que hi ha una retirada i aquesta és efectiva, l'assumpte és mort i, per tant, aleshores no ha de continuar el debat. Hi hauria altres vies, possiblement més correctes tècnicament, si això hagués estat plantejat com a tema de reflexió de la ponència, i no introduït després, directament, per contemplar la qüestió correctament des del punt de vista tècnic. Jo crec que ara és mort i que, per tant, no té raó l'existència d'un torn en contra. El que passa és que hauria pogut limitar la retirada de les esmenes o dels textos, o plantejar-la necessàriament abans de començar, o bé al final del debat, i això no hauria pogut ser, diguem-ne, atacat i, en canvi, jo crec que la fórmula actual, ara, és tècnicament dolenta, perquè un cop s'ha retirat un text, el Parlament no té per què continuar la discussió sobre el text.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el senyor Molas ha dit que faria una intervenció possiblement breu —no ho ha estat tant—; jo també anuncio

el meu propòsit de fer una intervenció breu, i probablement tampoc ho serà; faré els esforços, perquè, en definitiva, com ja ha apuntat el senyor Molas, és un tema que repeteix, amb altres paraules i amb matisos que també tenen la seva importància, la proposta que havia fet el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya i que ha defensat abans, prèviament, el senyor Ribó.

Hi ha moltes coses en comú i, per tant, aquells arguments que a mi em sembla que són bàsics i fonamentals, d'explicar quina és la missió de la ponència, de la comissió, del ple, el que vol dir segons cadascú el fet de respondre o no respondre, el fet de respondre una cosa per una altra, etcètera, això em sembla que ja m'ho puc estalviar, perquè està fresc en el pensament de tots.

En el tema de la lectura, doncs, puc estar d'acord —i estic d'acord— amb el que diu el senyor Molas; ara, en la línia aquesta que el senyor Molas explicava, de la possibilitat de buscar el revolt, això, allà on hi hagi polítics —i si són advocats, encara més—, no hi ha reglament al món que resisteixi, que sigui inatacable al revolt, perquè això que deia el senyor Molas és veritat, es poden buscar altres esmenes —vostès mateixos tenen una sèrie d'esmenes correlatives, que és lògic que siguin correlatives, perquè és el tema dels debats de totalitat, però que, en definitiva, vostè pot utilitzar una de les sis esmenes que han presentat per replicar allò anterior. Em sembla que la intervenció anterior del senyor Ribó ha estat un exemple de la possibilitat de replicar —avui, de manera molt moderada, aquesta és la veritat; en altres ocasions, la Presidència ha estat molt més generosa, i jo no crec que mai el senyor Ribó hagi tingut dificultat per expressar amb tota claredat, i de vegades d'una forma molt punyent, el seu punt de vista i el del seu Grup. Per tant, doncs, això...

Quant a això de la lectura i no lectura dels treballs fets; no ho sé, jo, els treballs me'ls he fet sempre jo, els meus fills es queixen d'això: els seus se'ls fan ells, per tant. Aquí també hi ha el revolt, senyor Molas, perquè, és clar, jo no; vostè, crec que potser sí, i altres no ho sé, però hi ha una altra cosa, que és la memòria. Hi cabria la possibilitat que aquests deures misteriosament fets en un altre lloc, un diputat se'ls aprengué de memòria i els vingués a recitar aquí. Vol dir que la lectura o no lectura, no elimina, evidentment, el problema.

El tema del debat. De debat, jo crec que n'hi ha hagut sempre, i els mecanismes hi són, i els mecanismes, sempre, i l'experiència ho ha demostrat i per això hi insisteixo una vegada més, nosaltres volem resoldre problemes reals. Aquest problema, realment, no s'ha presentat. L'única cosa en què estic totalment d'acord amb vostè, però en trec unes conseqüències diferents, és el tema dels treballs de comissió, i això, vostè ho sap i molts ho saben, que jo també m'he lamentat d'aquest fet, que s'ha devaluat, s'han «capitideminuït» els treballs de comissió, i això, que jo ho diria, fins i tot en un to un xic sarcàstic o de broma, o sigui, aquest és l'únic argument que feia trontollar la possibilitat que la comissió fos oberta, i potser aleshores les senyores i els senyors diputats tindrien més interès a explicar quins són els seus arguments. Ara, si la comissió treballés realment, fes la feina que ha de fer, tots aquests problemes que vostès veuen desapareixerien; aquesta boirina, el sol l'esvairia, perquè si el senyor o la senyora diputada que presenta una esmena expliqués realment la seva argumentació i la

senyora o el senyor diputat que li respon expliqués la seva contraargumentació, doncs, aleshores, no hi hauria cap dificultat. El problema és que, amb aquesta obsessió de la publicitat, d'expressar-ho de cara a l'opinió pública, les comissions, moltes vegades, dissortadament, deixen de ser una comissió, però el problema no es tracta de matar la comissió; es tracta de revigorar, mirar al màxim possible de tornar-la a la seva situació anterior.

Només un detall, això que dèiem de les matisacions; és inconvenient, perquè almenys tècnicament, i després donarà peu a entrar en la reforma tècnica que vostè em suggeria —que té raó, ja li ho anticipo, em sembla que té raó—, hi ha una diferència amb les propostes que feia el Partit Socialista Unificat de Catalunya, que és que aquestes rèpliques i dúpliques eren totalment inescotables. Podria ser com una partida de ping-pong, com una espècie d'invent del moviment continu parlamentari. En canvi, l'esmena de vostè, l'esmena número 13, almenys té la cautela de dir: «fins que s'haurà exhaurit manifestament el debat», vol dir que hi podia haver, aquí, intervencions durant molt de temps.

Bé, sobre això, ja que de vegades es parla de legislació comparada, vostè sap, senyor Molas, que el nostre article —l'article 66— és una reproducció literal, traduïda, de l'article 74 del Congrés dels Diputats, que diu exactament això. Aleshores, escolti, és un problema d'interpretació. Bé, és un problema d'interpretació, però no és un problema de l'articulat, perquè pensin que fins i tot en un organisme que fonamentalment és únic, les Corts Generals, el Congrés diu això que he explicat i, per tant, en principi, hi ha un torn a favor i un torn en contra i res més, i en canvi en el Senat —i em perdonaran els senyors senadors que hi puguin haver per aquí—, amb un redactat una mica casolà, diu, l'article 87 diu: «Además de los turnos previstos en cada caso por el Reglamento, el Presidente podrá conceder la palabra a los senadores que hayan resultado discutidos en sus argumentaciones.» Vol dir que dues cambres que són paral·leles, que componen les Corts Generals, en una Cambra es resol d'una manera i en l'altra Cambra es resol d'una altra. Per tant, és un tema de criteri i d'oportunitat.

Per tant, no veiem en l'argumentació del senyor Molas res que sensiblement ens aparti de la nostra posició en aquest tema.

I, finalment, doncs, té raó el senyor Molas..., aquesta qüestió del nou apartat cinquè de l'article 66 va ser introduït després d'una reflexió estrictament del nostre Grup parlamentari o dels ponents del nostre Grup parlamentari precisament a conseqüència d'una activitat d'aquestes que hi va haver en el Ple que es substanciava en aquells moments, que ens vam adonar de la necessitat d'esmenar això. Evidentment, lamento aquesta manca de possible concertació prèvia i, realment, les idees que suggeria el senyor Molas haurien estat tècnicament millor, però com que en definitiva el que volem és la finalitat concreta, i la finalitat també queda coberta amb aquest nou apartat cinquè de l'article 66, ens oposarem a l'adopció de la seva supressió, pura i simple; una altra cosa fóra la substitució per una altra fórmula.

Per aquests motius, senyores i senyors diputats, ens oposarem ara a l'adopció de les esmenes i vots particulars números 11, 13 i 14, del Grup Socialista de la Cambra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies,

Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara ja la votació d'aquestes esmenes. En primer lloc, votarem el bloc d'esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya, esmenes números 10, 12 i 15, si no s'indica el contrari.

Per tant, vots... Separadament? Doncs, així, votarem en primer lloc l'esmena número 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest vot particular número 10 ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Votarem ara els vots particulars 12 i 15 o els hem de votar separadament, senyor Barrera? (Pausa.) Votarem el número 12.

Vots a favor del vot particular número 12, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest vot particular número 12 ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

El 15, del mateix Grup parlamentari.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest vot particular ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Correspon la votació ara de l'esmena i vots particulars del Partit Socialista de Catalunya. Votarem conjuntament o separadament? Separadament o conjuntament? Per tant, podem votar els 11, 13 i 14. (Pausa.) Separadament? El 14 separat. 11 i 13. (Remor de veus.) Ah!, el 14 decau.

11 i 13, vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 42 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

L'esmena número 15 ha decaigut.

Correspon votar el text de reforma que es proposa a l'apartat cinquè de l'article 66.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat cinquè, ja que els altres no procedia, perquè corresponien al text vigent del Reglament, ha estat aprovat per 66 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

L'última esmena d'aquest matí serà la 16, i així acabarem amb aquest bloc, i començarem a la tarda amb el Capítol Segon, amb el procediment legislatiu. És l'esmena o vot particular, concretament, número 16, que ha presentat l'Il·lustre Diputat senyor Ribó. Per defensar aquest vot particular, té la paraula l'Il·lustre Diputat.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, és una esmena molt adient amb l'hora d'anar a dinar.

Molt breument: qualsevol de nosaltres pot demanar al Consell Executiu una informació —això fins ara encara ho podem fer—; aleshores, el Consell Executiu per respondre té uns terminis, que s'ha aprovat deixar-los com estaven, sense escurçar-los, però si s'escau que la resposta ha de ser en termini de no-període de sessions, de vacances parlamentàries

—juliol, agost o setembre—, per una reforma d'una norma interpretativa del Reglament que ara es vol incloure en el Reglament, es considera que el Consell Executiu també està de vacances parlamentàries. És molt lògic. Ha de tenir tres mesos de vacances parlamentàries el Govern, perquè la tasca és molt fatigosa.

El senyor Escudé en Comissió —que no són sessions públiques, però suposo que els diputats dels respectius grups s'ho han comentat— va argumentar el següent: «si el receptor està de vacances, l'emissor també; no pot esmerçar el seu temps en treballar per enviar una resposta allà on», va dir textualment, «la porta estava tancada.» Vull dir, en aquesta casa tenim la porta tancada.

Ironies a banda, el Parlament no tanca la porta ni el juliol, ni l'agost, ni el gener. Els parlamentaris no fan vacances juliol, agost i gener. (*Remor de veus i rialles.*) Jo, senyor Codina, el benefici del dubte per a tothom; suposo que tothom fa unes vacances més reduïdes. Juliol, agost i gener són períodes de no funcionament del plenari, sovint de treball en comissió, sovint fins i tot de treball, en formes excepcionals, o altres sistemes, com preveu el Reglament, perquè entre altres coses la societat va funcionant, i el Govern també. És un relatiu escàndol que el Consell Executiu ara vulgui sancionar a efectes de Reglament que ells també estan de vacances, perquè la porta d'aquí està tancada.

Nosaltres demanem que no s'incorpori al Reglament aquesta qüestió, ans al contrari, es digui que els terminis de vacances parlamentàries no computen a efectes de períodes de resposta al Consell Executiu. Parlem seriosament: hi pot haver una informació que interessa a una població, un problema concret, i resulta que ara anem a votar que li donem al Consell Executiu seixanta dies més per retardar aquesta informació. Això és una prova més, no reglamentària, no normativa, no del dret comparat, no, de la manca absoluta de voluntat política de fer d'aquest Parlament una cambra, no ja ni àgil, sinó que tingui moviment i que no sigui un fòssil.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, l'Il·lustre senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Bé, jo crec que el senyor Ribó ha exposat els termes de l'alternativa. Jo vaig dir-ho en Comissió, perquè realment és així. Aquesta distinció entre l'emissor i el receptor, o si ho volem dir d'una altra manera, jo crec que aquesta activitat ha de ser del telèfon, no del tèlex, que quan arribes el trobes.

Perquè, és clar, el senyor Ribó només parla d'un cas, el cas de la informació, però és que hi ha altres casos en què hi ha terminis que afecten el Govern —l'oposició a la tramitació per motius econòmics, etcètera—, i continuo insistint, senyor Ribó, que considero innecessari —ja no dic paraules més fortes—, considero innecessari que el Consell Executiu s'hagi d'afanyar a donar un posicionament o a fer una resposta quan el receptor, evidentment el senyor Diputat, fa vacances, perquè fa vacances tot el Parlament. I això no ho dic jo, senyors que protesten: l'article 83, que és el que el senyor Ribó pretén modificar —no sóc jo, va ser el consens de l'any 80—, diu: «s'exclouen del còmput els períodes de vacances parlamentàries», és el Reglament que diu que fem vacances parlamentàries.

es. Jo no em sento pas gens ofès per dir que faig vacances del Parlament; a d'altres llocs, no, però al Parlament sí que en faig. I el Ple del Parlament diu: «el senyor Ribó, fa vacances, però és que fan vacances, en principi, tots els altres elements del Parlament, perquè, com vaig haver de recordar-li al senyor Ribó, el primer any d'actuació parlamentària de tots nosaltres —almenys els que érem de la primera legislatura—, que aleshores jo era President de la Comissió d'Indústria, amb aquesta idea que: «no, els temes importants, el país funcionava», vaig convocar una comissió innocentment i es va desconvocar perquè per telegrama urgent del Parlament, i es va dir: «no, no, escolti, a partir del 30 de juny aquí no es treballa en absolut, cap comissió», si no és, i això ho reconeix perfectament el senyor Ribó, que hi hagi una autorització del Ple, etcètera, per fer-ho, però en principi hi ha vacances parlamentàries del Parlament i nosaltres, per aquest argument tan senzill, però tan obvi i tan lògic, si el que ha de rebre, el que ha d'obtenir el benefici de la informació no hi és, no hi ha necessitat que es faci, i, per tant, que estigui en peu d'igualtat el Govern i el Diputat, cosa que, per altra banda, no deia el Reglament ni diu el Reglament, sinó que ho diu una norma interpretativa, que com que els papers m'han caigut no li puc citar exactament, però que és de finals de l'any 84. I, per tant, doncs, aquesta norma interpretativa, el dia que es consideri que no és correcta i aleshores sí en la línia que deia el senyor Molas, sense necessitat de modificar el Reglament, això es podria variar.

Per aquests motius, nosaltres ens oposedem a l'adopció d'aquest afegit a l'article 83.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Veig que l'Il·lustre Diputat indica... En tot cas, aquesta Presidència llegirà l'article 83.2, pel que es refereix als terminis, al còmput de vacances, que diu: «S'exclouen del còmput els períodes de vacances parlamentàries, llevat que l'afer en qüestió hagués estat inclòs en l'ordre del dia d'una sessió extraordinària.» O sigui que queda clar que és a efectes de terminis les vacances corresponents.

(*L'l. Sr. Molas demana per parlar.*)

No sé si l'Il·lustre Diputat volia afegir algun aclariment a aquest fet.

El Sr. MOLAS: Senyor President, jo el que volia era afegir —si és que és un afegit o un aclariment suplementari— que el que no es pot confondre és quan el Parlament no té reunions, excepte per casos extraordinaris, fet que s'anomena «vacances parlamentàries» i que, per exemple, a França dura més de mig any, i el que són vacances dels parlamentaris. Em sembla que la confusió entre una cosa i l'altra és greu des del punt de vista de la consideració del nostre treball igual als altres ciutadans del país.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Bé, corresponja la votació d'aquest vot particular número 16, presentat pel senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, es posin drets?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest vot particular número 16 ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

(El M. H. Sr. President s'incorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara caldrà procedir a suspendre la sessió per reprendre-la aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(És un quari de tres del migdia i cinc minuts.)

La sessió es reprèn a les cinc de la tarda i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Continuant amb la Reforma del Reglament, som ara a l'article 93, per al qual hi ha un vot particular, el número 17, del Grup Socialista. Per defensar-lo... *(Pausa.)* Bé, doncs, per defensar aquest vot particular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS : Senyor President, defensaré les esmenes contingudes en la mateixa temàtica, que, si no m'equivoco, van fins a l'esmena 22, i que fan referència totes al tema de la tramitació de les lleis del Parlament.

El Sr. PRESIDENT : O sigui, de 17 a 22.

El Sr. MOLAS : Exactament.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

El Sr. MOLAS : Totes les que fan referència al tema de l'iter legislatiu en el Parlament.

En aquest punt, la proposta que fa el Grup Socialista, que ha estat discutida en ponència i que suposo que els senyors diputats coneixen, pel sentit de les esmenes, és relativament simple en l'explicació d'en què consisteix. Consisteix, bàsicament, que, presentat un projecte de llei, si es presenten esmenes a la totalitat, siguin amb text alternatiu o siguin de devolució, aquestes siguin tramitades en primera instància i única pel Ple, i, a continuació, el projecte sigui enviat —en el cas que sigui refusada l'esmena a la totalitat— a la comissió perquè aquesta discuteixi les esmenes a l'articulat o a l'exposició de motius que s'hagin presentat.

Quin és el sentit de la proposta? D'una banda, distingir clarament el que és el debat polític de formulació alternativa al projecte governamental —i, per tant, de crítica global— i el que és el debat tècnic de millora de la llei, de tal manera que sigui més possible efectuar aportacions positives al contingut resultant del projecte de llei que es debat i que aquestes no quedin tanyides del que és la contradicció —quan hi és— global i l'acarament, la contraposició entre dues orientacions generals de la mesura legislativa. Estalviariem una lectura jo crec que sobrerada de l'esmena a la totalitat en comissió, és a dir, fariem un sol debat polític en el Ple directament i permetríem que la ponència i el treball en comissió posterior fos deslligat o deslliurat del que és la discussió política de dues alternatives afrontades o acarades, o dues posicions radicalment diferenciades.

Des del punt de vista pràctic, crec que per accentuar o per mantenir el pes polític del debat en el Ple, això asseguraria l'existència del debat —quan hi hagués una esmena a la totalitat— alternatiu, i el separaria més dels aspectes de treball tècnic, d'aportació i confrontació de posicions de contingut

més tècnic, en el qual la millora i la possible recepció de modificacions seria, jo crec, més fàcil, en la mesura que no vindria doblada en el mateix moment amb la posició de contraposició directa global que moltes vegades es produeix.

Per raó del sistema que ens impedeix temps de rèplica i contrarèplica, haig d'imaginar quins són els arguments que s'utilitzaran si és que hi ha torn en contra en aquest cas per part del Grup de la majoria parlamentària d'aquest moment. És possible que se'm digui —perquè aquest és un argument que ja s'ha utilitzat en ponència i en comissió— que és interessant, que el Grup no hi està tancat a aquesta innovació, que podria tenir efectes bons, però que és imprudent fer una innovació massa radical. I, en canvi, sí que és prudent fer aquesta innovació en el camp del Pressupost de la Generalitat, i en el debat de la Llei del Pressupost de la Generalitat, i que, per tant, en aquest cas ho aprovaran i no per a la resta. Jo voldria indicar només que saben que no sóc una persona que tingui una certa afició a la imprudència, però també crec que, quan s'adopta una actitud o un criteri que es creu més convenient i que es pot madurar i sospesar al llarg de, si es vol, un any o dos anys, convé introduir-lo completament, és a dir, introduir-lo perquè tingui efectes i es puguin veure els efectes, en tot cas. Introduir-lo a mitges crec que és alterar el sentit positiu que pugui tenir i no podem fer un judici sobre la conveniència o no, els efectes bons o no del tema. En qualsevol cas, estic segur —perquè així es va manifestar el Portaveu de Convergència i Unió a ponència i a comissió— que no hi ha una negativa frontal sobre el tema; el que jo em pregunto és : si no hi ha una negativa frontal sobre el tema, per què s'experimenta amb la cosa de les «misses», que és de les coses més sagrades? És millor agafar un experiment amb una cosa que no tingui tanta importància com el Pressupost. És possible que l'experiència acumulada pel ponent en el cas de la discussió dels pressupostos l'hagi portat a aconsellar que és millor en el camp dels pressupostos, però, per les mateixes raons que és bo en el camp dels pressupostos, és bo en els altres camps i, per tant, és difícil que hi pugui haver una raó —almenys fins a aquest moment no s'ha exposat— per la qual no és convenient introduir ara el canvi de l'iter legislatiu i la supressió del doble debat de totalitat —quan hi hagi esmena a la totalitat— de les lleis, el qual, un d'ells, jo crec que queda en certa manera mancat i sense massa sentit. Si, a més a més, hi afegim la bondat —jo crec, en la nostra opinió— de separar el debat polític per deixar lliure la pervivència de la llei, és a dir, per donar seguretat que la llei serà aprovada, i, aleshores, s'entra en la discussió de les esmenes a l'articulat, crec que fariem molt més fàcil el diàleg al voltant de les aportacions positives que l'oposició, sigui quina sigui, farà sempre a la tasca legislativa impulsada pel Govern i sostinguda pel grup parlamentari.

És per aquesta raó per la qual nosaltres hem defensat la variació de l'iter legislatiu passant la discussió de les esmenes a la totalitat amb lectura única a l'inici de la tramitació parlamentària, de tal manera que, simètricament de com es fa amb les proposicions de llei, després quedi expedit el camí a les aportacions tècniques de millora de les lleis. Creiem que ni es retarda el procediment legislatiu, que es simplifica en la mesura que se suprimeix un pas considerat, des del meu punt de vista, poc necessari o almenys poc rendible, i, al mateix temps, es distingeix clarament entre el que és el debat polític de formulacions alter-

natives als projectes legislatius del Govern i el que és millora de les lleis, a la qual tots els diputats poden, i han i ho fem de contribuir per tal que el nostre país tingui les lleis que, sense ser contradictòries amb l'orientació que imprimeix la majoria que ha sortit de les eleccions, siguin, en canvi, lleis amb el suficient consens parcial com per ser lleis que tenen, a més a més de la legitimitat de la majoria, també la legitimitat de l'acord al més àmpliament aconseguit i al més enllà portat per part de tots els grups parlamentaris o de tots els diputats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, de fet, realment la meua intervenció serà més breu del que pensava fer, perquè el senyor Molas m'ha estalviat molt d'explicar quina és la posició del nostre Grup, perquè realment, malgrat algunes matisacions que es podrien fer, la nostra actitud ha estat la mateixa —com ell ha dit— en ponència i en comissió, i és lògic i coherent que en el Ple també la tinguem.

Aquesta obertura, aquesta consideració, aquesta possible flexibilitat és autèntica, perquè mentre que, quan discutíem abans —al matí, ho recordaran— el tema de les tres fases, les tres vegades que premsem i repremsem un procés legislatiu a través de la ponència, la comissió i el Ple, en el tema aquest de dos cops fer un debat de totalitat realment és molt més estantís, ens sembla que té molta menys raó de ser, i per això en la legislació comparada veiem exemples de les dues mecàniques : debat al Ple i després en comissió. Realment, vull dir, no podria afegir —ho ha explicat molt bé el senyor Molas— quina és la finalitat última de veure la filosofia discrepant, i els aspectes més tècnics queden a nivell de l'articulat, que, aleshores, segueix el tràmit que fins ara coneixíem.

Ara, aquí —per això jo parlava de prudència, i m'ho ha retret el senyor Molas— hi ha hagut un procés, al llarg d'aquests vuit anys, que ens sembla que no és bo, o que ens sembla que no és prou bo, que és que, originàriament —i dintre d'aquesta filosofia que tots compartíem, perquè, hi insisteixo, tots els grups estàvem d'acord a fer primer l'esmena a la totalitat en comissió i després, al final, si no hi havia acostament suficient a nivell d'esmenes, es tornava a reproduir l'esmena a la totalitat en el Ple; hi insisteixo, hi vam estar tots d'acord—, inicialment aquest sistema crec que era l'adequat i el bo. Per què? Perquè els grups expressaven realment en els treballs en comissió —que són aquells, com deia abans, que crec, almenys jo ho crec, que és allà on realment s'ha de negociar, on es fa el treball constructiu—, els grups que presentaven esmena a la totalitat explicaven les seves argumentacions, i no solament les explicaven, sinó que era un valor entès —no ho deia enlloc estrictament del Reglament, però abans, en presentar l'esmena, doncs, explicaven per escrit quina era la seva filosofia, quina era la seva motivació. I això el que hem anat veient és que s'ha anat devaluant, ha anat minvant, i molt especialment per al Grup que en aquests moments representa el senyor Molas, perquè, cada vegada més, la pràctica real de les esmenes a la totalitat ha consistit a presentar esmena a la totalitat, sense cap justificació. I continuant amb aquella corruptela que el senyor Molas anunciava, i que jo li donava la raó, dels treballs de la comissió, les senyores i els senyors diputats saben que moltes ve-

gades els defensors o presumptes defensors d'aquestes esmenes a la totalitat es limiten a dir : «La donem per defensada; ja ens veurem en el Ple.»

Per tant, convinc que potser en les noves circumstàncies és millor aquesta mecànica d'un sol debat, però —i per això jo parlava de prudència— ens sembla que en certa manera, potser estic equivocant, però en certa manera és donar un premi a la corruptela, perquè si es fes, l'esmena a la totalitat es presentés realment amb un contingut sòlid —perquè, vull dir, ara podríem fer anècdota, però jo podria esmentar, almenys casos que m'han passat a mi, de debats o de minidebats de totalitat en comissió, que se'ns donen unes arguments i després en el Ple se'ns en donen uns altres totalment diferents, i potser sí que dóna possibilitat de lluïment dialèctic als uns i als altres, diguem-ne, l'esmena a la totalitat-sorpresa, i després ja veurem que en aquesta reforma també hi ha unes propostes d'una pregunta-sorpresa, però bé, pot ser molt útil, pot ser molt vigoritzador, però no sé si és massa seriós. Per tant, aquestes són les raons de la nostra prudència.

També —ja ho ha explicat el senyor Molas— nosaltres, prova que no ens tanquem en això és que en un tema concret, el tema de Pressupost, acceptem aquest criteri i, en principi, ara veurem què passarà, però en ponència i pràcticament en comissió es va acceptar unànimement o gairebé de manera unànime aquesta mecànica d'un debat únic en el Ple.

I per què en el Pressupost, i per acabar? Per dos motius. Primer, perquè hem vist —i això ja ho vam explicar també en el seu moment— que molts casos, molts casos en què el debat és únic, passa precisament en el Pressupost, i vam explicar que moltes cambres —sobiranes i no sobiranes; en el cas de les comunitats autònomes espanyoles n'hi ha tota una pila, que ja també vam debatre amb motiu d'un altre tema a l'última reforma del Reglament—, doncs, en moltes cambres, hi insisteixo, es fa el debat de totalitat directament al Ple, i després es va a comissió. Per tant, hi ha un precedent molt genèric.

I, finalment, l'altre argument —i el senyor Molas ha semblat insinuar que jo hi tenia certa experiència; efectivament, d'una manera o altra, ajudant el meu Portaveu, el senyor Subirà, des de l'any 80 he participat en el debat de Pressupostos—, el debat de Pressupostos és realment aquell en què el debat de totalitat, realment, autènticament, és de més magnitud i de més proximitat, perquè el document pressupostari és extensíssim, toca molts aspectes, no sols les «misses», com deia el senyor Molas, no sols aspectes crematístics directes, sinó que a través de l'articulat, de vegades —i vostès en són conscients i, fins i tot, se n'han queixat—, s'afecta, es modifica legislació vigent, per altra banda, atès que és un tema d'una gran complexitat, i, per tant, realment, el filtre d'un debat previ en comissió és molt poc eficaç.

Per aquests motius, doncs, nosaltres, i ja ho veuran després, estarem totalment d'acord amb aquesta proposta conjunta —amb unes esmenes que explicarem— de fer el debat de totalitat en el Ple en aquest tema. Si això va bé, com ens imaginem, aleshores els nostres successors a la legislatura propera, no crec —si depèn, almenys, del Diputat que els parla—..., seran molt més oberts a aquesta possibilitat d'estendre aquest principi a la totalitat de projectes de llei. I, aleshores, amb això contestem tots els vots particulars que s'han fet i, fins i tot, voldria dir que, és clar, aquí hi ha un tema que no ha sortit, que també

podria ser interessant, que era un tema que el senyor Molas havia plantejat en ponència, i que després es va descartar, perquè realment era una innovació potser massa important, que és que, de bell antuvi, només es presentés l'esmena a la totalitat, i després, en funció dels arguments i com quedés, es presentessin les esmenes concretes. Això aquí no surt, però en l'esmena número 19 —no sé si ho intueixo o no— té un dring, encara conserva..., perquè diu : «finit el debat de totalitat si n'hi hagués i, en tot cas, finit el termini de presentació d'esmenes...» Sembla que vulgui donar a entendre que encara manté aquesta possibilitat d'esperar les esmenes, cosa que no s'ha recollit i, per tant, aquesta esmena seria poc congruent.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, ara per ara, doncs, votarem en contra d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Hem de passar, doncs, ara, ja a la votació. En aquest cas, jo voldria demanar si, per un cantó, hem de votar el punt 1 de l'article 93 i, separatament, els altres tres punts, o bé tots ells separatament. *(Pausa.)*

Anem, doncs, a la votació de l'article 93, punt 1.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

El text que votem ara és el punt 1 de l'article 93, com he dit, i, si volen que els el llegeixi, és : «Publicat l'acord de tramesa a la Comissió corresponent del Projecte de Llei, els Diputats i els Grups parlamentaris tindran un termini de quinze dies per presentar-hi esmenes, mitjançant un escrit adreçat a la Mesa de la Comissió.» Això és el que se sotmet a votació.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text ha estat aprovat per unanimitat dels presents. Ara anem a la votació de les esmenes o vots particulars 17, 18 i 19. Ho podem fer conjuntament? *(Pausa.)*

Doncs, els qui siguin favorables a aquest conjunt de tres esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests tres textos han estat rebutjats per 37 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Ara passem a la votació del títol de l'apartat tercer, títol que es diu «De les esmenes subsegüents als dictàmens del Consell Consultiu», de l'article 97 bis —suposo que també el podem votar conjuntament— i la indicació de «quart» del títol «De la deliberació del Ple». Sembla que podem votar-ho conjuntament, no, això? *(Pausa.)*

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt de textos ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Som ara a l'article 98, apartat tercer, que té l'esmena 20, que ha decaigut ja; per això, ara anem a votar ja el text de l'article en el seu apartat tercer.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt ha estat aprovat per 75 vots a favor, cap en

contra i 20 abstencions.

Ja hem dit que el vot particular 20 ha decaigut, i el 21 també; el 22, sembla que també.

(L'I. Sr. Pujol i Folcrà s'aixeca per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : El vot particular número 21 i el vot particular número 23 estan ja en el text després de ponència. Van ser acceptades per unanimitat en ponència.

El Sr. PRESIDENT : Bé, 21 i 22 han decaigut, i ara hem de votar l'article 105, el punt 5 de l'article 105.

Els qui siguin favorables a aquest article, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest article ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara som a l'article 110, vot particular 23, del Grup Popular. Per defensar-lo, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres presentem aquí una esmena per tornar al text del Reglament de la Cambra abans de la votació que es va fer en aquesta legislatura del que era l'article 111 i que ara passa a l'article 110 de la proposta de reforma. És a dir, nosaltres demanem que les baixes d'igual quantia dintre de la Llei de Pressupostos es puguin fer en qualsevol secció, és a dir, a qualsevol departament. El perquè : creiem que, d'aquesta manera, els grups de l'oposició tenim la possibilitat de tenir o de demostrar quines són les nostres prioritats polítiques. O sigui, com a exemple, simplement, a veure què és el que fem, si fem carreteres, si fem hospitals o si fem escoles. Tal com està ara, l'única cosa que podem fer és discutir les partides que hi ha en un mateix departament i, per exemple, discutir si fem una barana més gran o si fem la carretera més llarga. Llavors, per això nosaltres demanàvem tornar a la redacció anterior.

El Sr. PRESIDENT : Per al torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Sí, gràcies, senyor President, però, si m'ho permetés, les dues esmenes següents, la 24 i la 25, són idèntiques, i són del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya i del Partit Socialista, i, aleshores, si no hi tingués inconvenient, acumularia el torn en contra després de sentir els arguments d'aquests altres dos Grups.

El Sr. PRESIDENT : Bé. En aquest mateix article i apartat hi ha el vot particular número 24, del Grup Socialista. Per defensar-lo, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, coneixen ja, perquè s'ha defensat una esmena anteriorment, el text de l'esmena que defensaré jo, perquè diu exactament el mateix, diu exactament el mateix que l'esmena que defensarà posteriorment, suposo, segons han anunciat, el Grup parlamentari del PSUC. I correspon exactament a la mateixa proposta que aquests tres grups i el Grup d'Esquerra Republicana van defensar al seu moment com un dels elements que va ser exclòs del Reglament per decisió del Grup de la majoria, trencant per primera vegada —en el camp reglamentari— el que era l'acord o el consentiment actiu o passiu dels grups al voltant del Reglament. Va ser potser un símbol, però, en tot cas, crec que va ser un desencert.

Nosaltres, en l'oferta permanent d'arribar a aconseguir un Parlament que tingui el lloc que institucionalment li correspon, que faci un debat polític eficaç, proposem no només restablir allò que va ser vulnerat al seu moment —l'acord—, sinó, al mateix temps, el mecanisme. Per raó de prudència; abans el senyor Escudé deia que jo li havia retret que era prudent. No, al contrari, mare de Déu! Jo, el que li demano és que sigui prudent, i, normalment, per prudència, moltes vegades, és que demano que siguin una mica més oberts i que mirin més enllà del que és l'interès immediat d'un partit o d'un grup parlamentari, i que, malgrat que de vegades les fórmules són originals a Catalunya, no per això han de ser dolentes, sobretot tenint en compte que, si el debat de la totalitat en el Pressupost és un debat que bàsicament és la configuració d'un projecte de govern possible, enfront d'un altre en acte, i aquest és el debat de totalitat de pressupostos, un dels elements clau que teníem, no que hem d'aconseguir, sinó que teníem, era la possibilitat d'expressar, a través de la redacció del Reglament, en aquest aspecte, tal com estava abans, la possibilitat de formular un plantejament al voltant del pes i la intensitat que podia tenir la despesa pública d'un govern alternatiu en els diferents camps. Per aquest procediment, això desapareix. Em pot argumentar, ja ho sé, a través de les vies que va argumentar l'altra vegada, però jo li reitero el que es va dir l'altra vegada, quan es va discutir. Jo no hi intervenia, però li reitero el que crec que era el denominador comú: era el punt d'un equilibri acordat de moltes peces diferents i tocar una peça d'un equilibri significa crear un desequilibri. I vostès van crear un desequilibri, i ara els demanem —ja que volen fer la reforma del Reglament per fer aquest Parlament més àgil i amb més possibilitats de debat polític, més viu— que retornin a l'equilibri, que seria una de les condicions, un dels gestos de voluntat que faria creïble —encara que ho fessin passet a passet, eh?, pas a pas, eh?, petitó—, però faria més creïbles aquestes ofertes, aquestes insinuacions, de dir: «En això hi estem d'acord, però en la propera legislatura ja ho veurem...», allò de l'*iter* legislatiu, per exemple, «sobre el tema de la rèplica i la contrarèplica, doncs, una nova interpretació de la Mesa es podria fer...» Molt bé, però aquí hi ha un element de voluntat, en qualsevol cas, i aquest element de voluntat nosaltres demanem que el tinguin ara, que el tinguin ara sobre aquest punt; sobre aquest punt, precisament, perquè és un punt que vostès van malmetre, d'una cosa que estava feta, que estava acordada, que era vigent i que formava part d'un equilibri, d'un equilibri de les institucions parlamentàries, que vostès van alterar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula al senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Si em permet, senyor President, esperar les paraules del senyor Ribó.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, ara passem a la defensa de l'esmena número 25, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. VIVES: Gràcies, senyor President; amb permís del senyor Escudé, seré jo en aquest cas, i no el senyor Ribó.

Bé, jo crec que poc queda per afegir als arguments que s'han donat. El cert és que quan un agafa qualsevol manual de teoria econòmica, que normalment s'agafen al segon curs de la facul-

tat, o en el primer, segons quines facultats d'econòmiques, el primer que ensenyen aquests manuals és que les grans opcions de política econòmica és la famosa frase de si fem canons o si fem mantega en una societat.

Per tant, el que intenta el Consell Executiu, el que ja va aconseguir en el seu moment, va ser deixar-nos només la possibilitat de decidir si fèiem mantega o fèiem margarina, o si fèiem canons o fèiem fusells, però, en qualsevol cas, no deixar interrelacionar aquestes dues consideracions. Per tant, no deixar que la resta de grups parlamentaris que no donen suport al Govern puguin decidir entre grans opcions de política econòmica a Catalunya. Per tant, un canvi substancial —com deia ara el senyor Molas— en aquesta Cambra de l'anterior legislatura a l'actual és que la majoria absoluta el primer que va fer és bloquejar la possibilitat de l'oposició de fer propostes alternatives en el que és o en el que hauria de ser un dels dos grans camps de treball de qualsevol comunitat autònoma a casa nostra. És evident que Catalunya com a nació és determinada en la seva actuació pràctica, en aquesta Cambra i en el Consell Executiu, per la defensa dels trets d'identificació d'aquesta comunitat nacional —tema primer—; tema segon, és evident que un govern el que ha de fer, en aquest cas el Govern de Catalunya, és fer opcions de política econòmica que tinguin una determinada incidència social en el conjunt de Catalunya. Doncs bé, la possibilitat de suggerir modificacions en aquests trets de política econòmica, la possibilitat de modificar-la vostès la bloquegen no deixant que es puguin fer esmenes creuades en el Pressupost de la Generalitat. D'altra banda, un pressupost que és important —aproximadament l'any passat, el d'enguany, 500.000 milions de pessetes—, però que és un Pressupost que, si em permeten, donava possibilitats de fer aquest joc; aquest diputat i molts altres diputats de la Cambra segurament recorden debats importants des del punt de vista de contingut polític en el Ple d'aquest Parlament fent esmenes que proposaven la modificació d'una pesseta a determinades partides, però que al darrer d'aquest debat hi havia una càrrega política important, d'opcions de política econòmica.

Bé, vostès això ho han bloquejat; lògicament la seva majoria permetrà que el tema continuï tal com està ara i, per tant, bloquejant la possibilitat de fer esmenes creuades al Pressupost i, per tant, eliminant que la Cambra catalana pugui fer una de les principals funcions que en teoria hauria de fer, que és la d'impulsar, la de controlar, la de suggerir possibles alternatives a una determinada política econòmica.

Lògicament, un es podria preguntar aquí innocentment allò de «per què deu ser? Per què deu ser que ho fan d'aquesta manera?» Lògicament, ho fan jo diria que de manera coherent amb el que és la seva trajectòria, com a grup majoritari que dona suport al Govern, a la trajectòria del Govern de col·locar el Parlament en el furgó de cua, el que representa el dibuix d'estratègies diferenciades per al conjunt de Catalunya. Punt. I demanaria, en qualsevol cas, que el senyor Escudé —que m'ha semblat veure-li des d'aquí les notes— quan em repliqui, segurament utilitzarà un argument —ho dic per allò que no hi ha rèplica ni dúplica després, senyor Escudé—, dient: «oh, escolti, és que a Madrid també ho fan d'aquesta manera; en el Congrés dels Diputats això també funciona així.» Però, en qualsevol cas, això, a què vostès són relativament aficionats pel que fa referència a les esmenes del PSUC, jo els prego que aquest argu-

ment no l'utilitzin amb el nostre Grup parlamentari, perquè també a Madrid vam estar en contra d'aquesta concepció, del que és la política pressupostària en el debat del Congrés dels Diputats i, per tant, en qualsevol cas, que els seus arguments vagin al cor jo els demanaria, ja que ell té prou capacitat com per fer-ho, del que és la nostra argumentació.

Per què vostès no volen, per què vostès no volen que la resta de grups parlamentaris puguin formular en el debat de Pressupostos plantejaments alternatius al que és el seu disseny —que nosaltres no compartim— de política, més enllà de la metafísica nacional sobre Catalunya, de la seva política social?

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula al senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. De fet, la senyora o el senyor diputat no advertit que veïés ara aquest debat, creuria que és que aquest tema l'hem tornat a replantejar i que es torna a discutir i, de fet, realment, entenc jo que no és així.

Què ha passat exactament en aquesta reforma actual del Reglament? Senzillament, que l'article 111 es modifica d'una manera molt aprofundida i, aleshores, aquest paràgraf que ara es replanteja per part d'uns grups que hi han presentat esmenes —que hi era, aquest paràgraf—, per criteris tècnics, s'ha traslladat d'ubicació i ara és l'article 110, apartat 3, però diu exactament el mateix. Ni en ponència ni en comissió s'ha discutit ni se n'ha parlat d'aquest tema, perquè el senyor Molas apuntava que això es va fer fa poc; evidentment, vull dir, encara no fa dos anys, el dia 13 de novembre de l'any 85. Jo tinc aquí el *Diari de Sessions*, el número 47, on hi ha tota l'argumentació que ens vam dir i, concretament, i crec que ho hem de fer, una de les argumentacions més completes i més punyents la va fer precisament l'Honorable senyor Barrera, que avui, doncs, no intervé, en contra d'aquest tema; bé, i aleshores cada grup va donar la seva argumentació; la diferència que hi va haver en relació amb ara és que el Grup Popular va votar a favor, i ara suposo que no hi votarà, perquè ha fet una esmena de retorn.

Les raons es van donar al seu moment; tots els grups van dir exactament el mateix que ara; potser la petita variant és que fins i tot la frase que ha fet el senyor Vives parlant dels canons i la mantega ja es va fer, el que passa és que la va fer el senyor Clotas, per tant, és mèrit seu retreure aquest tema, però... (*Remor de veus.*) Molt bé, gràcies. Però, bé, en definitiva, per sintetitzar, per no tornar a repetir i explicar tot allò que vam debatre de les comunitats autònomes, les que tenien un sistema i les que tenien l'altre, els Pressupostos de l'Estat... Senyor Maties Vives, evidentment sóc limitat, molt limitat, però ja sé que si haig de criticar el Govern de Madrid no m'haig d'adreçar a vostès, sinó a algun altre Grup i que em resisteixo a fer-ho també, normalment, i em sembla que aquesta vegada tampoc ho vam fer, perquè a més a més el sistema és diferent, amb matisos, però és diferent.

I bé, doncs, aleshores, per no allargar el tema, perquè —hi insisteixo— no és un tema nou, sinó que és un tema que ja vam debatre, jo em limitaré a llegir les paraules finals que vaig pronunciar aquell dia en aquell debat, que va ser un debat una mica viu. Deia : «En definitiva, doncs, nosaltres entenem que aquest és el millor sistema per clarificar el debat pressupostari quant a l'estat de despeses, i no cal dir que si, en el futur, l'experiència de noves edicions de pressupostos de la Generalitat ens aconsellés una altra variació, un altre tipus, amb tota

tranquilitat el fariem.» Encara no han passat dos anys, aquesta experiència és curta, però nosaltres entenem que és satisfactòria i, malgrat tot, jo crec que vostès entenen que també és satisfactòria, perquè, i això en l'explicació de vot jo acabava dient unes frases, més o menys que deia, doncs, que l'habilitat dialèctica que tots vostès farien que, evidentment, això que veien com una muntanya, com una limitació no ho fóra, i vostès serien capaços de fer totes les esmenes que volguessin, i prova d'això és que el debat del Pressupost de l'any passat va ser un debat molt interessant, molt llarg, molt intens amb aquesta —el que vostès diuen— limitació, aquesta concreció tècnica de moure's dins de la mateixa secció. I aquí no ha passat res.

Per tant, en definitiva, nosaltres entenem que no s'ha perjudicat a ningú, que els debats s'han clarificat, el debat pressupostari pel no expert, per la persona que no hi participa directament veu les opcions amb major claretat. Insisteixo en el que vaig dir fa dos anys : si l'experiència futura ens donés a entendre que aquest sistema és dolent, el rectificariem amb la mateixa tranquil·litat que avui tornem a rectificar amb el nostre vot el que vam dir fa menys de dos anys, perquè en essència no hi veiem cap indicatiu, cap element racional de modificar el nostre parer d'aquella època.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

(*El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable senyor Heribert Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Bé, simplement perquè de les paraules afalagadores, en part, del senyor Escudé es podria deduir que el nostre Grup, el Grup d'Esquerra Republicana, ha canviat de parer sobre aquesta qüestió.

Jo voldria precisar que no hem canviat en absolut de parer, que tenim el mateix criteri ara que fa dos anys, i si no hem presentat una esmena com la presentada pel Grup Socialista, el Grup Popular i el Grup del Partit Socialista Unificat ha estat simplement per creure que fins a cert punt no era lògic que una qüestió que havia estat ja tractada en aquesta legislatura es tornés a plantejar, i coneixent el tarannà de la majoria, a més a més, estàvem segurs que era perdre el temps. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara anem, doncs, a entrar ja a la votació. Si no hi ha cap dificultat, votariem conjuntament aquests vots particulars i l'esmena. Hi ha cap dificultat? (*Pausa.*)

Bé, doncs, sotmetem a votació aquests tres textos.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos vots particulars i l'esmena han estat rebutjats per 37 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Ara, el punt tercer de l'article 110 s'ha de posar a votació.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El resultat, naturalment, és el mateix, però d'aprovació per 58 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Bé, passem ja a l'article 111. La primera esmena és l'esmena 26, del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Potser alguns de vostès se sorprendran que hagi de sortir al Ple a fer la defensa de dues esmenes, perquè, senyor President, li anuncio que defensaré conjuntament l'esmena 26 i la 29, i això no és sols, és molt més enllà, un intent tàctic, una realitat, de demostrar el nostre desig de trobar consens entre tots els grups parlamentaris, perquè nosaltres —igual que ens explicava el senyor Molas fa una estona— veiem claríssimament la importància de trobar el màxim de consens possible en qüestions reglamentàries. I per això nosaltres, davant d'un petit problema d'interpretació que es va donar en ponència, i sobretot en comissió, nosaltres en unes esmenes que havíem presentat —i les explicaré— ens vam abstenir per donar opció als altres grups de la Cambra a deixar la situació sense resoldre, perquè poguessin reflexionar i veiessin que el que demanàvem no era res nou, sinó que era exclusivament una millora del text.

En definitiva, com ja hem dit en altres ocasions anteriors, en aquest article 111, al tràmit —l'iter de què parla el senyor Molas— de procediment del pressupost s'hi introdueix un canvi de fons —és precisament aquell canvi que demanava el Grup Socialista de fer un únic debat en el Ple—; aleshores, almenys nosaltres, aquesta és la nostra impressió, a l'hora de votar ho veurem, vam treure la impressió en ponència que hi havia un acord unànimе —almenys dels senyors ponents en aquell moment a la Ponència— en relació amb aquest tema. Aleshores, l'acord amb la idea era la següent : el debat de totalitat començarà al Ple i si se supera es passa a comissió, a comissió, com si diguéssim amb seu legislativa plena, comissió pública, es fa tota la resta de tractament processal de la llei de pressupostos i en una tercera fase, allò que és l'articulat i aquelles esmenes a la totalitat d'una secció que quedessin dempeus perquè el grup que les havia presentat no ha quedat satisfet de com queda finalment l'estat de despeses, podrien tornar exclusivament aquests temes al Ple.

I això —hi insisteixo—, en aquells moments, va semblar que hi havia consens universal. I això, senyores i senyors diputats, és el que les esmenes 26 i 29..., és el que diem, el que passa és que entenem —i si vostès reflexionen veuran que és així— que ho diu amb molta més precisió, no canvia ni una coma, ni un punt : es limita a precisar. I m'explicaré. Vostès veuran que, en el text que ens va semblar en aquell moment a tots que ho deia clarament, aquesta idea que he expressat, doncs, ho deia clarament, però, un cop reflexionat es veu que no; perquè fixin-se què diu : «El debat de totalitat del Projecte de Llei del Pressupost es tindrà únicament en el Ple. En el debat de les esmenes a la totalitat del dit Projecte, els torns seran de trenta minuts.» En l'esperit no hi ha cap problema, ja se sap que hi ha les esmenes a la totalitat i es concreta que són trenta minuts. Ara bé, vostès saben també que hi ha una pràctica —que hem seguit sempre en el nostre Parlament— que, a efectes de tramitació, a les esmenes a la totalitat de secció se'ls dóna la consideració d'esmena a la totalitat. I, llavors, amb la redacció aquesta primitiva, el que tenen en el text del Dictamen, podria entendre's que, com que diu : «El debat de totalitat es farà en el Ple i el debat de les esmenes a la totalitat del dit

projecte els torns seran de trenta minuts», algú podria interpretar dient : «Bé, això vol dir, potser, que dintre de les esmenes a la totalitat hi ha les de secció, que tenen el tràmit normal dels quinze minuts». I nosaltres, per deixar clar això, que només hi van les esmenes a la totalitat del pressupost, per això la nostra esmena 26 diu, exactament : «Es referirà exclusivament a les esmenes a la totalitat del projecte. Els torns seran de trenta minuts». Vol dir que així queda clar que només van al debat de totalitat inicial les esmenes a la totalitat del Pressupost.

Una altra possible confusió podria passar amb el paràgraf corresponent del debat de la tercera fase, el retorn. Perquè, fixin-se, senyores i senyors diputats, què diu el text del Dictamen : «El debat final, en el Ple, es referirà a l'articulat i a les esmenes i vots particulars que hi seran reservats i també a cadascuna de les seccions i a cadascun dels serveis pressupostaris a què hauran estat reservades esmenes a la totalitat». Amb bona voluntat tots entendríem el que volem dir, que és que totes aquelles esmenes a totalitat de secció que hagin estat reservades, aniran al Ple. Però, com que hi ha una / i no hi ha coma, es podria llegir de dues maneres; es podria llegir : «Cadascuna de les seccions», per un cantó, vol dir que automàticament totes les seccions tornen, tinguin esmenes o no, a discutir en el Ple, i «a cadascun dels serveis als quals hi hauran estat reservades esmenes a la totalitat». Per evitar aquest possible dubte, per això l'esmena 29, la proposta que fem és dir exactament el mateix, però d'una altra manera que quedi ben clar, i diem, o proposem que es digui : «El debat final en el Ple es referirà únicament a l'articulat i a les esmenes i els vots particulars que hi seran reservats, i també a cadascuna de les seccions i a cadascun dels serveis pressupostaris a què hauran estat reservades esmenes a la totalitat». Vol dir que queda clar que, en els dos casos, afecta. Per tant, no van automàticament un altre cop al Ple, un debat, diguem-ne, gratuït d'esmenes que no existeixen en una secció, sinó només aquelles que s'han reservat.

Per tant, senyores i senyors diputats, jo els prego el vot favorable a aquestes esmenes, que —hi insisteixo— no afegeixen res. Si vostès estan conformes —com semblava que estaven conformes els seus representants a nivell de ponència— amb aquest canvi de procediment que va en la línia d'unificar el debat de totalitat —com demanava el Grup Socialista—, crec que han d'abonar aquestes esmenes que gairebé m'atreviria a dir que són de caràcter tècnic, de precisió semàntica.

Finalment, hi ha dues altres esmenes que, si no estic mal informat, l'esmena 27 i l'esmena 30, que...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Efectivament, aquesta Presidència té coneixement que han estat retirades pel Diputat proponent.

El Sr. ESCUDÉ : ...van ser presentades pel meu company Ramon Camp en els treballs de ponència, només amb la finalitat que els altres grups poguessin optar, per si pretenien —que podria ser legítim— persistir o no persistir en la idea que els debats a totalitat de secció tenen —perquè ja he explicat que aquesta és la tradició— un caràcter prou important com també per defensar-se únicament en el Ple, i, aleshores, és clar, no haurien de tornar, i les dues esmenes aquestes que s'acaben de retirar..., és per aquest motiu. Ara, clarificada la qüestió, per tant, queden, en definitiva, aquestes dues esmenes : l'esmena 26 i l'esmena 29, que —hi insisteixo— respecten totalment

l'esperit del text, i l'únic que fan és precisar exactament allò que volíem dir i no allò que es podia arribar a interpretar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra? *(Pausa.)* Bé, no havent-hi torn en contra, passem a la defensa de l'esmena número 28, que és el vot particular presentat pel Molt Honorable senyor Heribert Barrera. Té la paraula el Molt Honorable senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta modificació del Reglament teòricament va ser projectada —i tractada la qüestió pel Molt Honorable President de la Generalitat— a fi d'augmentar, podríem dir, el paper del Parlament en les nostres institucions. En fi, a fi de donar més justificació a això que se sol dir que estem en un règim de democràcia parlamentària. Però si considerem realment la modificació tal com queda finalment, jo crec que hem arribat al resultat al revés; és a dir que, malgrat alguna millora en un cert sentit, com és la possibilitat de les interpellacions d'urgència, de fet, el resultat final és que el paper del Parlament es troba encara disminuït, perquè l'altra innovació, la creació de les comissions amb possibilitat de presència d'experts de fora del Parlament, és segurament una qüestió que hauria pogut ser resolta sense modificar el Reglament.

Per què, això? Per què realment hem arribat al resultat contradictori del que ens proposàvem? Perquè, a través de la modificació d'aquest article 111, el control del Parlament sobre el Pressupost ha quedat molt disminuït. Ja va ser disminuït —com s'ha recordat ara mateix en el debat— a partir del moment que només es van admetre esmenes que estiguessin dins de l'àmbit d'una mateixa secció pressupostària. Però, en fi, no tornaré sobre aquesta qüestió que ja ha estat suficientment tractada, i que va ser tractada fa dos anys.

Però ara ha quedat també disminuït perquè, realment, les possibilitats que el Parlament pugui examinar amb profunditat el Pressupost, pugui pronunciar-se sobre aquest Pressupost, pugui buscar, evidentment, fórmules i demanar, sobretot, aclariments i explicacions, han quedat disminuïdes.

En virtut de què? Doncs, simplement, que ara el tràmit parlamentari en el cas del Pressupost ha quedat reduït pràcticament a una sola fase. En el cas del Pressupost, la fase de ponència mai ha tingut importància perquè, evidentment, és una qüestió massa complicada, i la ponència, com a simple ordenació té, en aquest cas, una tasca reduïda, i, a més a més, el nostre Reglament permet, des de sempre, la possibilitat de ponències unipersonals, i, per tant, això no representa en absolut una fase de deliberació.

Aleshores, d'una banda, en les esmenes a la totalitat hem eliminat la fase de treball en comissió, cosa amb la qual jo estic d'acord i, com el nostre vot ha demostrat, estariem d'acord, a més a més, per a les esmenes a la totalitat de tots els projectes de llei, en general. Però, si en les esmenes a la totalitat ens hem limitat a la fase en el Ple, per a l'estat d'ingressos i despeses ens limitem a la fase del treball en comissió. Per tant, realment, la intervenció parlamentària ha quedat netament reduïda.

Quins arguments s'han donat per justificar això? Jo també m'avanço potser al que serà el torn en contra, seguint el que ja

s'ha marcat en aquest debat, i donat, doncs, que no hi ha possibilitat després d'una rèplica. L'argument, un dels arguments, és l'argument del temps. Dir : «El Pressupost, bé, ens arriba sempre amb un temps just, és quelcom molt complex i difícil, doncs, d'estudiar i el temps que tenim per fer-ho és limitat». En primer lloc, si algú és responsable que el temps sigui limitat és, en general, el Govern, que no el presenta en els terminis previstos. Per tant, això no pot constituir una raó per penalitzar el Parlament, per disminuir el control parlamentari.

Després, d'una manera general, no és cert que el nostre Parlament no tingui temps. Desgraciadament, el nostre Parlament té unes capacitats legislatives molt reduïdes. Per tant, sembla que tots hem estat d'acord moltes vegades a dir que calia posar èmfasi en les qüestions d'impuls i control, que és també una de les nostres missions. I això, d'altra banda, és molt general en els parlaments en sistemes federals, excepte en parlaments que no tenen una plena sobirania.

Que el nostre Parlament té temps de sobres? Doncs, miri, n'acabem de tenir una prova : hem passat un mes sencer, el mes de setembre, sense celebrar ni una sola sessió plenària, i, no obstant això, el mes de setembre no són vacances parlamentàries, no?, com és prou sabut.

Un altre argument és que el debat de l'estat d'ingressos i, sobretot, de l'estat de despeses és sempre un debat confús, perquè, evidentment, es barregen coses molt diferents, els diputats no tenen, evidentment, competències universals per jutjar les despeses de totes les seccions pressupostàries i, a més a més, la mateixa presentació del Pressupost fa el debat difícil. Bé, jo he pensat moltes vegades que no hauria estat gens inútil —i, per la part de responsabilitat que jo tinc de no haver-ho fet, doncs, l'haig d'assumir—, no hauria estat gens inútil de fer una mena d'opuscle per documentar les senyores i els senyors diputats sobre el vocabulari pressupostari; perquè, evidentment, el que són els capítols, els articles, les seccions, els conceptes, els serveis, les partides —com se sol dir—, tot això, queda, per a molts, una mica confús. No cal dir ja expressions obsoletes però que es conserven, com aquella de «famílies», no?, etcètera.

Jo crec que la confusió prové, en gran part, d'això : que forçosament els diputats tenim uns deures molt amplis, i, moltes vegades, molts, doncs, no han arribat o no hem arribat a dominar suficientment els mecanismes pressupostaris. Però això és una qüestió pedagògica que hauria pogut tenir altres solucions; altres solucions que no pas aquesta de, diguem, per evitar la confusió eliminem una fase i, a més a més, fem la discussió d'aquesta part confusa, diguéssim, de la manera més confidencial possible; portem-la a la comissió, i allí, encara que ara sigui pública, vindrà poca gent i així la gent no se n'adonà.

La confusió jo crec que encara és més gran en comissió, perquè tenim en l'últim Pressupost disset seccions pressupostàries, si no m'equivoco, disset seccions pressupostàries, i, deixant de banda..., però fins i tot el mateix Grup de la majoria no arriba a tenir en la Comissió d'Economia i Finances disset persones —no cal dir els altres grups que la minoria de l'oposició més important em penso que n'hi té vuit, no? Això vol dir, doncs, que és impossible que els membres de la Comissió de pressupostos puguin dominar les qüestions de cadascuna de les seccions, i forçosament obliga, si es vol fer un treball mínimament responsable, a fer tota una sèrie de substitucions :

«Miri, ara, el senyor Diputat “fulano de tal”, que és membre de la Comissió de Finances, serà substituït pel Diputat “sutanó” perquè ara anem a tractar del pressupost de Cultura i, evidentment, el nostre especialista de Cultura és aquest altre Diputat». I bé, aquestes substitucions, això, no ajuden tampoc, gens, en absolut, a aclarir el debat. I això, forçosament haurà de produir-se en comissió.

Jo demanaria al senyor President una mica d'indulgència...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aquesta Presidència ha ordenat que apaguessin el llum quan s'ha adonat que el temps se li havia exhaurit.

El Sr. BARRERA : Moltes gràcies. Jo crec que, per tant, la confusió, la complicació hi continuarà essent, més gran encara, perquè realment ara hi havia possibilitat de clarificar moltes coses, d'aclarir molts dubtes en les dues fases; el que era obscur en la primera fase potser es podia aclarir en la segona. Ara això ja no serà possible.

L'altre argument que s'ha donat per a aquesta reforma és l'argument aquest *omnibus*, que serveix per a tot, dels precedents, de la legislació comparada.

Bé, és cert que hi ha moltes comunitats autònomes de l'Estat espanyol i el mateix Congrés dels Diputats —i suposo que el Senat— en el qual això, aquest sistema està adoptat. Però, jo voldria fer observar que, com ha dit abans el senyor Molas, no necessàriament que sigui diferent alguna cosa a Barcelona del que es fa a Madrid és dolent, no necessàriament. De la mateixa manera que ens planyíem o es planyia un dels senyors diputats que va prendre part en el debat de la setmana passada que l'Administració catalana, desgraciadament, ha reproduït i ha augmentat en alguns casos, els defectes de l'Administració espanyola tradicional, jo crec que tampoc no és cap justificació dir que, com que això es fa a Madrid, doncs també ho hem de fer a Barcelona si és una cosa que podem millorar. Jo ja sé que també trobaríem altres precedents, però de precedents n'hi ha de tota mena; considerin, per exemple, en el Senat i a la Cambra de Representants americana fins a quin punt de detall no es discuteixen els pressupostos i jo no he tingut temps, ni m'ha semblat tampoc que valgués la pena de començar a buscar, però tenia a mà el reglament del Parlament d'un dels Estats alemanys, d'un dels *Länder*, que justament, per, en fi, arran de les relacions amb el nostre Parlament va ser traduït al castellà i que, per tant, era de fàcil consulta.

I què veiem aquí? Es tracta del *Land* de Baden-Württemberg. Doncs al *Land* de Baden-Württemberg tots els projectes tenen tres deliberacions, tres deliberacions en Ple, en el Ple. I, d'aquestes tres, la segona i la tercera poden fondre's en molts casos, però en el cas que no es poden fondre és, precisament, en el cas del debat pressupostari. De manera que, de precedents, doncs, en trobaríem de totes menes i no necessàriament, doncs, els més pertinents, a mi em sembla, en el camí de la proposta, en fi, de la modificació que segurament serà aprovada.

Quant al precedent de les Corts de l'Estat jo voldria indicar que hi ha una diferència fonamental. L'Estat té un sistema bicameral; per tant, el Pressupost es discuteix primer al Congrés dels Diputats i després es discuteix al Senat. Hi ha, per tant, una possibilitat de reflexió entremig, hi ha una possibilitat de correcció de qüestions que, evidentment, es demostren aquells dies que no han estat ben tractades.

Nosaltres tenim una sola Cambra, per tant aquesta possibilitat desapareix; per tant fins i tot el precedent de l'Estat espanyol no em val, no considero que sigui pertinent de citar en aquest cas.

Que el debat pressupostari, malgrat tot, és carregós i potser s'haurien hagut de buscar altres fórmules, ja hi estic d'acord, però en aquest cas hauria preferit fórmules més imaginatives, una mica de creativitat. Per exemple : per què no considerar que les seccions podien ser discutides, no a la Comissió d'Economia i Finances, sinó a cada una de les Comissions legislatives permanents que li correspon pel tema? És evident que estan molt més capacitats per discutir del pressupost d'Ensenyament els diputats membres de la Comissió d'Ensenyament i Cultura que no els mateixos de la Comissió d'Economia i Finances. Per a aquests hauria pogut quedar el debat a la totalitat, eventualment, l'articulat del Projecte de Pressupost, etcètera. Per què no s'hauria pogut considerar, per exemple, quelcom que jo crec que seria una reforma bona d'introduir, un debat sobre la regionalització del Pressupost? Perquè en un país amb els desequilibris que té el nostre, aquesta regionalització és un problema que tenim plantejat, i valdria la pena que això es debatés en el Parlament. Se'm dirà —i evidentment que això seria prematur— que el dia que tinguem la nostra organització territorial ultimada, o el dia que tinguem les nostres vegueries o regions, això, serà possible, però que ara no seria possible, i hi estic d'acord. Però amb això vull dir només que hi hauria hagut altres fórmules susceptibles de millorar el debat pressupostari i no simplement aquesta. Bé, i doncs, ara, ara això ho matarem a la Comissió i així guanyarem temps i així, a més a més, les coses quedaran més tapades. Perquè, afortunadament, en comissió, arran de la meua esmena, hi va haver un acord unànim per declarar que, en aquest cas, els debats de la Comissió d'Economia i Finances serien públics, perquè, si nó, a la lletra del Reglament ens hauríem trobat —perquè no era seu legislativa plena, perquè calia una aprovació final del conjunt en el Ple del Parlament— que l'estat d'ingressos i de despeses haurien estat tractats a porta tancada.

Però, fins i tot si és amb la possibilitat de sessió pública de la Comissió, és evident que quan els nostres debats desperten ja tan poca curiositat, com podem veure examinant la tribuna de premsa i de públic en aquest moment, imaginin-se vostès el públic i la premsa que hi haurà en una discussió en Comissió d'un tema tan abstrús com el pressupostari.

Bé, jo crec que el llastimós d'això és que hem augmentat encara el desequilibri a què feia referència abans el senyor Molas en la seva intervenció. És a dir que en el que és ara l'apartat 3 de l'article 110 ja vam desequilibrar un conjunt que havia estat negociat com un tot, en discutir el Reglament en la legislatura anterior. Ara, aquest desequilibri encara s'agreuja, i això em sembla particularment greu perquè és una tendència, és una prova més d'aquesta marxa que anem seguint de devaluació, de menyspreu de la institució parlamentària. Si continuem així, jo crec que al final el nostre Parlament, més que un veritable Parlament, esdevindria quelcom com una assemblea de compromissaris elegits cada quatre anys perquè puguin procedir a l'elecció del President de la Generalitat, i el President de la Generalitat, aleshores, els faria l'honor, una vegada l'any, de venir a parlar, a discutir, a debatre amb ells la situació del país en un debat brillant, en un debat interessant, però

que, pràcticament, esgotaria la tasca d'aquesta assemblea.

Ja sé que això és una caricatura, ja sé que no hem arribat aquí, però, de fet, ens hi anem acostant, desgraciadament. I això podrà ser quelcom de molt pràctic des del punt de vista dels qui governen, podrà ser quelcom que facilita molt la tasca de l'Executiu, però jo crec que és profundament dolent per al país, és desvincular les institucions democràtiques del poble, és disminuir el grau de participació, és, en fi, transformar el sistema parlamentari en un sistema, com deia abans, en el qual l'etapa fonamental i pràcticament l'única important és l'elecció de President de la Generalitat.

Ja l'equilibri es va trencar amb la modificació de l'Estatut Interior, ara trenquem encara més l'equilibri amb aquesta modificació del Reglament.

Senyores i senyors diputats, jo, realment, estic desolat de veure com anem avançant en aquest sentit de fer un Parlament cada vegada menys important en el conjunt de les nostres institucions, i per això voldria encara pensar —em sembla que és impensable— que això pugui tenir-se en compte i que, si no en aquest cas, almenys, en fi, en aquestes qüestions de reforma del Reglament, en algunes importants que encara ens queden, a veure si hi ha per part de la majoria un gest que ens permeti creure que, realment, estem en aquest clima diferent que tots els grups d'oposició hem anat demanant al llarg del debat.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Correspon ara el torn en contra. Per fer-ho té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats jo he seguit atentament la llarga exposició que ha fet el senyor Barrera i que, en part, o en gran part, m'eximirà a mi de donar més explicacions, perquè ell mateix ha explicat molt clarament quin és el posicionament del nostre Grup, perquè és el posicionament lògic des de la perspectiva d'aquest canvi de funcionament, d'aquest canvi de mecànica del debat de Pressupost.

Aleshores, concretament, el senyor Barrera ha fet referència al caràcter tècnic del debat, que és el que, segons nosaltres, propiciava aquest canvi de mecànica, i és cert, aquesta és l'explicació que vam donar, i és l'explicació existent. Ens ha explicat —i és cert— que nosaltres diem que aquesta és una mecànica practicada molt universalment, no solament a Madrid ni bàsicament a Madrid, a molts llocs, comunitats autònomes també. Aquí hi ha una excepció important, que, precisament, en ponència vam tenir molta cura tots els ponents a donar sortida a una mecànica d'actuació parlamentària pressupostària habitual d'Esquerra Republicana, que era el fet de presentar esmenes que comporten la reducció del volum total de pressupost per aplicació d'unes preteses disminucions o supressions a la reducció de l'emissió de deute. I això —ho recordarà el senyor Barrera— que precisament en el Reglament del Congrés dels Diputats a Madrid, i pràcticament a tots els altres reglaments d'altres Cambres, almenys les autonòmiques, que coneixíem més, que teníem més a mà, totes hi ha aquesta excepció. I nosaltres no l'hem recollit precisament per això, amb aquest afany de consens.

El senyor Barrera parla que el nostre intent és donar-li un caràcter confidencial. Evidentment no era així, perquè el senyor Barrera coneix, perquè ho ha patit igual que molts de nosaltres,

aquells debats carregosos, llargs, de tres dies, intensíssims, a vegades, vostès ho recordaran, de tarda i nit, i alguna vegada, fins i tot, de matinada, discutint les esmenes puntuals que, moltes vegades —i això ja ho vam explicar al seu moment— molts senyors diputats desconnectaven totalment perquè, com explicava el senyor Barrera amb aquesta terminologia concreta i precisa però avorrida del debat pressupostari, doncs, el senyor o la senyora diputada no introduïts en el tema queden totalment al marge del debat.

I, evidentment, ell de seguida ha esmenat la seva afirmació de confidencialitat perquè ens ha recordat —i és ben cert— que tots els grups vam acceptar, sense la més petita objecció, una esmena que havia presentat el Molt Honorable senyor Barrera, en aquest sentit de declarar que la comissió actuaria amb caràcter públic. Això, nosaltres, és que si no ho havíem posat o si en una frase inicial no ens va convenir és perquè ens semblava obvi, atès que és un tema que quedaria mort en Comissió, el debat de les esmenes puntuals de l'estat de despeses. Ara, es volia fer aquesta precisió, doncs nosaltres encantats, com tots els altres grups.

El senyor Barrera ha llançat aquí la idea de la imaginació, i té tota la raó; no sé si el senyor Barrera sap que aquesta idea que ell ens brindava de dir, doncs el debat, per comptes de fer a Comissió d'Economia i Finances totes les seccions, que cada secció específica vagi a la Comissió. Això hi és, precisament, si no ho recordo malament, en el Reglament de les Corts Aragoneses, però que també, que jo sàpiga, no s'ha utilitzat mai. I, precisament, quan vam parlar fa un any i mig o a la ratlla de dos anys de l'altre tema, de la modificació que aleshores era a l'article 111 i que ara és al 110, jo, precisament, recordo que ho vaig exhibir o vaig parlar d'uns titulars de la premsa d'*El Heraldo de Aragón* —em sembla recordar—, que primer feia referència a això : que l'oposició s'havia retirat ja en el debat de totalitat perquè deia que no s'admetia res i que allò era un trepitjament dels drets de l'oposició, etcètera. Vol dir —que jo sàpiga— que a Aragó no s'ha arribat mai a practicar això.

Nosaltres no ho defugim, i per això, en aquella línia de prudència de què jo parlava al senyor Molas fa una estona, nosaltres acceptàvem de fer un suggeriment de fer un debat únic i, per això, la necessitat de modificar l'article 111 i deiem que ho fariem en el pressupost per tots aquests motius que molt bé el senyor Barrera ens diu.

Per tant, tot el que ens ha dit reforça més encara el nostre convenciment que ara com ara, si no és que la pràctica, i, aleshores, com he dit abans, molt gustosament, si som nosaltres, en el moment que es torni a debatre aquest tema, canviariem d'opinió, perquè el que volem —hi insisteixo— és resoldre els problemes reals i facilitar, agilitar els treballs de la Cambra, i entenem que això ho fa, i insisteixo que, almenys a nivell de ponència, en aquell moment, tots els grups ho van convenir.

Finalment, voldria dir que aquesta és la filosofia que ens ha explicat el senyor Barrera, que, jo, ja veuen vostès, que he comprès, però no he compartit, almenys en gran part, però sí que voldria dir que almenys tècnicament encara ens seria més difícil acceptar la proposta que ens fa el senyor Barrera en nom del Grup d'Esquerra Republicana, perquè una cosa és la filosofia que ens ha explicat, però és que l'esmena no modifica —tornant a la situació anterior— l'article 111, sinó que el que fa, si s'hi fixen, senyors diputats, l'esmena número 28 —que

era el vot particular 30, anterior— és suprimir només l'apartat 4; vol dir que, entenc jo —potser és legítim discrepar—, però entenc jo que tractant-se d'un article 111 que està posat a la Secció Tercera, que parla de les especialitats del procediment legislatiu, vol dir que el procediment legislatiu del Pressupost es regula només per aquesta Secció, i, aleshores, l'eliminar el fet que l'apartat 4 diu que «les esmenes de l'articulat, les esmenes de l'estat de totalitat de seccions poden tornar al Ple», això desapareix; voldria dir que, aleshores, no ja les esmenes puntuals a l'Estat de Despeses, sinó totes les esmenes quedarien mortes, quedaria closa la tramitació de les esmenes a Comissió. Vol dir que suprimint —entenc jo—, com demana el Grup d'Esquerra Republicana, l'apartat 4, aquest article només diria el següent : primer, fariem un debat de totalitat de Pressupost en el Ple, després es passaria a la Comissió, la Comissió seria pública i tramitaria, com diu, la resta. I, aleshores, l'apartat 4 és precisament el que salva la situació, i diu —anant, en certa manera, en el sentit de tornar a la situació anterior—, diu : «Malgrat això, les esmenes a l'articulat, les esmenes a la totalitat de secció que s'hagin reservat, aquestes tornaran al Ple.» Per tant, raó de més d'oposar-nos també a l'adopció d'aquesta esmena. I, per això, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Digui, senyor Barrera?

El Sr. BARRERA (*de l'escó estant*) : Jo penso que la darrera objecció que ha fet el senyor Diputat no és vàlida, perquè el senyor Escudé oblida que l'article 110, antic, continua vigent, i diu : «En l'estudi i l'aprovació del Projecte de Llei del Pressupost de la Generalitat s'ha d'aplicar al procediment legislatiu comú, exceptuant allò que disposa aquest apartat.» Per tant, si l'apartat no disposa res sobre un tema determinat, és que s'aplica el procediment legislatiu comú, en el qual hi ha una fase en Comissió, i una fase en el Ple.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Bé, sotmetem ja a votació les esmenes defensades.

En primer lloc, sotmetrem a votació les esmenes 26 i 29, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que les votariem conjuntament, si no s'indica el contrari.

Vots a favor d'aquestes dues esmenes, es posin drets, si us plau.

Vots en contra, es posin drets, si us plau.

Abstencions, es posin drets.

Les esmenes 26 i 29, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, han estat aprovades per 65 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la votació de l'esmena 28, vot particular presentat pel Molt Honorable senyor Heribert Barrera.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 28, vot particular, ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions.

Correspon, ara, la votació del text de proposta de reforma de l'article 111, evidentment amb la incorporació de les esmenes que han estat aprovades... O incorporant-hi aquesta modifica-

ció, corresponent als apartats 1 i 4.

El Sr. BARRERA (*de l'escó estant*) : Per separat, l'apartat 4.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per separat l'apartat 4. Per tant, votariem, si no s'indica el contrari, els apartats primer i segon.

Vots a favor d'aquests dos apartats es posin drets, si us plau... I tercer, sí.

Vots en contra?

Abstencions?

Els apartats primer, segon i tercer de l'article 111 han estat aprovats per 65 vots a favor, 5 en contra i 23 abstencions.

Correspon ara l'apartat quart.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat quart ha estat aprovat per 65 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Anem a la votació ara de la proposta de reforma corresponent als articles, si no s'indica el contrari, 117, 118, 118 bis, tenint en compte que recordaran els il·lustres senyors diputats que aquesta Presidència ha recordat que hi havia un error de caràcter tècnic en el punt tercer, ha de dir «moció de censura» en lloc de «moció de confiança», com havia estat publicat en el *Butlletí*. Per tant, també el 118, tercer; el 119 i el 120. Per tant, votariem aquest conjunt d'articles conjuntament, si no s'indica el contrari.

Vots a favor d'aquests articles, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles referits, 117, 118, 118 bis, 118 bis, tercer, 119 i 120 han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Correspon ara la defensa del vot particular 31, corresponent a l'article 121, presentat pel Grup parlamentari Socialista. Per defensar-lo, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Isidre Molas.

El Sr. MOLAS : Senyor President, el vot particular que és numerat com a número 31 és una més de les propostes que els socialistes hem fet per intentar aconseguir l'acord suficient que redoni a aquest Parlament el lloc central de debat polític que hauria d'haver tingut sempre, i que no hauria d'haver perdut mai.

Vostès saben que un Parlament, en un règim parlamentari, com a lloc on es troba la majoria governamental i l'oposició, és un lloc on els debats són obligats quan un dels dos pols del diàleg polític central pren la iniciativa de reptar l'altre a valorar les propostes que faci, o bé de reptar-lo a la contradicció al voltant d'unes determinades actituds.

Vostès saben que tots els Parlaments —i aquest també— tenen com a criteri bàsic que la iniciativa del Govern per fer un determinat debat és una iniciativa que condiciona la voluntat dels diputats, perquè es pressuposa una majoria a favor d'aquest Govern, i es realitza. Vostès saben també que, per via convencional o per via reglamentària, quan aquest debat és demanat per l'oposició, aquest debat es realitza sempre. No hi ha cap govern democràtic amb un règim parlamentari que pugui sostreure's —en bona regla— al debat quan aquest és demanat pel grup de l'oposició o pels grups de l'oposició, a partir d'un determinat nivell de significació, que pot ésser —ho repeteixo— marcat pels reglaments o marcat per la prudència

política. Quan abans el senyor Escudé em deia : «No em retregui, senyor Molas, la prudència», si jo justament el que repeixo és el contrari. El que li demano és prudència; prudència a no negar-s'hi sistemàticament, per exemple, com s'ha negat els darrers anys, als debats que demana l'oposició; simplement, simplement, perquè aquesta és una de les regles de joc, i, aleshores, després això genera sempre conseqüències d'enverinament de les relacions que haurien de ser més fàcils en el que és el contrast i el debat entre uns i altres : debat d'ensenyament, debat de sanitat, debat sobre el pacte cultural... van volar, perquè el mecanisme parlamentari previst preveia, amb eficàcia, que la majoria decidia quan feia o quan no feia un debat, però resulta que s'ha demostrat, que està demostrat que no n'hi ha prou que la majoria decideixi de fer un debat, que per fer un debat se'n necessiten dos, com a mínim —més, si és possible. I, aleshores, el que passa és que quan la majoria es nega a acceptar el debat proposat per l'oposició, diríem que es crea la boira —aquella que dèiem—, i la boira no deixa mai treballar amb la suficient habilitat i amb els suficients bons efectes.

Si el Govern té la iniciativa de plantejar un debat, l'oposició no pot negar-se ni defugir-lo. Si l'oposició té la iniciativa de plantejar un debat, el Govern no pot negar-lo ni defugir-lo, encara que sigui a través d'un cobriment —jo crec que excessiu i innecessari— per part del grup parlamentari que a vegades es perd per excés de zel amb aquestes actuacions.

S'ha d'evitar el recurs a les interpellacions successives; s'ha d'evitar l'existència d'un tancament injustificat o d'una sensació de tancament injustificat. Evidentment, la majoria té la missió de protegir el Govern —això és una cosa evident—, de sostenir-lo, de mantenir-lo, però ha de vetllar també perquè el Parlament compleixi la seva funció i una de les funcions, justament, és aquesta. I com que és aquesta, jo crec que seria bo que s'introduís amb garanties, a partir d'uns determinats mínims d'exigència, amb unes limitacions temporals perquè això no sigui una pràctica usual i diària que acabi fent malbé el mateix institut, que s'estableixi la possibilitat, la necessitat d'acceptar els debats de política general quan aquests són plantejats per l'oposició.

Naturalment em podrien dir, i jo els donaria la raó, que això no seria necessari que estigués en el Reglament; simplement en la pràctica, haver-ho fet normalment, ara no demanariem d'incloure-ho en el Reglament. El que passa és que, com que això no s'ha fet normalment, creiem que és bo que estigui en el Reglament; simplement per una raó : i és perquè si hi ha un moment que existeix aquesta voluntat, agafem aquest moment i aquesta voluntat, perquè qui sap què passarà d'aquí a dos dies.

Per tant, jo estic en la millor disposició perquè aquest punt s'incorpori en el Reglament —malgrat que dic que no era necessari que s'incorporés en el Reglament—, justament per garantir i aprofitar el que pot ser un gest momentani. En quines condicions mínimes? Miri, tres grups parlamentaris o una quarta part de diputats. O bé, si volen, una quarta part de diputats o els grups parlamentaris que representin almenys una cinquena part. Quan aquests ho sol·licitin, en qualsevol de les dues fórmules, la que tinc a l'esmena o la que estic disposat a acceptar, en qualsevol d'aquestes, la que faci més consens, la que sigui més útil per al conjunt de la Cambra; és necessari que quan l'oposició plantegi un debat, no pugui existir el mecanis-

me legal per fer legítim allò que des del punt de vista d'un règim parlamentari no és legítim, i és que l'oposició es negui al diàleg amb el govern, i el govern es negui al diàleg amb l'oposició.

Tenim una història; la coneixem tots, no en parlem més, no vaig a parlar-ne. Si podem començar, almenys en aquest punt, per un camí diferent, fem-ho perquè les coses, de vegades, es fan pas a pas, com diem moltes vegades, però per fer-les pas a pas s'ha de començar, i aquest..., si es pot aconseguir aquest pas, si es pot donar aquest pas, millor.

Per tant, ho repeteixo, jo estic en plena disposició d'acceptar qualsevol altra fórmula numèrica que arribi al més ampli consentiment de la Cambra per fer possible l'existència dels debats generals a petició de l'oposició.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Pròpiament, no és un torn en contra, perquè és que no hi ha hagut mai desig de fer torn en contra d'aquest tema. El senyor Molas ens acaba de fer un brillant discurs, i nosaltres hi estem totalment d'acord, i és que hi hem estat d'acord sempre; li hem manifestat sempre aquesta conformitat. Per tant, avui no fem res més que repetir el que vam dir en comissió : nosaltres hi estem d'acord. Ara, amb el que estic d'acord és amb la totalitat del que ha explicat, i amb una frase —que jo n'he pres nota—, que a part de ben construïda és molt precisa, que primer ens parlava de l'oposició, l'oposició, l'oposició..., però aleshores ha girat una mica la seva expressió i ha parlat de l'oposició que tingui un determinat nivell de significació, i això és amb el que estem totalment d'acord, perquè, és clar, el que ens semblava —i ens continua semblant— incorrecte és la literalitat de l'esmena, la traducció d'aquesta idea del senyor Molas a l'esmena concreta, perquè parla de tres grups. És clar, aleshores, nosaltres no podem defugir la realitat i veure que avui —no sabem què pot passar el dia de demà— tres grups, segons la combinació que es fes, podien representar, doncs, tretze diputats el dia d'avui, i, realment, no és per menysprear, evidentíssim, ningú, perquè cada un de nosaltres és la fracció alíquota de la voluntat del país, però podria ser molt possible, perfectament possible, que un Ple provocat per la voluntat respectable, però voluntat molt minoritària de tretze diputats, no trobés ressò en cap altre grup de la Cambra i aquest debat tingués un caràcter molt poc sòlid.

Aleshores, ja en Comissió, nosaltres vam dir que no estàvem en contra del principi, sinó que el que voldríem és una certa garantia d'això que ens deia ara el senyor Molas, d'una certa significació, i, aleshores, no cal dir, no continuo parlant més, la proposta que ha llançat ell, en el sentit de respectar el que diu l'esmena, de la quarta part dels diputats, indiferenciats siguin del color que siguin, i que els grups, concretar que siguin els grups que representin, com a mínim, la cinquena part, aleshores entrem en aquest terreny de la significació, i el nostre Grup hi estaria d'acord.

Per tant, si la proposta del senyor Molas no s'entén que és una transaccional, el nostre Grup, amb molta satisfacció, està disposat a presentar aquesta transaccional, i demanaria als grups restants de la Cambra si hi havia algun inconvenient a tramitar aquesta transacció, i aleshores, amb aquesta modificació, nosaltres —com ja vam dir en Comissió— ens sumariem

gustosos a aquesta proposta del senyor Molas.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per tant, aquesta Presidència demana que se li lliuri la transacció anunciada, a fi de sotmetre-la a la consideració de la Cambra. *(Pausa.)* Redactin-la, doncs. Faig un minut de suspensió perquè es redacti aquesta transacció.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de set del vespre i tres minuts. La sessió es reprèn a dos quarts de set i deu minuts.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Es reprèn la sessió.

Aquesta Presidència demana a l'Il·lustre senyor Secretari que tingui l'amabilitat de llegir la transacció que s'ha presentat a aquesta Mesa.

El Sr. SECRETARI SEGON : Vaig a interpretar un manuscrit... *(Remor de veus.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau!

El Sr. SECRETARI SEGON : «El President del Parlament convocarà, necessàriament, la corresponent sessió quan una quarta part dels diputats o grups parlamentaris, que en representin almenys una cinquena part, sollicitin la celebració d'un debat sobre l'acció política i de govern. Aquesta sollicitud podran fer-la una vegada durant cada període de sessions.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : A veure, perquè no sé si queda gaire clar. Queda clar? *(Pausa.)* Sembla que no.

(L'l. Sr. Vives demana per parlar.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Il·lustre Diputat senyor Maties Vives... En primer lloc, quan s'hagi aclarit això, llavors, aquesta Presidència demanarà si hi ha inconvenient a la seva tramitació, però crec que procedeix, si hi ha dubtes, l'aclariment.

El Sr. VIVES *(de l'escó estant)* : És que m'ha semblat sentir, senyor President, «una quarta part dels diputats o grups parlamentaris»...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : ...«que representin», «que representin una cinquena part»?

El Sr. SECRETARI SEGON : «Una quarta part dels diputats o grups parlamentaris, que en representin almenys una cinquena part, sollicitin la celebració...»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : És que hi ha dos supòsits...

El Sr. SECRETARI SEGON : «...d'un debat sobre l'acció política i de govern.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Ara ja està més entès. És que crec que... aquesta Presidència també ha tingut la confusió, en parlar d'una quarta part i una cinquena part, que no es referís a la mateixa cosa, i es refereix a dues hipòtesis diferents.

Per tant, aquesta Presidència sollicita dels grups parlamentaris la seva tramitació. No hi ha inconvenient? *(Pausa.)* Com que m'imagino que, de la defensa de l'esmena corresponent que ha fet el senyor Molas, i de la també defensa que ha fet l'Il·lustre Diputat senyor Escudé, no cal ni és necessari defensar aquesta transacció, llevat que s'hi vulgui afegir algun aclariment.

Essent així, per tant, sotmetriem a votació aquesta esmena transaccional.

Vots a favor d'aquesta esmena transaccional, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena transaccional, que substitueix l'esmena retirada, 31, ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Correspòn ara la votació de l'article 121, amb el benentès que hi haurà un punt segon que serà el que acabem d'aprovar; aquest punt primer bis passarà a ser el segon quan s'ordeni pels serveis tècnics al seu moment, i, per tant, ara procedeix de votar el 121 i, també, si no hi hagués inconvenient, podríem votar el 121 bis i també el 122, en els punts cinquè i sisè. Recordo als senyors diputats que el 122 només afegeix dos punts : substitueix el cinquè i afegeix, per tant, els punts cinquè i sisè a l'article 122, que és la proposta de Reglament.

Per tant, votació del 121, 121 bis i 122.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, els articles 121, 121 bis i 122, en allò que es proposa de reforma, han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ja a l'esmena 32, que és un vot particular que presenta l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar aquest vot particular, té la paraula el mateix Diputat.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, acumularé tots els vots particulars i les esmenes, que van del 32 al 70, amb la retirada del 46 i del 56.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : 46 i 56. Moltes gràcies. Si ho he entès bé, del 32 al 70, retirant els 46 i 56.

El Sr. RIBÓ : Exactament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat.

El Sr. RIBÓ : Senyores diputades i senyors diputats, hem passat pel tema del control extraordinari del Govern, que implica la moció de censura, i que el que hem fet, amb aquest consens universal miraculós que clama el senyor Escudé, no és res més que posar en el Reglament el que ja diu en el dit Estatut Interior de Catalunya; o sigui que no hem fet cap altra cosa que votar unànimement —perquè, si no, seria un contrasentit— de posar en el nostre Reglament el que ja vam posar en una llei.

Ara entrem al control ordinari del Govern, a l'impuls del Govern. Nosaltres presentem un conjunt d'esmenes que signifiquen l'intent —malauradament suposo que no reeixit— que aquesta Cambra de debò pogués controlar el Govern, cadascun dels seus membres i el President de la Generalitat, que és també membre del Consell Executiu. Era bastant content de veure que avui el President de la Generalitat s'ha dignat honrar-nos amb la seva presència i pensava que possiblement ell tindria l'ocasió de sentir alguna de les preguntes que ara li farà —però suposo que li transmetran—, perquè, com deia el senyor Barrera, no és que ens anem aproximant —com deia ell, i ho subscriu— a una situació d'assemblea de compromissaris; des de l'any 80, si a aquest grup parlamentari no li fallen els càlculs i, si no, que la majoria parlamentària ens corregeixi, el Molt Honorable senyor Jordi Pujol ha pujat a aquesta tribuna tretze vegades : vuit, perquè li mana el Reglament al començament del període de sessions en debats de política general; dues, perquè li mana el Reglament i l'Estatut, i la Llei interior de Catalunya, per la investidura —com deia vostè mateix—, i tres —són les gracioses ocasions que hem tingut, tres vegades— : una en un debat sobre la política agrària, una altra

en una interpellació sobre una presumpta censura a una obra de teatre que, si no ho recordo malament, es deia *Els Beatles contra els Rolling Stones* i una altra amb motiu que ell en un dels seus discursos havia dit que havia rebut pressions pel tema de la LOAPA, i tant el senyor Armet com jo mateix li férem una pregunta al respecte i ell va ser qui ens la va respondre. Les tres vegades extres a la primera legislatura.

Jo pregunto : no ha passat res... (*Remor de veus.*) Sí, ho sento..., i n'afegeixo una altra —li ho agraeixo, senyor Ramon Camp—, és en el debat sobre els esdeveniments del Banc Central. Catorze vegades : quatre d'extraordinàries (*Remor de veus.*).

Ara bé, jo pregunto no ha passat res més extraordinari que aquestes escadusseres presències a la tribuna per part del President de la Generalitat? On s'explica la política del Govern? Tots nosaltres —i perdonin que insisteixi en els 72 diputades i diputats—, tots ens assabentem dels canvis de Govern per la premsa —o si tenim algun amigueta a cercles interns potser ens arriba abans— o per les escarides notificacions que arriben reglamentàriament al Parlament. Si es volen assabentar vostès de la línia econòmica que segueix aquest Govern vagin vostès al Cercle Mercantil de Sabadell o ahir a la conferència del senyor Alavedra sobre la política industrial, vagin vostès a sentir especialment el President de la Generalitat en aquells fòrums no parlamentaris on explica la seva política fonamental, en molts aspectes, que aquí no s'ha explicat. Si vostès volen saber què s'està negociant amb l'Estat, prenguin mà dels confidencials o de les notes de la premsa o de declaracions, o demanin ara últimament als membres de la comissió de conflictes si es volen assabentar que, malgrat que l'Estatut parla d'una Comissió de Valoracions i una de Traspassos, de per què s'ha creat la Comissió de Conflictes també busquin aquesta informació fora del Parlament.

No ens assabentem parlamentàriament de temes de transcendència, si és que s'actua, si és que no s'actua; no podem preguntar : si es pregunta s'ha de fer al col·lectiu Govern, i respon qui li sembla del Govern i, com aquí s'ha recordat, amb una praxi, que es va seguir durant la primera legislatura, de contestadors automàtics, i mai, per descomptat, no gosin preguntar al President de la Generalitat perquè no hi ha cap mecanisme parlamentari que obligui el President de la Generalitat a comparèixer en aquest Parlament.

Les preguntes que li volíem fer al President de la Generalitat són les següents : la primera, als diputats i diputades, quin paper té el President segons tots nosaltres? Quin paper té el President en funció del Parlament segons tots nosaltres? I la que li fariem a ell és : quina és la funció del Parlament segons el President de la Generalitat?, pregunta que li va fer el senyor Fernández Díaz, pregunta que li va fer el senyor Raimon Obiols, pregunta que li vaig fer jo mateix en el debat de política general i que no respongué a cap dels tres preguntants d'aquell debat. Quin creu ell que és el paper que ha de tenir el Parlament de Catalunya en l'edifici autonòmic?

Nosaltres proposem uns mecanismes per raons d'impuls —com diu l'Estatut—, i per raons d'eficiència i per raons de responsabilitat. El President de la Generalitat, amb una certa dosi d'ignorància, s'exclamava en el debat de política general —llegeixo el *Diari de Sessions*— quan es referia a la reforma del Reglament en marxa que ara estem veient : «se'n plantegen

d'altres», per exemple, «un que diu que s'han de poder fer preguntes sense saber de què va i que respongui així, diguem-ne, fent un gran exercici de memòria per part del Conseller», i nosaltres diem que no, perquè aquesta tribuna no és per fer malabarismes, per demostrar que un és molt intel·ligent o per demostrar que té una memòria formidable.

El senyor President de la Generalitat no deu saber —i si ho sabia, aleshores, no calia fer tot aquest discurs— que, primer, el Reglament del Congrés dels Diputats i el Reglament de diverses comunitats autònomes, a diferència del nostre, diu que es poden fer interpellacions i preguntes al Govern i a cadascun dels seus membres. Hi ha algunes comunitats autònomes que, fins i tot, diuen més : «la resposta serà del Govern o del membre a qui se li hagi formulat.» El senyor President deu ignorar que el Reglament de l'Assemblea Nacional Francesa a l'article 133 diu que es poden fer preguntes orals per part dels diputats a cadascun dels ministres i, si es tracta d'una pregunta sobre la política general del Govern, s'ha de fer —no és que es pugui : «s'ha de fer»— necessàriament al primer ministre, que m'imagino que és la figura que es podria comparar amb el President de la Generalitat. Ignora el sistema seguit al Parlament Europeu, tant de parlar d'Estrasburg; ignora que la mare de tots els parlaments, a la Cambra dels Comuns, en això que se'n diu *Honoured Paper*, en un punt determinat, el que correspon a un quart de quatre de la tarda, es diu : «per preguntar», tradueixo directament, «a la primera ministressa si ella farà un llistat de tots els seus compromisos per avui dijous, 25 de juliol del 85»; és una forma encoberta, tradicional, que té segles ja d'existència, perquè a continuació, quan ja li han fet la pregunta a la primera ministressa d'avui, Margaret Thatcher, i ella respon també formalment : «he passat pel meu despatx», etcètera, ve la pregunta de debò; ella no sap de què va abans; deu fer malabarismes —lamento haver plegat ja la citació—, jocs de memòria, etcètera, a la Cambra dels Comuns, al *question time* dos cops la setmana, a un quart de quatre de la tarda, hi ha —en aquest en concret, del 25 de juliol de l'any 85— 120 preguntes a partir d'aquest apartat, 119 de les quals no tenen altra referència que el nom del Diputat i la seva circumscripció, i la 120, la que fa 120 explícita de què anirà la pregunta.

Per tant, ja sé —com deia aquest matí— que el dret comparat no fa forat a la cuirassa de Convergència; si més no, permeti'm que els digui que abans de fer determinades afirmacions vegin, més que el seu melic, una mica el que passa a altres cambres parlamentàries, algunes d'una respectable tradició.

Però, a més, nosaltres ho plantegem per raons de responsabilitat i de compliment de les nostres pròpies lleis. Senyores diputades, senyors diputats, jo els llegiré l'article 93.1 de la Llei de l'Estatut Interior de Catalunya, que diu : «El Parlament pot demanar que acudeixin a les seves sessions el President de la Generalitat, el Consell Executiu o qualsevol dels seus membres per tal que els diputats els formulin preguntes i n'obtinguin la resposta.»

Demano a la majoria : quin mecanisme tenim avui per complir el mandat de la Llei de l'Estatut Interior? Com podem fer preguntes al President de la Generalitat, al Consell Executiu o a qualsevol dels seus membres perquè vingui aquí i doni la seva resposta? I afegiria que, a més, el mateix Estatut Interior diferencia molt bé què és el que ha de fer un conseller i què és el que pot fer el President de la Generalitat. Per tant, hi ha

matèries que no pot fer ningú més que el President de la Generalitat, sobre les quals seria lògic que les preguntes només les hagués de respondre el President de la Generalitat; o millor dit, seria lògic que el mecanisme de control i d'impuls i d'exigència de responsabilitat ordinària fos adreçat al qui té aquesta responsabilitat. Qui la té, senyor Escudé? *Intuitu* institució, no persona. Dic això perquè les senyores diputades i els senyors diputats no saben que vostè —els que no hi eren— a la Comissió va utilitzar l'argument que el President de la Generalitat, que és una persona... No, senyor Escudé, el President de la Generalitat, com l'estem tractant aquí, és, en primer lloc, una institució que ocupa, en virtut del mandat democràtic, una persona. Aquella institució té unes funcions i unes responsabilitats.

L'article 60 de l'Estatut Interior, que és el desenvolupament de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i que tots hem dit que és una llei bàsica, en tant que desenvolupa el cor institucional de Catalunya, diu que: «El President de la Generalitat té com a competències exclusivament seves», i només que seves, «mantenir les relacions amb les altres institucions de l'Estat i llurs administracions, signar convenis amb altres comunitats autònomes, ser el representant ordinari de l'Estat a Catalunya, establir les directrius generals de l'acció de govern i assegurar-ne la continuïtat», segueixo amb el 61 i amb el 62, i en el 63 diu que: «té la de coordinar el programa legislatiu del Govern, elaborar les normes de caràcter general...» Ara bé, en el cas del 63 es diu que: «es pot delegar en un conseller»: que jo sàpiga, facultat encara no exercida excepte en aquells casos en què el President se'n va de viatge fora de Catalunya—, però només podria, fins i tot en aquells casos, delegar les de l'article 63 i la de l'apartat 62.c), que diu: «convocar i presidir reunions del Govern.» O sigui, per mandat estatutari, per legislació pròpia nostra —que ens ho vam dotar respecte a la possibilitat de preguntar al President de la Generalitat—, per distribució de competències del President i dels altres membres del Govern, tot això —vostès em perdonin l'expressió— és *filfa*, perquè no parlo d'un any, ni de dos anys; parlo de vora vuit anys. I aquells exemples —fins i tot el del Banc Central, senyor Camp—, tots aquells exemples no venien, aquells quatre exemples —i potser n'hi ha sis, perquè he començat dient que és molt possible que ens falli la memòria al Grup parlamentari, i sobretot la d'aquest diputat que els parla—, aquests quatre, cinc o sis exemples no són en virtut d'un mecanisme practicat per les diputades o pels diputats, no, no, no són en virtut de posar en marxa allò que les lleis diuen que nosaltres disposem; són en virtut que el President ha cregut convenient sotmetre's a debat en aquesta tribuna.

Per raons, doncs, de dret comparat —que ja sé que té sempre un doble fons, però que, si més no, en aquest cas serveix per il·lustrar el que no en sabia— i per raons de responsabilitat i control, i perquè no continuem pel pendent que deia aquesta tarda el senyor Barrera, que això es converteixi —com ja quasi és—, pel que fa al President de la Generalitat i a cadascun dels membres del seu Govern, en una assemblea de compromissaris, demanàriem —ingenuament— a la majoria que es despertés i que mirés si, per exemple, per tenir majoria, que és el que no es pot entendre des de l'oposició, assegurar les votacions quan ja no s'hi valen, fora de casos excepcionals, aquells petits paranyes de quòrums parlamentaris, on, segura-

ment, els podem obligar perquè no hi arriben —i això són comptadíssimes vegades; que jo recordi en tota aquesta legislatura, una sola vegada s'ha pogut practicar—, doncs, ja que ho tenen tot tan ben assegurat, que, si més no, dotin aquest Parlament de la seva funció originària: debat i control sobre l'acció de govern, dels seus membres en col·lectiu òrgan solidari, de cadascun d'ells, de la seva actuació i del President, quan es tracta de matèries que ell i només ell se'n pot responsabilitzar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar aquestes esmenes, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo agraeixo al senyor Ribó que, en un moment determinat, hagi esmentat el meu cognom en relació amb el seu discurs, perquè hi ha hagut un moment que, sincerament, em semblava que el tema no anava per mi; perquè, és clar, el senyor Ribó ha dit que defensaria les esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya que van del número 32 al 70, i retiraria la 46 i la 56; veig que deixa la 71, que és el mateix tema, però suposo que és per allò que deia el senyor Molas: «el revolt que després puguem aplicar». Perfectament.

Bé, aleshores aquest conjunt de vint-i-set esmenes parlen de moltíssimes coses, i intentaré fer un torn en contra al més ràpidament possible perquè, és clar, són una quantitat molt considerable d'esmenes, i algunes d'aquestes esmenes, d'alguna manera, fan relació, més o menys remota, al que parlava el senyor Ribó, però moltes altres no hi tenen, en absolut, res a veure; perquè no sé si saben —si hauran vist, si segueixen una mica el debat, senyores i senyors diputats— que, per exemple, les esmenes primeres, precisament, del número 32 al 40, fan referència al qualificatiu d'«ordinari» de les interpellacions. És clar, em costa molt veure el lligam en tot aquesta allau de recriminacions que ha fet al senyor President de la Generalitat aprofitant que havia estat aquí i ara no hi era, i aleshores feia un debat en absència.

Bé, el senyor Ribó ens ha fet una llista de les vegades que el Molt Honorable President de la Generalitat ha pujat a aquesta tribuna; ha dit que la seva memòria potser li fallava; el senyor Camp ha tingut la debilitat, amb un to de veu un xic audible, de citar-n'hi alguna; sí, jo n'hi podria citar més, no ho sé, així doncs, per exemple, suposo que recordaran un tema que es va produir, una moció de censura la qual el President de la Generalitat actual i d'aquella època, va pujar diverses vegades a la tribuna a fer un debat amb el senyor Gutiérrez Díaz i amb el senyor Josep Benet, que era el candidat presentat per vostès. I em sembla que n'hi ha moltes més. Però, bé, la veritat, jo crec que la meua missió no és sortir ara a fer una llista dels dies que el President ve o no ve, si surt o no surt a la tribuna; jo, el que haig de fer és intentar de contestar a aquest conjunt de vint-i-set esmenes, moltes de les quals, doncs, no han estat ni enunciadades. I això és el que vaig a fer tot seguit, però entrant una mica, caient una mica en el parany, doncs, voldria dir que realment el meu punt de vista és molt diferent del de vostè quant al dret comparat; al dret comparat, perquè vostè, per exemple, ha dit: «A França, l'Assemblea Nacional...» Bé, el senyor Chirac és l'equivalent del senyor Pujol. Després ha parlat de la senyora Thatcher. Jo no vull entrar a nivell d'intensitat de poder ni de volum de competències, però sí, a nivell proto-

collari, realment no és així. Perquè, no cal buscar la situació comparada; el senyor Ribó ens ha fet lectura d'una sèrie d'articles de l'Estatut Interior, jo també el portava perquè realment toca molt aquest tema, i aleshores, jo voldria dir, per simplificar, que el nostre punt de vista —i es veurà en cada una d'aquestes esmenes— va condicionat per tres elements que no són de dret comparat, són de dret nostre, i —com molt bé ha dit el senyor Ribó— que nosaltres mateixos ens vam imposar al Parlament a nosaltres mateixos. I aquest és l'article 48, que és aquell que diu que «el President de la Generalitat ostenta la més alta representació de la Generalitat i l'ordinari a l'Estat de Catalunya». Vol dir que és la principal figura representativa; encarna el poder de la Generalitat i l'ordinari a l'Estat de Catalunya; per tant, no és un primer ministre. Aquest és un tema, i suposo que els il·lustres diputats d'Esquerra Republicana ens podrien donar moltes explicacions del debat polític i constitucional que es va donar sobre el tema del conseller en cap —i que també va rebrotar una mica, posteriorment, però bàsicament en aquella època. Realment, mentre no hi hagi la figura del president i del conseller en cap s'acumulen els dos càrrecs. (*Remor de veus.*) Sembla que no cal insistir-hi més, perquè pels rumors que he sentit, comprenen l'abast del meu punt de vista. (*Rialles.*)

El segon article, si em permeten, senyors diputats, el segon article, que em sembla que incardina el debat, des del nostre punt de vista, en el conjunt d'esmenes que vostès i els altres grups presenten, és l'article 66. L'article 66 diu: «El Govern o Consell Executiu es compon del President i dels Consellers». Em sembla que també, sense necessitat de rumors aprovatoris o desaprovatoris, em sembla que tots vostès compendran el que volem dir: que hi ha una unitat; aquesta unitat que negava, aquesta identitat del Consell Executiu formada per President i Consellers, i aquest caràcter col·lectiu.

I, finalment, encara per reblar més el clau, els puc llegir l'article 85 —cap d'aquests tres articles els ha citat el senyor Ribó; n'ha citat uns altres. L'article 85 diu: «El Consell Executiu respon políticament davant el Parlament de forma solidària». Per tant, aquesta és l'altra gran fita o la gran idea de defensa del text que, majoritàriament, s'ha adoptat en el Dictamen de la Comissió. El President de la Generalitat és representantiu, és membre del Consell Executiu; el Consell Executiu són tots els consellers i, més, el President, i responen solidàriament. I d'aquí el tractament correcte, creiem nosaltres, que en dona l'article 123; perquè no sé si saben, senyores i senyors diputats, que el que estem discutint, almenys en teoria, és l'article 123, que fa referència a interpellacions, que fins ara el senyor Ribó no ens n'ha parlat mai.

Bé, doncs anant ja concretament a aquestes esmenes, que em sembla que aquesta explicació inicial m'ha servit per simplificar el debat, almenys l'exposició del nostre punt de vista, veure que, de l'esmena número 32 a la 40, totes elles el que fan és afegir la paraula «ordinària» al concepte «interpellació». Es pot dir «és un tema menor», potser sí, però hem de ser curiosos; nosaltres entenem que «interpellació» té un contingut —i això ho discutirem, perquè hi ha una esmena, la 35, en què el senyor Ribó pretén tornar al text originari de la definició d'«interpellació». No ens avancem. En definitiva, doncs, el que es pretén és distingir unes interpellacions que en diríem «ordinàries» i unes —que no es qualifiquen—, que són unes

altres, que sembla que són les d'«urgència». El nostre punt de vista em sembla que és clar, lògicament és obvi: «interpellació» és una cosa —i després en veurem la definició—, però tot és interpellació.

Aleshores, el contingut —hi insisteixo— és sempre el mateix, el que passa és que hi ha la possibilitat d'una tramitació diferenciada en temps. I per això, amb un consens molt més general del que sembla per a aquest conjunt d'esmenes, es va crear la figura d'una interpellació que té un tractament, quant al temps, favorable, prioritari; el que en diem la «interpellació d'urgència». Però perquè vegin que això és així, fixin-se que, en l'apartat segon d'aquest article que és objecte de l'esmena 35, que és on defineix què és una interpellació, si diem que això no és la definició de la «interpellació», sinó només la definició de la «interpellació ordinària», com pretén l'esmena, llavors resultaria que no hi ha definició del que és una interpellació d'un altre tipus. Vol dir que qualsevol cosa, qualsevol paper presentat a la Mesa del Parlament dient «interpellació d'urgència» s'hauria d'admetre que és una interpellació d'urgència, perquè —hi insisteixo— enlloc es defineix. És clar, a l'article sí que es defineix, però com a «interpellació», perquè són totes iguals. Hi insisteixo, si acceptem el criteri del senyor Ribó, això només valdria per a les interpellacions —és així, senyor Ribó, per a les «interpellacions ordinàries», el que vostè en diu «ordinàries».

Com deia, en aquesta esmena 35, a més a més —i aquest és un tema que considero important—, el Grup del PSUC no està conforme amb la definició que donem. Quina és la definició que diem? És que les interpellacions han de fer referència a qüestions relatives a temes de política general que siguin competència del Consell Executiu o d'algun Departament. Això ens sembla obvi, lògic. També ens sembla obvi i lògic el que deia el text primitiu. Però el text primitiu, amb un cert paralelisme amb el que abans parlàvem de l'article 111, donava una redacció que havia donat peu a entendre —perquè jo entenc que la redacció es va fer molt defectuosament... Si vostès repassen el que tenen en les seves mans, en el Reglament actual, veuran que es defineix dient: «aquelles qüestions de política general del Govern o d'algun Departament». Llavors això es podia arribar a entendre i a dir a grups que ho entenien, que volia dir «polícia general o qualsevol tema que afecti un Departament». Vol dir que un tema qualsevol d'un incident amb un uixer d'un departament, amb un auxiliar administratiu d'un organisme autònom, podria ser objecte —segons aquesta interpretació, que crec tortuosa, però que es podria practicar—, pugui ser objecte d'interpellació. Aleshores, en la redacció que es va trobar consensuadament queda molt clar. Perquè, en definitiva, això no és un invent nostre —i aquí anem, senyor Ribó, a la legislació comparada—, això —almenys a mi em sap greu dir-ho— és una traducció literal de l'article, em sembla que és el 74 —no hi posaria la mà al foc; l'altre dia parlàvem de posar la mà al foc o no—, de l'article corresponent, diguem, del Reglament del Congrés dels Diputats, que allà sí que potser, per més trajectòria parlamentària, van poder precisar, van saber precisar més l'abast, la definició del que és la interpellació. I per tant, doncs, nosaltres creiem que de la manera que ha quedat queden resolts els possibles dubtes i males interpretacions que podrien arribar. Per tant, no podem acceptar tampoc aquesta part de l'esmena.

Bé, aleshores sí que en l'esmena 34 entra el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya en el tema de les interpellacions al President o als consellers —aquí es fa aquesta distinció—; ara, com deia el senyor Ribó, el Reglament parla del Consell Executiu, perquè el Reglament —i nosaltres entenem que molt correctament— recull el contingut, l'esperit d'aquests tres articles —que jo els he llegit— de l'Estatut Interior: el President té una característica pròpia d'alta, de suprema representació de la Generalitat, però al mateix temps és membre d'un Consell Executiu que actua solidàriament, i, aleshores, qualsevol membre del Consell Executiu pot participar en la tramitació de les interpellacions.

Que quedi clar, que quedi clar —suposo que tots els senyors diputats ho tenen clar, però no està de més dir-ho— que nosaltres no diem que el senyor President, o que un conseller concret no responguin interpellacions, nosaltres diem que no obligatòriament, a petició d'un diputat determinat, forçosament un tema, el tema que vulgui el senyor diputat, l'hagi de respondre el senyor President o un senyor conseller determinat, perquè la nostra filosofia —hi insisteixo— és aquesta: la responsabilitat solidària, com s'ha actuat fins ara. Em sembla que aquest és un tema important que planteja l'esmena 34; les que vénen a continuació potser són més marginals. Jo li diria al senyor Ribó que la 41, que diu que és a l'apartat 8, pel contingut, jo diria que no, que és a l'apartat 9, i a la inversa, l'esmena 42, que diu que és a l'apartat 9, pel contingut, diria que és a l'apartat 8. O sigui, el tema de quan es presenta la interpellació d'urgència, que en el text consensuat parla d'uns dies abans d'una manera concreta, el senyor Ribó pretén que es presenti el dia abans immediatament al Ple. O bé, en l'esmena 42 pretén, girant a la inversa la redacció que té el text consensuat, o el text majoritari —per dir-ho amb més precisió—, que no s'apliqui l'apartat cinquè, que és el que fa referència a les prioritats. Nosaltres no veiem la necessitat de fer això. Però és que, aleshores, hi ha una esmena —ve a continuació—, la 43, que vol suprimir l'apartat 10, que és el que estableix les quotes. Vostès saben... perquè, és clar, no ha sortit, perquè hi havia consens —o, almenys, ens pensàvem que hi havia consens, i fins ara no s'ha demostrat el contrari—, que la fórmula que es va trobar per a la interpellació d'urgència era descarregar, reposar sobre les espatlles del propi Grup, dels grups de la Cambra, la responsabilitat de determinar si un tema era urgent o no era urgent. I per això, aleshores, hi havia un *cupó*, i això soluciona els problemes, descarrega la Mesa i els debats polítics possibles sobre si un tema és urgent o no urgent. Ja he dit, senyor Ribó, que de cara a Madrid difícilment m'adreçaria a discutir amb vostè, però ara em ve al fil de l'argumentació un retall de premsa que m'ha ensenyat un company del meu Grup, a Madrid —un company, un ex-company nostre, el senyor Martín Toval—, doncs, ha dit, en un debat d'un tema concret —jo ja no entro si és urgent—, diu: «No, això entenem que no és prou urgent, i per tant, no es discuteix aquest tema». Per tant, jo crec que fariem un flac favor a tots nosaltres entrar en una dinàmica de discutir si un tema és o no és urgent. I, per tant, a través d'aquesta mecànica —si volen, senzilla però eficaç— dels *cupos*, cada Grup administra una possibilitat de fer, amb caràcter urgent, amb caràcter prioritari, tramitació d'interpellacions, que és un mecanisme positiu. I, aleshores —potser, no sé si és una contradicció o és una alternativa, un

altre cartutx a la recambra que vostè es guarda en cas de no reeixir aquesta esmena—, ve després una altra esmena, que és paral·lela a una d'Esquerra Republicana, que és l'esmena 45, que, aleshores, sí, fa referència als *cupos* i diu: «Sí, els *cupos*, però d'una altra manera»; en comptes de ser un..., millor dit, una interpellació més, una altra per cada quatre o fracció —perdó, o cada quatre—, diu: «No, un, més un per cada quatre o fracció». Per tant, o ens quedem amb l'esmena 45, que diu això, o ens quedem amb l'esmena 43, que diu «no *cupó*». Però, en qualsevol dels dos casos, i pels motius que el senyor Ribó coneix i que després suposo que tindrem ocasió de parlar amb el senyor Barrera, doncs tampoc no podríem admetre aquesta ampliació de les fraccions dintre del còmput del nombre de diputats que dona peu al dret a un grup parlamentari a formular interpellacions.

Bé, després, unes esmenes menors: la 48 i la 50, que fan referència a la resposta a les interpellacions. Ens hi podríem estendre molt, senyores i senyors diputats, però ja veuen quines són les bases filosòfiques, diguem-ne, del debat. I es veu ben bé quina és la diferenciació entre l'alternativa que presenta el Partit Socialista Unificat de Catalunya i la que nosaltres sostenim en virtut del consens inicial de tots nosaltres, amb una redacció, i allò que també nosaltres mateixos vam fer, fa molt menys temps, a través de l'Estatut Interior.

En el tema de preguntes podríem repetir i anar repassant l'esmena 52, la 53, la 54, etcètera, el tema aquest de preguntes a President, o a Conseller —repetiríem l'argumentació—, però sí que hi ha un punt que és interessant, que és això de la sorpresa, que jo en dic de la sorpresa. El senyor Ribó ens ha llegit unes paraules del Molt Honorable President de la Generalitat, no les he retingudes, però bé, jo en dic la sorpresa o el concurs radiofònic o televisiu, perquè, és clar, en definitiva el que proposa —i no solament vostè— és dir: «Senyor Conseller, o Consell Executiu, o senyor President, vingui vostè demà al Parlament que jo ja li preguntaré una cosa, i a veure si endevina de què va». Això, realment, i en això estic molt d'acord, em sembla recordar, amb les paraules que ha llegit el senyor Ribó de les manifestacions del President de la Generalitat, que realment pot donar —i en el cas del senyor Ribó no crec que calgui confirmar-ho— una gran demostració d'habilitat dialèctica, de gran capacitat d'actuació, però, des del punt de vista d'una informació, d'un coneixement de la realitat, entenem que és poc seriós. I, ja que vostè parla del *question time* i que aquí en aquest Parlament s'ha repetit repetides vegades, vostè mateix, senyor Ribó, si no ho recordo malament, ha parlat de cent vint preguntes, en una sessió a un quart de quatre de la tarda, dos cops la setmana.

És clar, realment, jo no tinc l'experiència parlamentària de vostè ni conec, com vostè coneix, el sistema parlamentari britànic, però tinc entès, almenys així se m'ha explicat, que la immensa majoria de les vegades, la primera ministressa o els ministres responsables, a totes aquestes preguntes diuen «sí» o «no» i s'ha acabat la broma.

Jo els cito a vostès —i especialment a vostès, perquè en fan molt ús, en contra del que diuen, de les interpellacions i les preguntes— que vostès sortissin aquí a l'hemicicle a fer una pregunta al Consell Executiu i que el conseller X els contestés «sí», o «no» i vostès, tota aquesta explicació més o menys fonamentada segons el seu punt de vista, més o menys retòrica,

més o menys grandiloqüent de la prepotència i de l'ensorrament del Parlament, doncs es repetiria cada moment. És una altra praxi, és un altre punt de vista.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat, prego silenci a la Cambra, si us plau.

Moltes gràcies.

El Sr. ESCUDÉ : Bé, continuen per aquest tarannà les esmenes 59, 60, 61, perquè, és clar, van modificant tot l'apartat de preguntes en funció d'aquesta distinció, no al Consell Executiu sinó al President o a un Conseller determinat.

Però, aleshores, hi ha un punt que també s'enfronta el Partit Socialista Unificat de Catalunya al que almenys a mi, en la meua ingenuïtat —algú parlava d'ingenuïtat— considerava que era el consens a què s'havia arribat en el tema de les preguntes. Que després de moltes consideracions es va dir : «Bé, una cosa sí que tenim clara, que és que la mecànica, la pràctica actual...» I una vegada més els haig de dir que nosaltres pretenem resoldre problemes reals; em sembla que no escaparà a ningú que la mecànica actual, a tots, preguntants i consellers, cadascú que tingui la seva responsabilitat, havíem magnificat, havíem anat magnificant de tal manera les preguntes que, moltes vegades, era un minidebat sobre un tema concret. I, per això, aleshores, consensuadament vam dir, no formular amb cinc minuts i donar, no! Es substanciarà en cinc minuts —i això vostès, això ho volen ara, per la via d'esmenes, de l'esmena 61, ho volen eliminar.

Després veurem el que pretén fer el Grup Socialista, que encara va més enllà, però bé, ja tindrem ocasió, suposo, de parlar-ne posteriorment amb el senyor Molas.

Bé. L'esmena 64, 67, fa el mateix. Regula si el President o el Conseller no ve, què pot fer el Diputat, etcètera.

I per no allargar més la meua intervenció i com que suposo que després, amb l'esmena 71, tindrem ocasió de tornar a parlar del tema i, doncs, també, molts d'aquests temes se'ls planteja el Grup Socialista i alguns d'ells el Grup Popular, doncs, moltes altres argumentacions que podria donar les guardo per després perquè així puguem compartir una mica tots l'argumentació a favor i en contra d'aquests temes, que, en definitiva, ja veuen, més o menys, quin és el nostre punt de vista.

Per tots aquests motius, senyores i senyors Diputats, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquests vint-i-set vots particulars o esmenes, presentats i defensats —ara de forma conjunta— pel senyor Ribó.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara la defensa de l'esmena 33, que és el vot particular del Grup parlamentari Socialista. Per fer la dita defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Isidre Molas.

El Sr. MOLAS : Senyor President, defensaré totes les esmenes relatives al tema d'interpellacions i també al tema de preguntes, excepte l'esmena 63.

La raó de la separació, que potser diríem, per fomentar l'existència del debat, malgrat que agafi a la Cambra en un moment de gran excitació i passió per aquest debat (*rialles*), és a causa d'un tema petitó, però que és lateral respecte al conjunt dels altres temes, i em faran la gràcia també, que en conjunt

dels altres vots particulars, els formuli més aviat un plantejament de tipus general, defensant les esmenes que són la reproducció de les propostes de discussió que havíem fet en la Ponència, i que, després, davant la negativa a acceptar el sentit de les nostres propostes i trobar una fórmula capaç d'adquirir el consentiment suficientment general, hem mantingut totalment per expressar, per mostrar, el punt de partida inicial nostre.

Per tant, jo subratllaré especialment el que són els sentits del conjunt de les esmenes i explico que les esmenes són, d'alguna manera, a fi de bé, per intentar trobar, a partir d'un punt de partida concret, un punt de trobada. El punt de trobada no s'ha trobat i, per tant, les esmenes queden en el punt de partida.

Senyores i senyors diputats, amb el risc de reiterar coses dites anteriorment, però sense entrar tampoc ni en la resposta ni en la concreció detallada dels temes, ni en grans plantejaments generals de tipus espectacular, permetin-me que els formuli el pensament que s'està produint una derivació del sistema parlamentari consignat en el nostre Estatut.

No és un fet complert, és una línia tendencial. No tenen perquè les línies tendencials indicar-nos el resultat final al qual es pot arribar, quan s'hagin sedimentat pel pas del temps les institucions, però existeix en mi la impressió que, per la forma com s'interpreta i com es practica la legislació, el Reglament i, en especial, l'Estatut, estem canviant en algun sentit el que és la naturalesa mateixa del règim parlamentari de què ens vam dotar.

A què em refereixo quan estic dient això? Lògicament, em refereixo a un dels grans temes de la vida política —i perdonin que generalitzi— contemporània a l'Europa Occidental. Vostès saben que a l'Europa Occidental es van conformar uns règims parlamentaris que, al llarg del temps, han anat evolucionant, que han evolucionat primer sobre la pràctica i només tardanament han recollit en les lleis part de les coses que havien innovat en el terreny de la realitat i que això ha anat aparellat a l'organització dels partits, de massa, disciplinats, dels Grups parlamentaris disciplinats i d'un decantament del sentit del vot que ha provocat l'aparició d'alternatives diferenciades de les quals, en la majoria dels països, aquella que tenia la majoria absoluta o relativa, tenia un notable control de la marxa del Parlament i imposava un ritme de funcionament al Parlament.

En la majoria d'aquest països, això ha passat sobre una llarga tradició d'existència d'autonomia parlamentària, de primacia parlamentària i, al mateix temps, de conformació de l'*élite* política, del personal polític o de la classe política que diuen alguns, que són partidaris d'una nova divisió en classes, basada en el fet que el Parlament té una importància central.

I era capaç, el Grup parlamentari, de mantenir posicions, diguem, de fer respectar l'autonomia parlamentària i la primacia parlamentària respecte a l'orientació governamental, en la direcció de la pròpia majoria parlamentària governamental.

Això ha fet que, en l'orientació de predomini polític del Govern, el Parlament hagi mantingut establenent un pes en qualsevol d'aquests països basat en la llarga tradició d'unes pràctiques, en la conformació d'unes mentalitats, en l'acceptació d'unes regles i en l'assumpció que hi ha canvis de majoria i que, per tant, el Parlament, com a expressió de la majoria futura i de la majoria actual, és un centre de debat, d'informació, de pacte i de dissentiment, central en la vida política institucional.

Aquí, ens hem trobat en una situació diferent. De fet, la Guerra Mundial per a nosaltres no va ser un parèntesi —tràgic, però un parèntesi—; són molts anys, són la construcció d'unes noves mentalitats, d'uns nous costums que creen determinats vicis, que comporten determinades inèrcies i que generen, també, determinades línies de futur.

I, en aquest sentit, comencen a introduir-se, en alguns llocs més que en uns altres, però comencen a introduir-se, unes certes tendències que algú diu: «és un nou presidencialisme», democràtic, perquè és un règim democràtic, hi ha eleccions periòdicament; la majoria guanya, però que és una alteració del règim parlamentari tal com és conegut en els altres països europeus. No dic que això d'aquí hagi de donar un resultat absolutament negatiu, no ho sé, però, en tot cas, se n'ha de ser conscient, i s'ha de ser conscient que no té res a veure un règim parlamentari amb un règim presidencial. Perquè avui, en els règims presidencials existents, que no són massa —no parlo dels presidencialistes, de les degeneracions del sistema—, les Cambres tenen un gran pes polític, un extraordinari pes polític com a conseqüència que no estan vertebrades per majories estables disciplinades i que tenen la seva direcció política en el Govern, molt més poder que en els països europeus de règim parlamentari.

En els països de règim parlamentari on existeix el mecanisme de cohesió i direcció del Govern resulta que la introducció de tècniques presidencials altera la base de funcionament del sistema i pot donar resultats impensats. Jo em temo que no són bons, és la meua opinió i així la manifesto, és l'opinió del nostre Grup i així la manifesto, sobretot quan es traspassen determinats límits i es trenquen determinades pràctiques que serveixen per suavitzar el que és el parlamentarisme majoritari i la conformació de majories parlamentàries governamentals sòlides, unides, disciplinades i forjades al voltant d'un líder.

Per exemple, no és bona l'absència sistemàtica del President del Govern, del líder de la majoria del Parlament. És cert que si un li pregunta, si ell pregunta al Grup parlamentari o als responsables de la política parlamentària, és necessari que vingui jo avui, evidentment, el seu vot no és necessari, i la lògica resposta, la primària resposta, és: «no, no és necessari». Doncs bé, davant d'aquesta resposta de: «no, no és necessari», jo dic és políticament necessari que el President del Govern, que el President de Catalunya assisteixi regularment i participi regularment en la vida parlamentària, simplement perquè aquest és un dels elements claus del sistema parlamentari. Simplement per això, perquè una altra cosa és alterar allò que vam votar quan vam votar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i que vam votar quan vam votar l'Estatut Interior de Catalunya.

Vostes em poden dir —i tenen tota la raó, i saben que jo ho he dit des del primer moment—: «el parlamentarisme majoritari exigeix unes tècniques de reforçament, d'acceptació que una de les missions principals de la majoria és sostenir el Govern, que per això ha estat elegit pel poble», però vostès han de saber i han d'admetre que una de les regles bàsiques és la presència i la participació periòdica, freqüent si volen, si volen no freqüent, però constant, la presència del President de la Generalitat. Entre moltes raons, perquè si el Parlament serveix per parlar i la democràcia avui bàsicament és una democràcia de diàleg entre grups i de diàleg entre oposició i majoria, el que és necessari és que aquell que pot decidir sobre els ele-

ments fonamentals i pot recollir matisos importants de les aportacions positives que moltes vegades fa l'oposició, és aquell que és el responsable fonamental, el que estructura al voltant d'ell la majoria. Sense això, el sistema parlamentari actual va coix, i va coix. I el nostre sistema parlamentari va coix.

Els compromisos contrets, les activitats extraparlamentàries, la confecció de les agendes estan..., perquè poden fer-ho..., poden ser perfectament organitzables perquè el President de la Generalitat sigui present a les reunions del Parlament, no només un minut, quan ve. Suposo que, a més a més, fent fora activitat política —suposo— evidentment: la dono per suposada, no la discuteixo, sinó fent l'activitat política del Parlament quan es reuneix. Si el Parlament és alguna cosa avui a tots els països de règim democràtic parlamentari és precisament el diàleg entre blocs i la capacitat dels dirigents polítics per escoltar. I si un dia hi ha una activitat important i no hi és present, no passa res; si en moments donats de la reunió de les sessions convocades no hi és present, és perfectament comprensible. El que no és comprensible és que no hi sigui present, i el que no és comprensible tampoc és que existeixi un cobriment sobre el tema, sobre la base de dir: «És normal». No, no és normal que els diputats d'aquest Parlament, que han estat elegits pel poble de Catalunya, els de la majoria i els de l'oposició, coneguin de formulacions polítiques del Govern i del President de la Generalitat a través de la premsa periòdica, a través de la ràdio o a través de la televisió. No és normal; això no passa enlloc dels països democràtics, perquè és un tema de crisi institucional —treguin la paraula, que és molt grossa, i posin simplement d'esquerda important en el que és el sistema polític que vam establir tots conjuntament i que tots ara justifiquem, expliquem i diem que té aquest país. Hi ha una peça que no funciona, perquè hi ha una peça que no té el funcionament que hauria de tenir perquè, diguem, funcionés. En aquest sentit, totes les intervencions..., perdó, tots els vots particulars i la intervenció meua defensant aquests vots particulars tendeixen a dir una cosa: creem les condicions per fomentar que el President de la Generalitat sigui present en el Parlament i creem els mecanismes per assegurar que haurà de ser-hi present perquè hi haurà possibilitat de fer interpellacions o preguntes directament a ell.

Per més raons, si vol; per una altra: perquè l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en aquest punt, jo crec que també s'ha de complir, quan diu que el President de la Generalitat —només ell— dirigeix i coordina l'acció del Consell Executiu o Govern —article 36.2. Doncs, bé: per controlar, per dialogar al voltant de l'obra de direcció i de coordinació de l'acció del Consell Executiu o Govern, cap membre del Consell Executiu o Govern, si no és «en nom de», pot intervenir. És una responsabilitat que l'Estatut d'Autonomia dona en exclusiva al President de la Generalitat, i, per tant, qualsevol forma de control sobre aquesta activitat, la política de direcció i de coordinació al Consell Executiu o Govern, correspon al President de la Generalitat, i és ell qui ha d'intervenir. Aquesta és la segona raó, si volen menys general i més lligada al nostre ordenament, per la qual creiem que és bo, que és convenient, i ho dic amb més moral que l'«Alcoyano», però amb l'intent que entri en la seva mentalitat, que hi penetri, i algun dia s'adonin que la via de sobreposar pràctiques presidencials sobre un Parlament

basat en partits disciplinats que tenen majoria absoluta és el pitjor dels serveis que podem fer a la vida política d'aquest país i a l'equilibri institucional.

És un tema llarg, és un tema de fons. M'agradaria, ens agradaria als socialistes que rectificuessin, que rectificuessin, si volen, reglamentàriament, que és el que demanem en aquest moment, però, sobretot, més enllà del Reglament : que rectifiquin políticament; que rectifiquin políticament, perquè és un tema de pràctica. El règim parlamentari funciona perquè hi ha unes pràctiques que estan assumides per majoria i oposició, i que es consideren normals, que cap governant ni cap diputat s'atreveixen a vulnerar. I aquesta és la força del règim parlamentari : que més enllà de la llei, hi ha el convenciment que no és natural que funcioni d'una altra manera, i aquí es considera que és natural que funcioni d'una altra manera, i continuo creient —jo continuo creient— que no és natural, que no és natural. Que anem cap a un tipus, cap a un dibuix que no m'agrada, que fa una olor que no m'agrada, que descentra el Parlament. No és un problema que decidim més o menys; les majories decideixen sempre i, de la seva capacitat de diàleg, en ve la possibilitat de millorar l'acció de govern per a tot el país, com és lògic. Estic dient alguna cosa que va un punt més enllà, i és un dibuix d'un sistema polític que té una lògica, i que no pot canviar-se la lògica sense capgirar les mateixes bases d'acceptació del sistema polític.

Comprar-nos una cassette o un vídeo per sentir un discurs formulat des de fora; escoltar una intervenció oral, formulada «en nom de»; nomenar un conseller de guàrdia perquè assisteixi a parts de sessions... No són pràctiques. Vostès ho saben; ho saben i saben, a més a més, que això d'aquí no necessita modificacions reglamentàries. Ara, si aconseguim que modificant el Reglament fomentem la presència, donem un pas, allarguem la mà perquè pugui canviar l'orientació política que existeix, millor; millor. Tot això hi hauríem guanyat.

Per això, nosaltres, per les dues raons que els he dit abans, nosaltres creiem que les interpellacions i les preguntes poden, han d'anar dirigides al President de la Generalitat personalment; han d'anar dirigides o poden anar dirigides al Consell Executiu com un tot i també als seus membres perquè aquests contestin individualment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. El torn en contra d'aquestes esmenes, el farà l'Il·lustre Diputat, a qui tinc el gust de donar la paraula, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, em sembla que fàcilment tots vostès compartiran el que jo diré ara : el senyor Molas ha sortit del debat, ha elevat el debat a una magnitud que no és la d'ara, d'esmenes puntuals i concretes al Reglament. (*Remor de veus.*) El senyor Molas...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. ESCUDÉ : El senyor Molas, jo entenc —i malgrat alguna expressió crec que vostès comparteixen aquest punt de vista—, ha elevat realment el debat a una altra magnitud, magnitud que jo crec que tots vostès i jo mateix coindirem que seria una vanitat per part meua voler-me mesurar amb la capacitat d'estudis del constitucionalisme i del dret polític que té el senyor Molas. Jo, com que sóc bastant més gran que el

senyor Molas, no m'he format en els seus llibres, però els he llegit, i, en certa manera, avui n'ha fet una mica la síntesi a través d'aquesta defensa que —no em malinterpretin— gairebé diria patètica —que no és patètica, no em malinterpretin— del règim parlamentari pur, el règim parlamentari decimonònic. Perquè —i això ho ha dit el senyor Molas també— les institucions evolucionen i es formen, i, primer, va existir una pràctica— i, és clar, no ens podem estendre; seria molt interessant fer un debat sobre aquest tema, sobre l'origen de la democràcia representativa i veure, doncs, a Anglaterra però també a Catalunya i a Bohèmia i a molts altres llocs, els inicis, l'origen de la democràcia parlamentària. I, bé, realment, en el segle XIX, aquest model, que després s'ha racionalitzat, s'ha intel·lectualitzat a través d'una doctrina sobre el parlamentarisme, era una pràctica diària. Jo recordo..., jo estic format en una època en què el gran manual de Dret constitucional era el García Pelayo, que ara s'ha reeditat, que, malgrat el temps que ha passat, té encara molts valors, i aleshores jo recordo que em va frapar molt l'explicació de com va aparèixer la democràcia parlamentària a Suècia, i el gran debat es centrava en els que portaven barret a la Cambra i els que no portaven barret, perquè a través d'una agrupació real... O el cas de la formació del Gabinet britànic, perquè el gabinet era una saleta on es reunien uns quants... Bé, i tot això, després, s'ha racionalitzat, s'ha intel·lectualitzat, i, evidentment, durant la segona part del segle XIX o l'últim terç del segle XIX i al segle XX, a l'Europa occidental —perquè, dissortadament, fora d'Europa occidental no ha passat enlloc més—, ha estat l'època d'or del parlamentarisme. I, evidentment, en el nostre segle, per una sèrie de motius —i el senyor Molas ens els podria explicar molt millor— això va evolucionant, els fets, i, lentament, els textos s'hi emmotllen.

Avui dia, jo crec que aquest règim parlamentari pur no existeix enlloc, o gairebé enlloc; potser Itàlia o algun país com Luxemburg o Liechtenstein s'hi assemblen bastant, però els països més grans d'Europa es van acostant, per una sèrie de motius, perquè la vida moderna planteja altres problemes, el progrés tecnològic, també —un tema que ha apuntat al final el senyor Molas i que no ha acabat de desplegar— el tema de l'autonomia del diputat, perquè moltes vegades el senyor Ribó —és mestre en això— diu : «Vostès, els setanta-dos diputats de Convergència i Unió, què fan?» És clar, em sembla que tots som conscients que, digui el que digui el text, digui el que digui el manual del dret parlamentari tradicional, avui dia hi ha uns blocs homogenis i els grups voten homogeniament, d'acord amb unes orientacions, amb unes consignes del líder, que deia vostè. I això passa a tot arreu, perquè, amb la meua poca coneixença dels temes, durant molts anys vaig creure en aquesta argumentació o en aquesta situació paradigmàtica de dir : Anglaterra és el gran país que conserva el sistema parlamentari tradicional; però jo en els últims deu o quinze anys he anat llegint alguns manuals, alguns llibres que m'expliquen —i realment és veritat— que s'està invertint a Anglaterra. No és que el Parlament controli..., el Parlament sigui el... Penseu en aquella frase clàssica que deia : «La Cambra dels Comuns ho pot tot, excepte canviar un home en dona.» Aquesta era la definició paradigmàtica dels poders *omnibus* de la Cambra dels Comuns. Avui dia, la realitat —i a Anglaterra, com sabem, normalment no cal ni canviar els textos ni els reglaments,

perquè no n'hi ha—, la situació és a la inversa : és el líder parlamentari, és la senyora Thatcher, és el senyor Kinnock, és el senyor Steel, és el senyor qui sigui el que té els diputats al seu servei i és el qui diu qui surt i qui no surt, i que això pensin que és molt difícil en el sistema anglès, de circumscripció uninominal. Però bé, insisteixo que aquest seria un tema apassionant. El senyor Molas ha fet una acusació que ens n'anàvem a un sistema presidencialista; ha parlat d'una tendència i ha acabat dient que s'esquerdava. Bé, aquesta primacia del legislatiu... No ho sé, un altre cas que jo he mirat una mica és el cas d'Estats Units, que, realment, és interessantíssima l'evolució, perquè no sé si saben que van començar que el poder màxim era el Tribunal Suprem, després va passar al Parlament, bàsicament al Senat, i posteriorment i actualment, doncs, a la Presidència, i pràcticament sense tocar gaires vegades la Constitució. Vull dir que aquest és un tema, doncs, realment apassionant i important, i potser sí, no ho nego, que en el fons de la motivació d'algunes o moltes d'aquestes esmenes hi hagi tota aquesta preocupació, preocupació important i que honora el senyor Molas i que, en definitiva, és una expressió dels seus coneixements específics i concrets sobre aquesta matèria.

Però quan ha parlat de trencar aquesta estabilitat del predomini, aquest predomini que diu que es vol de l'Executiu, doncs ha parlat de l'Estatut Interior i, aleshores, jo voldria dir —és que no sé si ha quedat molt clar aquest matí— que crec que aquest tema és important; també se'ns va acusar molt de trencar aquesta estabilitat i aquest equilibri dient que volíem un predomini excessiu de l'executiu sobre el legislatiu a través d'aquella modificació, l'única modificació que s'ha fet de l'Estatut Interior. I, aleshores, jo repeteixo : vostès creuen, vista l'experiència de fa molt poc, de fa pocs dies, a Galícia, que és millor la solució seva que la nostra? Bé, vostès potser sí; potser perquè han estat beneficiaris d'una manera una mica subreptícia d'aquest sistema (*remor de veus*) —els seus correligionaris, perdó, dispensin-me—, però jo crec que no és així.

Bé, aleshores, feta aquesta mica d'introducció perquè no semblés que jo d'una manera molt modesta i vergonyant dic : «bé, bé, el senyor Molas fa grans pensaments però jo em limito a les esmenes», he volgut fer aquesta explicació —que ja veig que a alguns de vostès, doncs, no els ha agradat—, però que em sembla que el mínim que podia fer era intentar donar-li una argumentació —a un nivell, el més elevat que la meua modestia em permeti— sobre aquesta qüestió. I, aleshores, doncs, tornaria a reproduir —ja no ho faré— aquelles cites que he fet, de l'article 48, de l'article 66, de l'article 85 de l'Estatut Interior, que aquests, sí, tots aquests articles els vam pactar tots per unanimitat, i que aquí hi ha aquestes possibilitats que nosaltres defensem a través de la seva concreció reglamentària. Perquè... i anant en aquest tema de l'autonomia, és clar, vostès tampoc, suposo, pretendran que nosaltres creguem que quan el diputat senyor X o la diputada senyora Z fan una interpellació o una pregunta al Govern, la fa pel seu gust i la seva pròpia decisió; jo crec que el Grup Socialista, concretament, que és del que estem discutint en aquest moment les esmenes, com tots els altres grups, té una unitat d'actuació : els diputats i diputades no van per lliure, i vostès, en funció del coneixement del tema, de la ubicació geogràfica o representació geogràfica del diputat o la diputada, escullen —i és molt legítim— aquell representant del seu Grup que interpellarà el Govern o pre-

guntarà al Govern. Aleshores, això ho hem dit en comissió, i ho hem dit en Ponència. A nosaltres ens sembla que hi ha d'haver una equiparació, un equilibri, i aquesta mateixa equiparació ha d'existir, s'ha de permetre, no obligatòriament s'ha de fer que no hi sigui, dins el Consell Executiu. El Consell Executiu, un altre grup organitzat —ja hem explicat el caràcter solidari, que tots en són membres, els consellers i el president, en plena igualtat—, crec que han de ser lliures de poder decidir quin d'ells, per funció de l'especialitat, del tema, de les possibilitats d'horari, pels motius que sigui, és el més apropiat per atendre una petició d'una interpellació o d'una pregunta.

Dit això, i baixant potser ja més al detall concret, és clar, no sé gaire ben bé quines esmenes ha defensat el senyor Molas, però com que ha dit que eren les d'interpellació i preguntes, jo hi faré unes breus pinzellades —breus, doncs, perquè també ja he parlat bastant—, i que moltes d'elles són paral·leles a les que abans hem debatut amb el senyor Ribó. I val a dir —a cadascú el que és seu— que en aquest terreny, doncs, podríem dir que és més radical la posició del Grup Socialista que no pas la posició del Grup del PSUC, perquè —d'això, abans no n'hem parlat, perquè no ha sortit a la conversa—, però, per exemple, les interpellacions i les preguntes que pretén que atengui forçosament el President de la Generalitat, sigui precisament només en uns casos concrets, que és l'esmena que ha quedat penjada. Per tant, la petició no és general, universal i omnímoda, sinó en uns casos molt concrets, i que ja tindrem ocasió de parlar-ne.

En canvi, per al Grup Socialista és en tots els casos i per qualsevol motiu. Dintre, doncs, de l'oposició encara, comprendre, senyor Molas, que la nostra oposició a la seva esmena concreta, doncs, la 33, encara és més intensa i, és clar, aleshores, la 49 és la conseqüència d'això, de fet, que entri o no la pregunta, que sigui present o no el conseller, que diu que el diputat de vostès podrà conformar-se —diu— que el contesti un altre conseller, o exigir el tràmit —que ben bé no sé quin tràmit és aquest, d'exigència...

Aleshores, altres esmenes, que aquestes són les que fan referència a les interpellacions, quant a preguntes, doncs, vostès fan també un paral·lisme : preguntes generals, a tots els consellers o al President, sense limitació, i també repeteixen la petició, o millor dit, paral·lelament amb el Grup del PSUC, fan la proposta aquella que en dèiem de la «pregunta-sorpresa». Les argumentacions de rèplica ja les he dit abans.

Però, quant a l'esmena 63, perquè les altres ja són idèntiques —moltes vegades el text és idèntic al que ja hem debatut amb el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya—, hi ha una darrera esmena, que és especial, que és diferent —almenys, em sembla que és l'única que és diferent de les que fins ara hem discutit—, que és l'esmena 63, també relativa a preguntes... Ah, no les defensarà, encara? És que fa referència a preguntes... Bé, doncs, si ja les defensarà després, doncs, ja les rebatrem després.

Bé, doncs, si el senyor Molas fa senyals que han acabat les esmenes que ell havia defensat, doncs, també, lògicament, acabo el meu torn en contra, i ja tindrem ocasió, després, de tornar a les esmenes pendents. Per aquests motius que he dit ara i que he ampliat en la part concreta d'esmenes puntuals, i ja he parlat abans en el debat amb el senyor Ribó, comprendran que el nostre Grup parlamentari s'oposarà a l'adopció d'aquest

conjunt d'esmenes.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Resta, ara, l'esmena 44, que és un vot particular d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per defensar aquest vot particular, té la paraula el Molt Honorable senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors diputats, es tracta encara de les interpellacions; més exactament, de les interpellacions d'urgència. Haig de dir, ja d'entrada, que és una qüestió menor; no hi donem pas una importància excessiva, ni de bon tros. Si tots els nostres desacords es limitessin a aquest, la qüestió seria..., potser ni tan sols l'hauríem plantejat davant el Ple.

Com vostès recordaran, el nou article 123 diu que «hi pot haver interpellacions d'urgència per a la substanciació de les quals s'haurà de reservar un punt de l'ordre del dia de cada sessió ordinària del Ple del Parlament, que seran tramitades segons la prioritat de la presentació», etcètera. I, aleshores, aquest article, en l'apartat 10 fixa un *cupò*, per a cada grup parlamentari, dient en el text de la comissió, en el dictamen de la comissió, que cada grup parlamentari tindrà dret a la tramitació, pel procediment d'urgència, d'una interpellació, a més d'una altra per cada quatre diputats del grup. La nostra esmena consisteix a dir, simplement, que, una altra per cada quatre diputats del grup o fracció, quina diferència, això, introdueix? Mirin, l'única diferència és que, en el dictamen, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat i el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana tindrien dret a dues interpellacions d'urgència per període de sessions, o sigui, a quatre interpellacions d'urgència per any. Si s'acceptés la nostra esmena, coincident amb una esmena del Partit Socialista Unificat, tindriem dret a una interpellació d'urgència més per cada període de sessions, o sigui, a sis interpellacions d'urgència per any. Com veuen, la qüestió no és fonamental, ni de bon tros. Ara faré intervenir un principi important, que jo podria, també, portant les coses a un nivell més alt, dir quin és el concepte de la democràcia. La democràcia és el govern de la majoria? Això és el que molts pensen, sovint, però no és únicament això. La democràcia és també el respecte de les minories i unes garanties d'expressió, de possibilitat d'expressió per a aquestes minories.

Aleshores, independentment del nombre de diputats d'un grup, com que en el nostre sistema, realment, els grups parlamentaris responen a uns certs corrents polítics, que poden tenir més o menys influència numèrica en el país, però que, de tota manera, responen a unes realitats —i aquesta influència pot ser variable amb el temps—, jo crec que donar als grups petits la possibilitat de dues interpellacions d'urgència més per any no, de cap manera, afecta els drets i les possibilitats dels altres i, en canvi, és una forma concreta d'aquest respecte als drets d'expressió de les minories que, al meu entendre, és fonamental en democràcia.

En el debat en Comissió es va dir que, si s'acceptaven aquestes esmenes coincidents del Partit Socialista Unificat i d'Esquerra Republicana, aleshores, els grups més importants serien perjudicats. De cap manera! En absolut! Perquè, fixin-se en el que diu l'apartat 11 d'aquest article 123. Diu : «sens perjudici del que disposa l'apartat 10, en una sessió plenària

només es podrà incloure una interpellació de cada grup parlamentari tramitada pel procediment d'urgència». Això vol dir, doncs, que els grups més importants podran tramitar pel procediment d'urgència, com a màxim, una interpellació per cada sessió, però només una, i el fet que se'n tramiti una més, d'un altre grup petit, l'única cosa que pot fer és allargar de vint minuts la llargada de la sessió parlamentària, però de cap manera afecta al més mínim el dret dels altres grups; de cap manera els perjudica. De manera que la majoria mana; si vostès volen, poden mantenir aquest text i, aleshores, el Partit Socialista Unificat i nosaltres tindrem dret només a quatre interpellacions d'urgència per any. Bé; és una possibilitat, tenen tot el dret de fer-ho, i en bona lògica, doncs, ens hem de sotmetre sense ofendre'ns, però realment no veig que vostès hi guanyin. Ens tapen la boca? D'acord, però ni hi guanyen res vostès ni hi guanya, tampoc, el prestigi del Parlament.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena, com ha dit el senyor Barrera, és una esmena menor, i jo el que faré és explicar com es va arribar al text del Dictamen, perquè, per a mi, això és el tema fonamental. Perquè, realment, entrar en una dialèctica —té tota la raó el senyor Barrera— de dir : «Home, dues o tres, doncs, per què no tres, per comptes de dues?», o també podríem dir : «Si tres, per què no quatre?» Evidentment, no hi ha un caràcter objectiu que ens digui quina és la fórmula més correcta i més justa d'aquesta qüestió. Jo per això dic que explicaré com va anar el tema. El tema va anar que, un cop acceptat, unànimement o majoritàriament, amb un gran consens, el fet aquest, que deia que era molt positiu, que el caràcter d'urgència el determini el mateix grup, aleshores, la mecànica era fer un nombre d'interpellacions d'urgència, en funció del volum de diputats del grup parlamentari.

La proposta inicial, i que, doncs, tenia un consentiment bastant elevat, almenys així ho va semblar, un model de consens important... És clar, també haig de reconèixer, com és lògic, que al grup gran, doncs, és un tema que el transcendeix poc, el tema de les fraccions, i al grup petit, realment, li toca més de prop els seus interessos. Bé, però hi havia un consens bastant general, en el sentit de dir una fórmula —que no sé si jo mateix, o un altre ponent, és igual— que es va proposar, de dir : «que hi hagi una interpellació d'urgència per cada quatre diputats o fracció». Aleshores, hi va haver una polèmica sobre aquesta fracció, perquè, és clar, és lògic —jo sóc home de lletres, no sóc matemàtic, però comprenc que, realment, per a un grup de quaranta i tants o setanta i tants diputats, una fracció té molt poc pes; ara, per a un grup que en tingui quatre, o cinc, o set, o vuit diputats, una fracció és un percentatge molt elevat de la seva força parlamentària i, per tant, és lògic que defensis, que valori molt més la fracció. I, bé, aleshores, per no entrar en aquest debat, perquè fins i tot recordo que s'havia dit : «Bé, si la fracció passa de dos, sí, però, si no arriba a dos, no...», era un tema molt complicat o molt carròs, que he dit abans, i, aleshores, es va adoptar —no diré de compromís, però...— una oferta de dir : «Bé, simplifiquem, i diguem, doncs, miri, una pel fet de ser grup, i una altra per cada quatre diputats». La so-

lució és la mateixa, i s'elimina el problema de saber on comença i on acaba la fracció. D'acord. Ara, és clar, aleshores, i és molt legítim i molt correcte, els grups que ja han aconseguit, no diré aquesta concessió, però aquest conveni, de dir «una més una per cada quatre», ja tenien els dos, en l'exemple que deia el senyor Barrera, que es pretenien per via d'esmena, el vot particular, diu : «Home, provem, vejam si, posant el llistó més amunt...», perquè, realment, objectivament, tant és una xifra com una altra, doncs, podem dir, doncs : «Miri, ja tenim un, més un per quatre», doncs, ara diem : «Per quatre i fracció», i així en guanyem una altra. És just, és legítim, però, és clar, també és lògic —comprengui-ho, senyor Barrera— que nosaltres diguem : «Bé, ja es va fer una..., no diré una concessió, es va fer una avinença en aquest tema», no en tornem a fer una altra, perquè es podria tornar a plantejar una hipotètica nova reforma d'aquest tema, doncs, una altra activitat.

Aleshores, haig de reconèixer... Perquè, doncs, vull dir que, quan m'equivoco, o, millor dit, quan jo veig que m'equivoco, perquè de vegades m'equivoco i no ho veig, quan veig que m'equivoco, rectificar, i les paraules que ha dit ara el senyor Barrera em fan rectificar el que realment jo vaig dir-li en comissió, de dir : «És que, si en donem més, perjudicarem els altres grups, perquè aleshores se'ls retalla el *cupó*». Aleshores, l'explicació que ha donat el senyor Barrera és correcta. Ara, sigui dit que les explicacions, que sempre són molt lògiques i molt correctes, del senyor Barrera —i això fa que del seu Grup parlamentari pràcticament no arriba al Ple cap esmena, perquè o en ponència o en comissió vam acabar pràcticament acceptant-les totes per la seva lògica—, de vegades, de tan lògiques, és que són lògiques en funció de la circumstància del moment, i que en unes altres circumstàncies aquesta lògica ja no és tan clara, perquè —i no és per retreure-ho a ningú— el senyor Barrera ens va convèncer tots els ponents i tots els membres de la Comissió de la lògica i la justícia d'acceptar una esmena, que el termini de presentació de resolucions en un debat comencés l'endemà al matí, perquè ens donava uns arguments perfectament vàlids i que tenia tota la raó, i tots vam dir que sí, perquè, és clar, tots teníem *in mente* un fet, que és que la realitat de tots aquests vuit anys de debats generals feia que els debats —la part de debat estricte— acabaven un dia al vespre i, doncs, jugaven tots els arguments que ens donava el senyor Barrera, però és que, ai las! —que diu el senyor Ramon Camp—, precisament en el debat de la setmana passada, aquesta situació, inexplicablement des del meu punt de vista, va variar totalment, i, aleshores, el Ple, la part de debat, no va acabar un dia al vespre, sinó un dia al migdia; i, aleshores, aquesta gran coherència i lògica del senyor Barrera fa que hàgim d'allargar —cosa que no era pas la nostra intenció quan vam acceptar aquella esmena, però que nosaltres ho assumim, perquè és correcte el raonament— mig dia més el debat.

I aquí podria passar el mateix, perquè, és clar, amb el nombre de debats que es fan, té tota la raó, però jo no sé com podrien fer-se debats... A la millor hi pot haver una etapa de grans debats continuats, perquè el Govern té interès a debatre moltes qüestions, juga aquella esmena transaccional que entre tots hem aprovat, del Grup Socialista, i resulta que, entre plens que demana el Govern, plens que demana la cinquena part dels diputats, plens que demanen grups, plens que demani... Es poden fer molts plens, i llavors potser sí que podria

entrar en joc un cert perjudici. Com que no sóc matemàtic, no insistiré en això; renuncio a l'argument. Ara, sí, senyor Barrera, amb el que no estic d'acord és amb el que vostè diu, que tapem la boca als grups petits, perquè, és clar, no desmesurem el tema : estem parlant d'interpellacions d'urgència, però és que les interpellacions, tota altra interpellació que no vagi al tràmit d'urgència, vostès en poden presentar tantes com vulguin. Per tant, el problema és de donar un tràmit de prioritat i preferència, i com que també hi juga —com saben vostès— un altre apartat de l'article 123, que ja hi era, i que està consensuat, i que hi ha una esmena, o hi havia una esmena del Grup comunista —del Partit Socialista Unificat de Catalunya— en contra, que és el que feia que el que no havia presentat interpellació fins a aquell moment tenia una prioritat.

Per tant, en definitiva, aquí no es tapa la boca a ningú, s'agilita bàsicament aquest tema, que semblava que era el fonamental de la reforma, que és la interpellació d'urgència. Aquest és el tema central i fonamental; crec que tots ens podem felicitar d'aquest acord a què hem arribat i, aleshores, doncs, lamentant-ho molt, doncs, nosaltres creiem que una interpellació d'urgència per grup més una per quatre diputats respon a les peticions inicials, i que no cal, ara, entrar en una *surenchère* de propostes addicionals.

Per aquests motius, doncs, votariem en contra d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Bé, posarem ja a votació algunes d'aquestes esmenes, però, en tot cas jo li proposaré una ordenació d'esmenes que havia previst, i, en tot cas, si l'Il·lustre senyor Diputat vol una variació, la podríem fer. Aquesta Presidència voldria suggerir que podríem votar tot el paquet d'esmenes que es refereixen a les interpellacions ordinàries, és a dir, la 32, 35, 36, 37, 38 i 39; podríem fer una altra votació, quant a l'esmena 33, del Grup Socialista, separadament de la 34, tot i que inicialment hi ha punts en comú, però crec que seria bo de fer-les separadament, i, després, un altre bloc, que podrien ser la 40, 41, 42, 43 i 46, que es refereixen al tema de la urgència, i, finalment, el darrer bloc serien aquestes dues que acaben de ser..., concretament la darrera del senyor Barrera, que es refereixen a la fracció quant a la presentació d'interpellacions. Sembla que això respondria als quatre temes que estan continguts en aquestes esmenes corresponents a l'article 123, i que es podrien ordenar d'una manera adequada. Si no s'indica el contrari, i, pel que m'indiquen, sembla que no, procediríem a votar en aquest sentit.

Per tant, votacions. En primer lloc serien les esmenes 32, 35, 36, 37, 38 i 39.

Que es posin drets, si us plau, els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes o vots particulars.

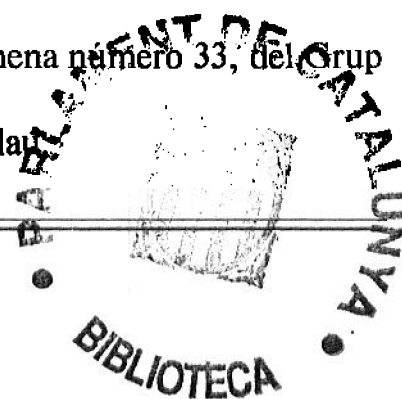
Vots en contra, es posin drets, si us plau.

Abstencions?

Aquest conjunt d'esmenes referides, és a dir, la 32, 35, 36, 37, 38 i 39, han estat rebutjades per 36 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la votació de l'esmena número 33, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Esmena número 34, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Conjunt d'esmenes de la 40, 41, 42, 43 i 46.

Vots a favor, es posin drets, si us plau... (*El M. H. Sr. Barrera s'aixeca per parlar.*) Perdó?, perdó? Es refereix al conjunt d'esmenes que es refereix al tema d'urgència.

El Sr. BARRERA : Sí, però jo trobo que... La 46? Perdó, ha estat un error.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, la 45 anirà a continuació, tal com he anunciat, o sigui que... La 46 ha estat retirada? Sí, sí. Però és que estem votant la 40, 41, 42, 43, perquè la 46 ha estat retirada, i així evitem la confusió que en el seu enunciat es podia haver produït. (*L'I. Sr. Pujol i Folcrà s'aixeca per parlar.*) Un momentet, si us plau. Senyor Pujol?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, per demanar si el vot particular número 43 està retirat o no, perquè sembla...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : El que passa és que, probablement, amb la votació..., si votéssim la 40 separatament, decauria, però com que les votem conjuntament no decau, perquè les votem conjuntament. Si haguéssim votat només la 40, òbviament la 43 decauria, però per això aquesta Presidència ha anunciat la votació conjunta de la 40, 41, 42 i 43, per no entrar en aquest debat de si decau o no decau. Per tant, ara sí, votem aquest conjunt d'esmenes que es refereix a la urgència.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest conjunt d'esmenes, la 40, 41, 42 i 43, han estat rebutjades per 37 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Correspon la votació, ara, de les esmenes —si no s'indica el contrari— 44 i 45, presentades pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que es refereixen al debat darrer que s'ha produït en la defensa d'aquestes esmenes.

Per tant, vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra, es posin drets, si us plau.

Abstencions?

Aquestes esmenes 44 i 45 han estat rebutjades per 31 vots a favor, 54 en contra i 6 abstencions.

Correspon ara votar el text proposat per a la reforma de l'article 123, el referit a les interpellacions i preguntes, l'article 123.

Vots a favor del text que s'ha proposat a la reforma, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text, per tant, proposat per a la reforma de l'article 123 ha estat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

Correspon ara la votació de les esmenes de l'article 124. Aquesta Presidència estima que la 47, del Grup Socialista i la

48, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, haurien decaigut en la votació de l'esmena 33, quan es refereix a la presència, en la contesta..., a les interpellacions directes al President de la Generalitat o als consellers; no així —almenys en part— les corresponents a la 49 i 50; hauria decaigut, en tot cas, l'aspecte que es refereix a les interpellacions dirigides al President de la Generalitat o al Conseller corresponent; per tant, votariem conjuntament la 49 i 50, en aquest aspecte que no ha decaigut.

Per tant, vots a favor de les 49 i 50, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes 49 i 50, de la forma com s'ha indicat, han estat rebutjades per 36 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la votació de l'article 125, en el punt segon, que és aquell que ha estat proposada la reforma per la Ponència.

Per tant, vots a favor d'aquest punt segon, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article 125, en l'apartat segon, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Correspon ara la defensa de l'esmena, que és un vot particular, presentat pel senyor Simó Pujol, del Grup parlamentari Popular, 51, corresponent a l'article 126. L'Il·lustre Diputat senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, l'article 126 de la proposta de reforma del Reglament, en l'apartat 2, diu que «després del termini que se li haurà fixat per donar compliment a la moció, disposarà de quinze dies per retre comptes davant de la Comissió corresponent». Ara bé, «si en la moció no figurava cap termini concret, el Consell Executiu haurà de retre comptes a la Comissió abans de quatre mesos». És a dir, ha de retre comptes cada quatre mesos; pot anar retent comptes del que passa perquè no compleix la moció. Llavors, en vista d'aquesta situació, que creiem que és una manera d'evitar l'incompliment de les mocions a les quals no s'ha fixat termini per al seu compliment, nosaltres demanem que, si en la moció no figurava cap termini concret, la moció tingui el compliment de complir-se —no de retre comptes, sinó de complir-se— abans de quatre mesos.

Aquest és el sentit del vot particular que posem a la consideració de la Cambra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Faré un torn en contra amb la mateixa brevetat com s'ha fet el torn a favor.

Jo crec que el Grup Popular confon dues coses : el tema dels terminis i el tema de la rendició de comptes del compliment d'aquests terminis. A nosaltres ens sembla bé, senyores i senyors diputats, que el Reglament el que fa és regular les conseqüències processals, les conseqüències reglamentàries d'unes actuacions, en aquest cas concret de les resolucions; el que no pot fer —entenem nosaltres— el Reglament és substituir els acords, les resolucions sobiranes del Parlament; el Parlament ha aprovat resolucions donant un termini, i ha aprovat resolucions sense donar un termini, per uns criteris polítics d'oportunitat, de consecució d'acords, pels motius que sigui, i el Parlament, lliurement, sabent que podia fixar un termini, no l'ha fixat. Aleshores, el Reglament el que no feia —i això, a través

d'una interpretació de la Mesa se suplia, s'interpretava— era especificar el temps dintre del qual, un cop acabat, un cop esdevingut el termini, el Consell Executiu havia de retre comptes, havia de donar explicacions de què havia fet en compliment d'aquella resolució a la qual tenia marcat un termini, i això és el que diu aquesta proposta, consensuada de manera molt majoritària en el si de la Comissió i, prèviament, en el si de la Ponència. El que a nosaltres ens sembla totalment extemporani és que, en aquelles resolucions —hi insisteixo— que, per les raons d'oportunitat, per raons de pacte, per raons X, el Ple del Parlament no li ha assignat substantivament un termini, nosaltres, a través de la via reglamentària, diguem : «i, en aquest cas, serà de quatre mesos». Si el Ple del Parlament volia establir quatre mesos, ho podia haver fet; si en vol fer un altre, si no vol fixar un termini per la naturalesa, fins i tot, de la mateixa resolució, és molt lliure de fer-ho, i ho farà sempre que vulgui. Aleshores, no tenim per què encotillar el tema, determinant que, a través de la via reglamentària... que en aquests casos moltes vegades serà de pitjor condició que les resolucions que ja tinguin un termini més llarg.

Per aquests motius, doncs, perquè es tracta d'un tema que no és reglamentari, sinó que és de suplència d'una voluntat presumptament desconeguda del Ple... El Ple farà el que voldrà, ho haurà fet per alguna raó concreta. Aleshores, per via reglamentària, nosaltres no hem d'«esmenar la plana» a nosaltres mateixos com a Ple. Per aquest motiu, senyor President, senyores i senyors diputats, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Esmena i vot particular que sotmetem a la consideració del senyors diputats.

Vots a favor es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Correspon... Perdó, aquí hi ha un error; repetiré, per tant, el resultat d'aquesta votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 54 en contra i 3 abstencions.

Correspon ara la votació del text de reforma proposat per a l'article 126.

Vots a favor, es posin drets... Perdó, votació separada del punt segon? Perfecte. Llevat del punt segon. Tot el text de l'article 126, llevat del punt segon, que votarem separatament el punt segon. Votem-ne la resta.

Vots a favor es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Llevat del punt segon, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Punt segon.

Vots a favor es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El punt segon del text proposat ha estat aprovat per 87 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Correspon ara la votació de les esmenes corresponents a l'ar-

ticle 127, amb el benentès que l'esmena 52 hauria decaigut, del Grup parlamentari Socialista, en votacions precedents... (*Remor de veus.*) No és cert, no ha decaigut; no és cert. Sí, sí, decaurà després, és veritat.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Correspon la votació... Si no s'indica el contrari es podrien votar conjuntament la 53, 54 i 55, presentades per l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó. D'acord? Doncs votarem les tres esmenes.

Vots a favor de la 53, 54 i 55, que es posin drets. (*Rialles.*)

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes tres esmenes han estat rebutjades per 30 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions.

Votació ara del text de Proposta de Reforma de l'article 127, l'apartat segon, que és el que ens proposa la modificació. És a dir, apartat segon de l'article 127, que es refereix al tema de les preguntes.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen proposat de reforma ha estat aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

Correspon ara, ja, la defensa de les esmenes corresponents a l'article 128. La primera, la que queda encara és, per exemple, la 57, del Grup parlamentari Popular, presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Simó Pujol, al qual tinc l'honor de donar la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, a fi d'agilitar més el tràmit de la Cambra, nosaltres potser hem estat més rigorosos que els altres grups, i amb aquesta esmena demanem que hi hagi temps per presentar preguntes, no el dia abans de començar la sessió —o sigui, el dia zero—, sinó el dia abans en què es plantegi davant el Ple. Si el Ple, per exemple, fos de tres dies, doncs, el que nosaltres demanàriem és que es poguessin presentar preguntes el dia dos. Aquest és el sentit, que ja dic, potser és més rigorós del que creien els altres grups, però nosaltres creiem que d'aquesta manera donàriem una dinàmica més important a les qüestions més punyents de cada dia.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Bé, breument, nosaltres estem totalment d'acord amb el text consensuat, que és el text que ja hi havia, que dona una gran flexibilitat d'actuació a les senyores i als senyors diputats, que permet presentar preguntes fins al dia abans del Ple, i aquesta és una data que, amb absoluta precisió, coneix tothom. Per tant, les senyores i els senyors diputats coneixen el moment en què poden presentar, el moment límit en què poden presentar la pregunta, i, al mateix temps, qui l'ha de contestar, el representant del Consell Executiu, sap també exactament a partir del moment en què ha de contestar unes preguntes, quines pot contestar i quines no ha de contestar perquè no han estat presentades. En

canvi, amb aquesta proposta, evidentment, és molt més àgil, senyor Pujol, però és que és d'una agilitat tan extraordinària que crearia una pertorbació enorme, no ja als diputats preguntants, sinó, sobretot, als consellers que han de contestar aquesta pregunta; perquè, tots vostès coneixen, senyores i senyors diputats, les vicissituds diverses que experimenten els nostres plens de... En funció de les necessitats del treball parlamentari, un dia acaben d'acord amb les previsions, un altre dia es suspèn la sessió abans i, per tant, ve una sessió nova l'endemà; hi hagut dies en què s'han suspès més d'un dia els treballs del Ple i, per tant, la nova sessió és al cap de dos o tres dies; un cas, recordo —si no ho recordo malament— que va ser la setmana següent. I, és clar, aleshores aquí es plantejaria una total inseguretat per part del Consell Executiu de saber quan, com, quin dia i de quina manera ha de contestar preguntes. Per tant, nosaltres estariem en discrepància, evidentment, amb aquesta gran flexibilitat que, en el moment que, pels atzars del treball parlamentari, vagi a començar una sessió, que el dia abans, si algú ho coneix, que presenti una pregunta perquè li contestin aquell dia; ens sembla que és totalment desorbitar la qüestió, i més, i més perquè, no ho sé —el senyor Pujol no n'ha parlat—, però com que en l'esmena aquesta, en el vot particular número 60 —que és la 57 de l'ordenació d'ara— fa referència que hi ha de fer constar el membre del Consell Executiu que es desitja que respongui la pregunta, encara que no ho hagi dit, nosaltres intuïm que és una activitat de sumar-se a aquelles esmenes que ja hem debatut de la resposta obligada per part d'un determinat conseller, i aleshores les argumentacions en contra que ja hem fet s'aplicarien també aquí. Per aquests motius explicats ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara la defensa de l'esmena 62, del també Il·lustre Diputat senyor Simó Pujol, del Grup Popular. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ (*de l'escó estant*) : Senyor President, per anunciar la retirada d'aquesta esmena, alhora que recolzarem l'esmena del Grup Socialista, que creiem que és més completa i més adient al que nosaltres volíem aconseguir.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. El mateix Diputat pot defensar, si ho desitja, l'esmena 65 del vot particular també corresponent a la que ell mateix ha presentat.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Sí, és la mateixa argumentació, senyor President. Queda retirada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Retirada. Perfecte. Correspon ara... Procedirem a la votació, perquè l'esmena 70... Perdó, queda la 63... Sí, perdó, el senyor Molas és veritat que havia reservat l'esmena 63, i per tant, té la paraula per defensar-la. L'esmena 63, sí, que és un vot particular.

El Sr. MOLAS : Senyor President, defensaré l'esmena 63, no pas per intervenir, diguem, en el debat anterior, sinó per defensar-la aïlladament, perquè és un tema diferent, i encara que la connexió sigui una mica llunyana, defensaria també l'altra, que és la darrera de les esmenes que tenim, que és la 69; les dues conjuntament.

Aprofitant que ha canviat el Conseller de guàrdia, i sentint que el Conseller de guàrdia no tingui ara el coneixement de la part anterior del debat... (*Remor de veus.*) De jornada...? No, Conseller de guàrdia, Conseller de guàrdia.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. MOLAS : Jo voldria...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. MOLAS : Voldria indicar que l'esmena 63 tendeix a intentar que els debats de preguntes —que, d'una banda, són més breus i, per tant, han de ser més àgils, i s'ha d'acabar amb el sistema de llargues intervencions una darrere l'altra— pugui tenir també la vivor que tenen en alguns parlaments en els quals, centrats en el mateix tema, evidentment —que és un tema concret, perquè és pregunta concreta i resposta concreta—, permeti el tema de les preguntes addicionals; preguntes addicionals que nosaltres reconeixem pel diputat formulant de la pregunta, però que també podria ser bo, per a l'agilitat del tema parlamentari, de la vida parlamentària, que pogués estendre's a d'altres diputats de la Cambra.

Com poden veure, la nostra proposta d'incloure aquesta figura en el nostre Reglament limita el nombre de diputats que poden intervenir, i limita també el temps —perquè és un tema fonamental— d'intervenció. És cert que això d'aquí dóna al President del Parlament una gran responsabilitat, que és el control molt estricte sobre que es parli només del tema que ha estat objecte de la pregunta i no d'un altre tema. Però, en qualsevol cas, em sembla que el Parlament hi sortiria guanyant si guanyés l'agilitat de la formulació de preguntes i repreguntes i, el Ple, tindria un caràcter de més interès i de més atenció permanent, per part de les senyores i els senyors diputats i per part dels intervinents activament i dels intervinents passivament, en el joc de les preguntes i respostes, en el tema de les preguntes i respostes.

L'altre vot particular tendeix també a buscar una via de reforçament del debat polític en el Ple. En aquest cas, no per agilitat de les intervencions successives entorn, al voltant d'un mateix tema puntual, sinó al voltant de la reserva del coneixement per part del Ple de les proposicions no de llei que presentin els grups parlamentaris, a partir d'una determinada quota de nombre de diputats, seguint d'una manera semblant al que és la interpellació... (*Remor de veus.*) Sí, sí; hi és això a l'esmena. Llegeixi, l'esmena 72... (*Remor de veus.*) No, no, estic parlant ara de l'esmena 72.

De la mateixa manera que hem establert unes quotes de responsabilitat estricta per part dels grups —que ells jutjaran sobre el bon ús, que haurem de valorar després de les interpellacions d'urgència—, un mecanisme semblant permetria que la majoria parlamentària no impedís, de manera sistemàtica i permanent, que les proposicions no de llei siguin debatudes en el Ple; simplement això quedaria subjecte a la responsabilitat dels grups que, sobre un determinat nivell, una determinada quantitat per cada període sessions, podrien portar al Ple les seves propostes d'impuls a l'acció política de govern. Nosaltres establím una quota d'una proposició no de llei per cada deu diputats o fracció —de diputats pertanyents al grup—, cosa que, diguem, introduiria en els Plens la possibilitat de debatre les iniciatives, a través de proposicions no de llei, d'impuls a l'acció de Govern, i faria que no totes anessin a parar a comissió d'una manera sistemàtica, de vegades justament i de vegades injustament; de vegades perquè els grups proposants així ho diuen, de vegades contra l'opinió de tots els grups de la Cambra excepte el Grup majoritari, van avui abocades totes les proposicions no de llei en aquest Parlament.

Donada la capacitat del grup parlamentari de poder distingir quines són importants, o creuen importants i que haurien de debatre's en el Ple, i quines poden debatre's en comissió i només s'han de debatre en comissió, crec que donaria al Ple un punt més de debat polític al voltant d'aquestes propostes de l'oposició i de contrast entre l'opinió que tingui la majoria i el seu govern, i les posicions que tingui l'oposició i els grups de l'oposició sobre aquests punts.

Una i altra van dirigides, aparentment, a dos punts diferents, però les dues coincideixen en intentar incitar l'acord de la majoria perquè aquest Parlament tingui una major vivacitat en el debat polític i fomentar, per tant, el debat de treball de debat polític i control i impuls de l'acció de Govern.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Intentaré ser realment breu perquè, malgrat les explicacions que ha donat el senyor Molas, jo crec que, bàsicament, les dues esmenes, els dos vots particulars tracten temes que ja han estat debatuts al llarg d'aquesta tarda i, fins i tot, d'aquest matí.

Concretament, l'esmena 63, nosaltres ens hi oposarem per dos motius. El primer motiu és que, una vegada més, aquest vot particular pretén fer la distinció, que ja hem rebutjat abans, entre el President i cadascun dels Consellers, diferenciant-los del Consell Executiu, ja hem donat abans l'argumentació per la qual nosaltres ens oposàvem a això.

Ara, el segon motiu, que és potser la novetat d'aquesta esmena, és que recordaran vostès que abans he explicat que havíem arribat d'una forma majoritària a consensuar el redimensionament de la pregunta en el sentit de substanciar, no fer, sinó substanciar la totalitat de tràmit d'una pregunta en cinc minuts, i el Grup Socialista hi va prestar el seu assentiment, el seu consentiment, i, aleshores, veiem que, amb sorpresa, després d'haver dit sí, cinc minuts, aleshores aquí surt un altre element, ha dit : sí, però, cinc minuts sí però després encara ho farem més complicat. Perquè, passats els cinc minuts, no ja com ara era, el diputat que ha fet la pregunta pot repreguntar, sinó que poden sortir fins a tres diputats a fer la repregunta, i, aleshores, en un terreny de realisme, sí, el senyor Garcia em diu un minut, i això és el que anava a dir, un minut, el senyor Garcia i tots vostès saben que només pujar i baixar de la tribuna ja ha transcorregut. Expliquin-me vostès quin serà el President d'una Cambra, sigui qui sigui i en les circumstàncies que sigui, que cronometri exactament trenta segons d'intervenció.

Tots vostès han estat —i jo també— entrevistats per televisió i et diuen : trenta segons, quaranta-cinc segons, i quedés esgarriat del poc que es pot dir en trenta segons o en quaranta-cinc segons o en seixanta segons. Jo crec, accepto la bona voluntat del desig de vivacitat de debat, però jo crec que la vivacitat seria més per la pressa d'entrar i sortir, de preguntar i repreguntar, dir : «No, senyor President, encara no han acabat els minuts», que no pas el contingut, que, pràcticament, no hi hauria temps de dir res.

Per fer això, hauria valgut més mantenir la situació anterior de dir : «no, no, hi ha una presentació de cinc minuts i després

ja ho veurem», que això és el que es fa en comissió.

I quant a l'altra esmena, l'esmena número 72, aquí em sembla que el senyor Molas ho ha insinuat, que és un tema diferent. És clar, això és el que nosaltres, ara per ara, no estem en disposició d'entrar-hi, dintre d'aquella prudència que deia. Perquè, és clar, el tema de les interpellacions és un tema molt clar. La interpellació és una interpellació i, aleshores, el que hem estat i hem aconseguit, crec que amb satisfacció, si més no, de la majoria, agilitar el tema de les interpellacions a través d'aquest tràmit d'urgència.

En canvi, aquí, el que es pretén no és això. Aquí el que es pretén és una altra cosa, és que un tema que va a comissió vagi, a criteri del Grup, al Ple. Les interpellacions van totes al Ple, aquí ja no es tracta d'agilitar, sinó que es tracta de canviar el procés.

Aleshores, això sí que a mi em preocupa —i no vull ara remuntar-me a grans alçades parlamentàries—, em preocupa realment aquesta gairebé diria obsessió d'algun dels grups parlamentaris a deixar de banda, a marginar les comissions i potenciar el Ple. I, llavors, la solució que s'ha trobat —i que ja n'hem parlat abans— és dir que les comissions també siguin públiques. Bé, és que, precisament, quan es tracta d'aquest tema les comissions ja són públiques.

Aleshores, quina necessitat hi ha, quina diferència hi ha entre una Comissió pública i un Ple públic? Dirà : «el públic», però el senyor Molas sap que, almenys a la Comissió d'Economia i Finances, a un any que es va fer en seu legislativa plena un determinat tema, es va permetre l'entrada al poc públic que va tenir interès per aquella qüestió.

Bé, per tant, entrant en el tema de fons, acceptar aquesta proposta, a part de sortir de la dinàmica que hem seguit d'agilitar els tràmits i entrar en un altre camp, el que fariem és contribuir, una vegada més, a debilitar, a deteriorar la importància de la comissió.

I, nosaltres, per tot el que hem dit abans, no hi estariem d'acord. I, per això, doncs, senyores i senyors diputats, senyor President, també votarem en contra d'aquesta esmena número 72.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. En tot cas ara ja fariem l'esmena 71, que es refereix també als aspectes continguts en l'article 128, i, amb aquesta esmena i la votació corresponent, seria la darrera d'aquest vespre, ho dic per a informació dels il·lustres senyors diputats.

L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula per defensar aquesta esmena. Demano silenci a la Cambra, si us plau. Silenci!

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Escudé, aquesta esmena no l'hem guardada per a utilitzar el torn de rèplica, malgrat que seria, com vostè mateix ha dit, i com vostè faria si estigués en aquesta part de l'hemicicle (*rialles*), i en aquesta banda, excepte aquell racó..., tingués aquells que no admeten la rèplica. Aquesta esmena hi és perquè se'ns havia acudit, havíem pensat que seria bo, i creiem que no calia gaire enginy, com ens està demanant vostè que tinguem, que seria bo que de tant en tant el President vingués i precisem els casos —o sigui les hipòtesis— en les quals es pot creure, de forma objectiva, que el President de la Generalitat ha de respondre davant d'aquest

Parlament. Es poden utilitzar arguments de caricatura per desqualificar, fins i tot, aquestes hipòtesis, i vostè els ha utilitzat en part. Quan aquí s'han tret figures parlamentàries que es volien traslladar al Parlament de Catalunya, les ha arribat a caricaturitzar de tal forma, com ara fa un moment amb les preguntes i repreguntes i les seqüències i els quinze segons..., per concloure: «val més continuar com estem».

Nosaltres, segurament, ens equivoquem en les comparacions, de voler comparar drets i persones; abans, fins i tot, vostè ens ha assenyalat que ens equivocàvem de comparar el President Pujol amb Margaret Thatcher i no comparar-lo amb la Reina, perquè, realment, és ella, és ella qui assisteix una sola vegada al Parlament, com ho fa el President Pujol; va a la Cambra dels Lords, de totes maneres, no va a la Cambra dels Comuns.

Però nosaltres, que tenim molt de respecte per aquestes figures de dret comparat, sense caricaturitzar-les, com per exemple el *question time*, que és la part més retransmesa per televisió, quant a so —no quant a imatge, perquè no ho poden fer, quant a so— en el debat polític britànic, voldríem que no ens n'anéssim tan lluny ni elevéssim tant el debat com vostè ha fet també una altra vegada replicant al senyor Molas. L'ha elevat tant, hem anat tant al gran debat parlamentari que ens hem oblidat que estem al Parlament de Catalunya i parlant del senyor Pujol, de les seves inassistències, de la no-disposició de mecanismes per part nostra, que és un truc molt hàbil per part seva. I, no, no, ja ens situarem, senyor Molas, senyor Ribó a les grans qüestions parlamentàries. I ens oblidem de les nostres lleis, de les nostres institucions i de les persones que hi ha al davant.

Miri, aquí té unes hipòtesis per pensar quan el President de la Generalitat hauria d'acudir al Parlament.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en el seu capítol segon, fa un desenvolupament de la figura del President de la Generalitat, i en el capítol tercer, del Consell Executiu. Per tant, són dues coses diferents, institucionalment parlant, el President i el Consell Executiu, del qual ell és membre i forma part.

El mateix Estatut d'Autonomia de Catalunya —i li ho dic perquè, em pot respondre que hi ha una solidaritat en el Consell, etcètera, i no es remet ni a l'Estatut ni a la Llei Interior, sinó a una interpretació per damunt d'aquesta diversificació que hi ha a l'Estatut—, en el capítol que es refereix al President, diu que: «aquest serà, en tot cas, políticament responsable davant el Parlament», ell, no el Consell Executiu, el President de la Generalitat.

Llavors jo li faig tres hipòtesis, les hi poso damunt la taula.

Primera, temes d'orientació de política general del Govern, que vostè sap, millor que jo, que són responsabilitat exclusiva del President de la Generalitat —ni dels consellers, ni del Consell Executiu com a òrgan col·lectiu: del President de la Generalitat. Primera qüestió, orientació política general.

Tema de relacions de la Generalitat i les restants institucions de l'Estat. Competència exclusiva del President de la Generalitat. I ens hem atrevit a afegir-hi un tercer tema, que no és competència exclusiva del President de la Generalitat, que és desenvolupament bàsic de l'Estatut.

Senyor Escudé, li posaré casos pràctics. El President de la Generalitat conversa i negocia amb el President del Govern

central. Succeeix, ha succeït no fa gaire mesos. Com se li pot demanar informació, com se'l pot interpellar? Com se li poden fer preguntes? A ell, no al senyor Bigatà, que avui compleix aquestes funcions de la figura molt precisament trobada pel senyor Molas de Conseller de guàrdia, no, perquè ell no hi era, en aquesta entrevista. El senyor President de la Generalitat, com se li pot demanar informació, control, interpellació, preguntes sobre la negociació? Ni per escrit, senyor Camps, perquè per escrit es pot endur vostè la sorpresa, si és que ho vol practicar, com ho fem nosaltres, que no li respondrà la persona que rep la carta o a qui a vostè l'adreça, no, no, li respondrà qui sigui, eh!, el *maestro armero*, segurament.

Tema d'un canvi en l'orientació d'una determinada política del Consell Executiu; tema de relacions amb altres comunitats autònomes, com s'ha plantejat, i de vegades, conflictivament. Implicació del President en qüestions de desenvolupament bàsic de l'Estatut. Digui'm, si us plau, amb la seva lògica cartesiana, qui ha de respondre d'aquestes qüestions, senyor Escudé, que són competència exclusiva del President de la Generalitat.

Com ens ho hem de fer? Vostès només ens deixen dues alternatives, o utilitzar el debat de política general una vegada l'any, que no fa mal, evidentment —i tornem a la hipòtesi abans esmentada, amb mecanismes extraordinaris—, o, si no, callar. Esperar-nos al setembre, al següent, que, aleshores, podrem demanar sobre aquestes activitats, que són responsabilitat exclusiva del President, fora que el President de la Generalitat ens faci la gràciosa concessió de venir aquí a informar-nos, la qual cosa —torno al principi amb el símil de la Reina— demostra que els parlamentaris de Catalunya som súbdits del President de la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo crec, sincerament, que aquest debat és un fals debat. Aquest concret, perquè el que diu el senyor Ribó, jo ja hi estic d'acord, totalment d'acord, sí, ens ha citat uns articles de l'Estatut Interior, jo abans n'he llegit uns altres i coincidim tots. El President és responsable davant d'aquest Parlament, i aquí entrariem en la línia de predomini del Parlament que és la que, com molt bé ens deia el senyor Molas, configura bàsicament l'estructura de relacions de poders dintre de Catalunya amb l'Estatut i amb l'Estatut Interior actual. Totalment d'acord.

I el President respon —hi ha uns mecanismes que n'hem aprovat la concreció reglamentària, de la qüestió de confiança, la moció de censura, la investidura—, i tant que respon el President i respon d'aquests temes que vostè diu, de tots aquests temes, i de tots els altres, perquè respon totalment, i respon...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Per favor, si us plau, no s'interrompin ni s'interrompi l'Il·lustre orador.

Moltes gràcies.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President, és que si m'interrompia és perquè vostè parlava, no perquè el senyor Ribó... (*Rialles*). Bé, aleshores, doncs, reprenent el fil..., doncs, nosaltres hi estem d'acord i el President dona comptes d'aquestes coses. Hi ha uns mecanismes que hem pactat, alguns d'ells des

de l'any 80, altres, no amb tant consens però els hem establert. Hi ha uns debats generals, hi ha uns debats específics, que el Reglament —i avui ho hem tocat—, hi ha el tema de la possibilitat de provocar plens extraordinaris —i hem arribat, amb una transacció acceptada per tothom, a solucionar aquest aparent conflicte que hi havia entre els Grups, jo crec que a satisfacció de tothom. Tots aquests són els mecanismes; ara, el que no diu enlloc, senyor Ribó, és que el President hagi de donar compte a cada Diputat concret. Perquè aquí no parla de debats amb el senyor President o amb el Consell Executiu, que, en fi, tota aquesta discussió de la solidaritat i això... sinó amb cada un de nosaltres. A mi personalment m'afalaga molt, però em sembla que no és correcte, jo diria —i això ja li vaig dir en comissió— que em sembla que això és una desviació de dret, perquè, és clar, després de grans polèmiques i moltes discussions i acords i desacords, hem establert un marc d'actuació, i hem fet els debats generals com es fan, com es demanen, qui els pot fer, etcètera; i ara resulta, com aquell qui no vol la cosa, que el senyor Ribó diu: «Doncs, miri, ara sí...», també amb un to un xic displicent, diu: «Miri, ens ha sortit aquesta idea, ja que ens demanen idees...» És clar, aquesta idea; aquesta idea en què consisteix? Que tot el que no ha aconseguit el Grup del senyor Ribó d'actuació, de debat polític amb el President de grans temes, precisament aquests temes: l'orientació política general del Govern, el desenvolupament bàsic de l'Estatut d'Autonomia, les relacions de la Generalitat..., etcètera; tot això, llavors això ho ha de venir a fer al marge del que hem explicat per la via d'una interpellació i d'una pregunta. Realment, això no ens sembla correcte, per no dir paraules més fortes.

Per aquest motiu, i tot i això, doncs... Jo per això abans ja m'hi havia referit, senyor Ribó —ho recordarà—, quan he dit que, malgrat tot, la posició socialista era més radical en el sentit que el President volien que anés a respondre interpellacions i preguntes de qualsevol matèria. Vostè ho circumscriu, però, és clar, nosaltres tenim la gairebé seguretat, almenys tenim la creença, que això no és més que una altra porta per entrar per allà on no ha pogut entrar primer.

Per aquests motius —em sembla que és obvi—, senyores i senyors diputats, comprendran que nosaltres ens oposarem a l'acceptació d'aquesta esmena.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Bé, moltes gràcies. Passem ja a la votació de les esmenes defensades.

La primera d'elles és l'esmena 56, vot particular del senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari... Retirada. La 57, del senyor Simó Pujol, del Grup parlamentari Popular.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Esmena 58, del Grup parlamentari Socialista.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Esmena 59, del senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Crec que l'esmena següent, la 60, hauria decaigut en votar aquesta esmena 59, que podiem haver votat conjuntament... Igual passaria amb la 61, que crec que hauria decaigut amb la votació precedent. *(Pausa.)* Per tant, moltes gràcies. La 62 ha estat retirada. La 63, del Grup Socialista, una part ha decaigut però la resta no; per tant, la sotmetrem a votació.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Correspon ara l'esmena 64, del senyor Ribó, del Partit Socialista... Retirada? Retirada. *(L'I. Sr. Vives s'aixeca per parlar.)*

El Sr. VIVES *(de l'escó estant)*: Senyor President, per anunciar la retirada de la 64, la 67, la 68 i la 70.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per tant, ara correspon la votació de l'esmena número 66 —ja que la 65 ha estat retirada— en allò que no ha decaigut... Hauria decaigut? D'acord, decaigut.

L'esmena 67 ha estat retirada; la 68 també; la 69 hi ha una part que no ha decaigut però podríem considerar que ha decaigut en el context global, per tant, també hauria decaigut, i la 70 ha estat retirada. Per tant, correspon ja únicament sotmetre a votació l'esmena 71 del senyor Rafael Ribó, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 71 ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Correspon ara a la votació del text que es proposa reformar corresponent a l'article 128.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions, es posin drets, si us plau.

El text del Dictamen que es reformarà, corresponent a l'article 128, ha estat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Tal com ha indicat aquesta Presidència, suspendriem.

Voldria recordar als il·lustres... *(Remor de veus.)* No resta cap esmena perquè la 71 ha estat votada anteriorment al Dictamen, ara l'acabem de votar fa una estona. Per tant, voldria recordar als il·lustres senyors diputats que seria bo que demà, que reprendrem a les deu del matí, ho féssim amb puntualitat, perquè tenim..., a les deu del matí, perquè tenim un horari bastant comprimit. *(Remor de veus.)* Bé, l'esmena 72 no l'hem votada perquè no hem entrat a l'article 129. El senyor Diputat l'ha defensada, és cert, però no hem entrat, hem parat en aquest tema perquè ja entrem en el tema de les proposicions no de llei i mancaria, en tot cas, la defensa de la 73, per exemple, que encara no s'ha fet; per tant, restaria això per demà i restarien algunes altres esmenes que, com saben els senyors di-

putats, demà s'haurà de marcar l'hora de votació, atès que requereix un quòrum específic l'aprovació final de totes les esmenes que s'hagin produït.

Per tant, se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les deu del matí.

(Són tres quarts de nou del vespre i set minuts.)